

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

**ALEX
CROSS,
RUN**

**DETECTIVE ALEX CROSS HUNTS THREE SERIAL KILLERS —
BUT IS SOMEONE ELSE HUNTING HIM?**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

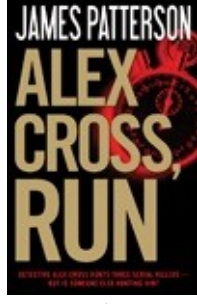
**ALEX
CROSS,
RUN**

**JAMES
PATTERSON**

LITTLE, BROWN AND COMPANY

NEW YORK BOSTON LONDON

[Haber](#)
[Bültenlerini](#)
[İçindekiler](#)
[Okumaya](#)
[Başlayın Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

GENÇ ÖL VE GÜZEL BİR CESET BIRAK

BİR

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZDAN CEVAP ALMIYORUM.

Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, başıma geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç kişi daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi için alışıldık bir yer değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev, mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu.

Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı et ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi.

Anlayabildiğim kadarıyla ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu oynanıyor gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırkı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç cigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti.

Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne , tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık. "Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı.

Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel
bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeler ve iki farklı erkek sesi de duyabiliyordum.

" böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet,
işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana ya kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

İKİ

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; geriye doğru taranmış sarı saçları, kare şeklinde yarık çenesi, mükemmel kaplamaları vardı.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyeninin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çıırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde durmuş, başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.
Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki  pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.
Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim.

"Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman benim
Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim.
"Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var.
Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim.
Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?"

"Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu ocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan atlamış . Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla.
Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin
-"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Syleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır
-"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Sadece narsisizm bile şaşırtıcı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırdı. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza dek sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

gelince, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın maalesef reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

Bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona, "Hapse giremem Elijah," dedi. "*İstemediğimi* söylemiyorum. Yani, *yapamam*. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiylim, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan formlarından kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımasını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey yapabileceği- kadar da biçimliydi.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu.

"Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibiydi ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi

Bergman. "Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok. İşte geliyor."

DÖRT

CREEM KENDİNİ CADDENİN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI.
DOWN DOG YOGA akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, düzgün vücutlu bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavis ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroidal bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru Arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcy, market çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görece kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefonda Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saç kendine ayırdı, Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını kızın vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırtı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın ironik bir

Alçakgönüllölük, her şey düşünöldüğünde. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Evet," dedi Bergman.

" sende, eski dostum. Ne görmek için sabırsızlanıyorum."

Birinci Bölüm

KAZANMAK, KAYBETMEK VEYA BERABERE KALMAK

BÖLÜM

1

RON GUIDICE 6 NİSAN'IN ŞAFAK ÖNCESİ KARANLIĞINDA OTURDU

Arabasının tekerleğinin arkasında, yolun karşısındaki evi gözlüyor.

Alex Cross'un evi özel bir yer değildi aslında. Güneydoğu DC'deki Beşinci Cadde'de üç katlı beyaz bir fiçı tahtası. Panjurlar bir kat boya için hazırды. Ön sahanlıkta derli toplu küçük bir bitki bahçesi vardı.

Cross burada büyükannesi, karısı ve üç çocuğundan ikisi, Janelle ve Alex Jr. nam-ı diğer Ali ile birlikte yaşıyordu. Cross'un en büyük çocuğu Damon bahar tatili için evdeydi ama bugünlerde zamanının çoğunu yatılı okulda geçiriyordu. Ve bir de evlatlık çocuk vardı. Ava Williams. Evlat edinilme yolunda olup olmadığı belli değildi. Guidice'in hâlâ araştırması gereken şeyler vardı. Konuları hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmeyi severdi.

Listesinde bir düzine Metro polisi vardı ve çoğunlukla bir karşılaştırma noktası olarak hepsini takip ediyordu. Ama Cross özeldi. Guidice'in öldürmek istediğı kişi Alex'ti.

Ama henüz değil.

Bir adamı öldürmek kolaydı. Elinde silah olan herhangi bir yarım akıllı, birinin kafasına bir kurşun sıkabilirdi. Ama bir adamı gerçekten *tanımak* - önce zayıf noktalarını öğrenmek, zayıflıklarını tanımak ve hayatını parça parça almak? Bunu yapmak biraz zaman alırdı.

Bu arada, Cross farkında olsun ya da olmasın, önünde büyük bir gün vardı.

Guidice ön pencereleri izleyerek bir ışığın yanmasını bekledi. Bir konu üzerinde bu kadar zaman harcamak kesinlikle gerekli değildi ama bundan keyif alıyordu. Sabahın erken saatlerinin sessizliğini seviyordu, sadece oturup önemsiz görünen ayrıntıları -merdivenlerdeki eksik beton parçasını, sundurma lambasındaki çevre dostu ampulü- özümsemek anlamına gelse bile. Hepsı büyük resmin bir parçasıydı ve hangi küçük parçanın sonunda bir tür önem kazanacağını asla bilemezsiniz. Zamanını kucağındaki spiralli deftere gözlemlerini karalayarak geçirdi.

Sonra, beşi biraz geç, arka koltuktan hafif bir kıpırtı geldi.

"Baba? vakti geldi mi?"

"Hayır, tatlım," dedi. Çenesini aşağıda tuttu ve gözlerini evden ayırmadı. "Uyumaya devam edebilirsin."

Emma Lee, en sevdiği Barbie Cee-Cee ile birlikte uyku tulumuna sarılmıştı. Yastık kılıfının Disney'in Sindirella'sı vardı. Nedendir bilinmez, çok sevdiği küçük yardımcı farelerin resmi için seçmişti bu kılıfı.

"Bana bir şarkı söyler misin?" diye sordu. "'Hush, Little Baby'?"

Guidice gülümsedi. Şarkıları her zaman ilk sözleriyle çağırırdı.

"Sus küçük bebek, tek kelime etme," diye sessizce şarkı söyledi. "Baban sana bir alaycı kuş alacak...."

Alex'in evinin ön holünün ışığı yandı. Guidice, kapının buzlu merdivenlerden inen adamın uzun boylu, esmer yüzünü görebiliyordu.

Guidice şarkı söylerken hepsini indirmeye devam etti. "'Eğer bu alaycı kuş ötmezse.... babam sana elmas bir yüzük alacak'"

"Gerçek bir tane mi?" Emma Lee araya girdi. Her aynı soruyu soruyordu. "Gerçek bir elmas yüzük mü?"

"Emin olabilirsin," dedi. "Bir gün, ."

Omzunun üzerinden kızının yumuşak, uykulu gözlerine baktı ve birini ondan daha çok sevmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Muhtemelen mümkün değildi.

"Şimdi uyumaya devam et, Bebek Ayı. Tekrar uyandığında evde olacağız."

BÖLÜM

2

MERKEZDEN İLK TELEFON SAAT İKİ CIVARINDA GELDİ.

O öğleden sonra.

Georgetown'daki bir arabasının bagajında bir kadın ölü bulunmuştu. Georgetown için oldukça alışılmadık bir durumdu, bu yüzden tüylerim her zamankinden daha fazla diken diken olmuştu. Asansörle doğruca Daly Binası'nın garajına indim ve elimde büyük boy bir kahve ile dışarı çıktım. Uzun bir gün olacaktı.

Bununla birlikte, işimi gerçekten seviyorum. Artık kendi adlarına konuşamayan, sesleri kendilerinden çalınmış insanlara ses vermeyi seviyorum. Ve benim işimde bu genellikle bir tür şiddet anlamına geliyor.

Olaya müdahale eden polis memurunun raporuna göre, M Caddesi'ndeki American Allied Parking'in garaj görevlisi, Darcy Vickers'a ait bir BMW'nin altında kurumuş kan gölüne benzeyen bir şey bulmuştu. Polisler geldiğinde bagajı zorla açmışlar ve zaten şüphelendikleri şeyi doğrulamışlardı. Bayan Vickers'ın nabızı atmıyordu ve bir süredir ölüydü. Şimdi cinayet masasından birinin gelmesini bekliyorlardı ve oradan devam edeceklerdi.

İşte burada devreye ben girdim. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Güzel bir bahar günüydü. DC'de yılın en güzel zamanı. Ulusal Kiraz Çiçeği Festivali devam ediyordu ve henüz yazın ilk nem dalgası ya da yaz turistleri bizi vurmamıştı. Pencerelerim açıldı ve Quincy Jones'un *Soul Bossa Nostra*'sının sesi o kadar yüksekti ki ikinci arama geldiğinde neredeyse telefonumu duymuyordum.

Arayanın kimliği bana Marti Huizenga olduğunu söyledi, Büyük Dava Ekibi'ndeki çavuşum. Müzik setinin sesini kısıtım ve aramayı telesekretere düşmeden hemen önce yakaladım.

"Dr. C.," dedi. "?"

"Pennsylvania ve Yirmi Birinci Cadde," dedim ona. "Neden?"

"Güzel. New Hampshire'dan sağa dön. Bir ceset daha ortaya çıktı ve doğruyu söylemek gerekirse kulağa korkunç geliyor."

"Demek beni düşündün."

"Evet. Oraya birini istiyorum. Kötü bir manzara var Alex, ölü bir kız, altıncı katın penceresinden sarkıyor. Muhtemelen intihar, ama bilmiyorum."

"Georgetown yerine beni mi istiyorsun?"

Huizenga, "Seni her ikisinde de istiyorum," dedi. "En azından şimdilik. Her iki sahnede de mümkün olduğunca taze bir çift göze ihtiyacım var. *Sonra da* bana bunun sadece bir tesadüf olduğunu söylemeni istiyorum, tamam mı? Kibarca soruyorum."

Huizenga'nın mizah anlayışı bazen benimki kadar karanlık olabiliyordu. Onunla çalışmayı seviyordum. Ve ikimiz de biliyorduk ki, birbiriyle *alakasız* iki ceset ile birbiriyle *alakalı* iki ceset arasındaki fark, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca fazla uyumamakla hiç uyumamak arasındaki farktı.

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Vernon Caddesi, Onsekizinci ve Ondokuzuncu sokaklar arasında," dedi. "İkinci Bölge'ye Georgetown'daki garajda sensiz işe başlamalarını söyleyeceğim, ama mümkün olduğunca çabuk orada olmaya çalış."

Bu bulutlara ne zaman yağmur yağacağını söylemek gibi bir şey. Bu yeni sahnede ne kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Oraya gidene kadar asla bilemezsin.

Ve bu seferki bir kabusla dönüştü.

BÖLÜM

3

VERNON CADDESİ AĞAÇLARLA ÇEVİRİLİ TEK BİR BLOK ÖTEDE U Caddesi'nin batı ucu. Burası sakin bir yerleşim bölgesiydi ama On Sekizinci Cadde'den köşeyi döner dönmez kaldırımında toplanmış bir insan kalabalığı gördüm. Çoğu yukarı bakıyor ve caddenin güney tarafındaki mansard çatılı tuğla binayı işaret ediyordu.

Arabamdan iner inmez kızı gördüm. Kaburgalarımın vurulmuş . Altıncı kattaki pencerelerden birinin yaklaşık üç metre altında, boynundan bir iple asılı duruyordu. Yüzünün rengi gözle görülür şekilde solmuştu ve elleri arkadan bağlanmış gibiydi.

Tanrım. Oh İsa.

Ön tarafta park etmiş iki polis aracı ve bir ambulans vardı, ancak gördüğüm tek personel apartmanın kapısındaki tek bir polisti. Kaldırımın geri kalanı telefonları ve kameralarıyla çekim yapan meraklılarla doluydu. Bu durum beni şaşırttığı kadar sinirlendirdi de.

"Bu sokağı kapatın!" Binaya girerken polise söyledim. "Ben yukarı çıkıp aşağı bakana kadar o kaldırımında kimseyi görmek istemiyorum, anladın mı?"

Elinin kolunun dolu olduğunu biliyordum ama tüm bu heyecan duymaktan kendimi alamıyordum. Bu kız birinin kızıydı. Bir ailesi vardı. Dünyanın görmesi için lanet olası bir Facebook sayfasında resmine ihtiyaçları yoktu.

Polisi kendi haline bıraktım ve asansör yerine merdiven boşluğuna yöneldim. Eğer gerçekten bir cinayetse, bu daha olası bir çıkış gibi görünüyordu. Ve bir suç mahallini ilk kez görmek için sadece bir şansınız var.

Altıncı kattaki koridora çıktığımda, başka bir polis ve iki acil yardım görevlisi açık bir daire kapısının önünde bekliyordu. Binanın bu katında üç daire vardı ve hepsi de caddeye bakıyordu. Görünüşe göre ölü kızımız ortadaki dairedeydi.

Polis memuru bana "Buraya geldiğimizde kapı kilitliydi" dedi. "Çerçeveedeki kıymıklar bize ait. İçeride sadece kıza düz çizgi çekecek kadar kaldık ama bu kolay olmadı. İçeride bir şey oynatmadığımızı garanti edemem."

Daire küçük, oyuk bir stüdyoydu. Bir tarafta dolaplı bir mutfak, diğer tarafta açık bir banyo kapısı ve yatak olarak ikiye katlanmış gibi görünen bir futon kanepesi vardı. Anlayabildiğim kadarıyla herhangi bir boğuşma izi yoktu. Aslında, yersiz görünen tek şey, açık pencereye yanlamasına dayandırılmış, ortasından bir ip halkası sarkan eski moda palto ağacıydı.

Kendimi odaya yavaşça girmeye zorladım, sürüklenme izleri ya da geride bırakılmış olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Pencereye varıp aşağıya baktığımda, kızın başının üst kısmını . Topuğu aşağıdaki dairenin penceresinden içeri girmişti ve bileklerini saran ip, asılmasında kullanılan ipin aynısı gibi görünüyordu.

Bu da intihar ihtimalini ortadan kaldırmıyor. Pek çok insan eylemi gerçekleştirmeden hemen önce, o anın sıcaklığıyla kurtulmaya çalışmamak için kendilerini bağlar.

Aşağıda, başka bir kruvazör gelmişti ve cadde temizdi. Ama şimdi başka bir sorunum vardı. Tam karşıya baktığımda, karşı apartmanın pencerelerinde bana doğru bakan en az bir düzine insan görebiliyordum - daha fazla telefon, daha fazla kamera. Hepsine parmak sallamak istedim ama kendimi tuttum.

Yine bunun bir saniye daha sürmesine izin vermeyecektim. "Bana yardım edin!" Koridora doğru bağırdım.

Teknik olarak, herhangi bir suç mahallindeki ceset adli tabibe aittir, polisler değil. Ama şu anda teknik detaylar hakkında düşünmüyordum. Bu kızı ve ailesini düşünüyordum.

Kendi telefonumu çoktan çıkarmıştım ve birkaç kare çektim. Palto ağacını, pencere çerçevesini, ipi ve kızı yukarıdan çektim. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmadan önce olabildiğince fazla ayrıntıyı korumam gerekiyordu.

"?" dedi arkamdan bir polis. "Onu

içeri çekmeme yardım et," dedim.

"ME'yi beklemek istemiyor musun?"

"Hayır," dedim, sokağın karşısındaki dinleyicilerimizi işaret ederek. "Artık değil. Şimdi bana yardım et ya da edecek birini bul!"

BÖLÜM

4

KIZI ELİMİZDEN GELDİĞİNCE DIKKATLİ BİR ŞEKİLDE

ve ipi boynunda bıraktım. Halkın gözünden uzak olduğu sürece tek ihtiyacım olan buydu. Gerisini soruşturmaya bırakabilirdim.

Adı Elizabeth Reilly'ydi. Ön kapının yanındaki çantada bulduğum ehliyeteye göre yirmi bir yaşına girmesine sadece iki hafta kalmıştı.

Daire, dondurucudaki Lean Cuisines'den banyoda düzgünce asılı duran tek havlu ve çamaşır bezine kadar yalnız yaşayan birinin tüm işaretlerini taşıyordu.

Belli ki burada daha fazla hikâye var ama ben henüz göremiyordum.

ME geldiğinde Joan Bradbury olduğunu gördüğüme sevindim. Joan altmışlı yaşlarında, sakın bir Teksaslı. Bildiğim kadarıyla, DC'de geçirdiği yirmi yıldan sonra bile işe üst dikişli kovboy çizmelerinden başka bir şeyle gelmemişti. Dik başlı ama aynı zamanda birlikte çalışması kolay biriydi ve cesede yaptıklarını gördüğünde bana büyük nutuklar çekmedi. Joan'ın kendi dört kızı var; sanırım içgüdüsel olarak anladı.

O ilk muayenesine başlarken, ben de müfettiş ekibimizle birlikte özellikle caddenin karşısındaki kapıları çalmaya başladım. Bu idam güpegündüz . Birileri bir şeyler görmüş olmalıydı.

Ayrıca Çavuş Huizenga'dan kurbanımız hakkında biraz daha bilgi aldım. Elizabeth Reilly Vermont Caddesi'ndeki Radians Koleji'nde hemşirelik öğrencisiydi, ta ki okulu bıraktığı geçen Aralık ayına kadar. Yeni bir işe dair henüz bir bilgi ama ödenmemiş bir park cezası dışında sicili tertemizdi.

Joan'a geri döndüğümde cesedi morga götürmek üzere paketleyip poşetlemeye hazırdılar.

"Tam bir otopsiye ihtiyacım olacak," dedi bana, "ama bu kızın pencereden çıkmadan önce öldüğünü düşünüyorum. Belki de aynı iple boğulmuştur."

Uzandı ve Elizabeth'in üzerindeki koyu, morumsu izleri işaret etti.

Reilly'nin alt boynu.

"Şu çürükleri görüyor musun? Bunların hepsi elle boğulma ile uyumlu. Ama burada, daha yukarıda, ipin onu yakaladığı yerde? Sadece hafif morarmalar var. Eğer gerçekten asıldığında herhangi bir kan akışı olsaydı, bu izler daha koyu olurdu."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve bir elimi yüzümün alt kısmında gezdirdim. "İşte korktuğum şey buydu," dedim.

"Dahası da var, Alex."

Normalde Joan en sert sahnelerde bile oldukça soğukkanlıydı ama sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı. Bu seferki onu zorluyordu.

"Karnı hala sarkık ve orta kısmı ile göğüslerinin etrafında belirgin çizgiler var" dedi. "Anladığım kadarıyla kızımız yakın zamanda bir bebek sahibi olmuş. Ve Tanrı yardımcım *olsun, yakın zamanda* demek istiyorum."

BÖLÜM

5

NIHAYET ORAYA VARDIĞIMDA AKŞAMIN GEÇ SAATLERİYDİ.

Georgetown'daki AMERICAN Allied Otoparkı. Alan iyi korunmuştu ama Darcy Vickers'ın cesedi çoktan kaldırılmıştı. Olay yeri fotoğraflarıyla bazı boşlukları daha sonra doldurmam ve şimdilik yapabildiğim kadarını topladım.

Bayan Vickers'ın gümüş BMW 550i'si üçüncü kata park edilmişti. Bulunduğu yer orasıydı. İkinci Bölge dedektiflerinden biri, Will Freemont, bana yol gösterdi. Partiye bu kadar geç kalmamın nedenini merak ediyor gibiydi ama bu şu anda endişelendiğim en son şeydi. Düşüncelerim hâlâ Elizabeth Reilly davası tarafından tüketiliyordu.

Freemont açık bagajı göstererek, "Onu burada bulmuşlar," dedi. "Bıçak yaraları burada, burada ve ." İki parmağıyla kendi göğsünü, karnını ve bacağının üst kısmını işaret etti. "Bu kadın çok iyi ölmemiş ama ne olursa olsun çabuk öldüğüne bahse girebilirsiniz. Ve sanırım sırf kıkırdamak için saçlarını da kesmiş."

Geride bir yoga matı, bir evrak çantası, birkaç alışveriş torbası ve bir giysi çantası kalmıştı; hepsi kurumuş kan ve bir kısmı kanla keçeleşmiş, dağınık sarı saçlarla kaplıydı.

Ayrıca arabanın altındaki çimento üzerinde büyükçe koyu bir leke -daha çok kan- birikmişti.

"olması gerekirdi," dedim. "Burası bir cinayet için oldukça riskli bir yer."

"O mu?" Freemont söyledi.

"Tahmin ediyorum," dedim. Bu noktada her şey ilk izlenimlerle ilgiliydi. "Darcy Vickers hakkında ne biliyoruz?"

Dedektif benim taşıdığım türden küçük bir defteri çevirerek açtı ve ona baktı.

"Kırk iki yaşında. Boşanmış, çocuğu yok. K Caddesi'nde Kimball-Ellis için çalışıyor, çoğunlukla birkaç büyük tütün şirketi için hizmet alımı yapıyor.

Şimdiye kadar öğrendiğime göre, gerçekten acımasız bir ünü varmış."

Başka bir deyişle, Darcy Vickers'ın pek çok düşmanı vardı. Çoğu lobicinin vardır. Ama her lobici bir arabanın bagajında bıçaklanarak öldürülmez. Bunu tam olarak kim yapmak ister? Ve neden?

Ve bu bağlamda, bunun Elizabeth Reilly'nin asılmasıyla bir ilgisi olabilir mi?

Belirgin bir şey alınmamıştı. Darcy Vickers'ın cüzdanı, parası, telefonu ve mücevherleri bilindiği kadarıyla hâlâ oradaydı. Bu da beni cinayetin sebebinin ya şiddet dürtüsünü tatmin etmek ya da özellikle bu kadından kurtulmak -ya da belki ikisi birden- olduğuna inandırdı.

Bu açılardan iki vaka aynı görünüyordu. Ama yöntem tamamen farklıydı.

Elizabeth Reilly'nin intihar etmediğini varsayarsak, katili cesedi herkesin görmesi için sergilemek istemiştir. Bunun için biraz zahmete girmesi gerekirdi. Oysa Darcy Vickers'ta her şey eylemin kendisiyle ilgiliydi - bıçaklanma ve ardından her ne sebeple olursa olsun saçın kesilmesi.

İçgüdülerim bana bunların iki farklı vaka olduğunu söylüyordu ama yine de arka planda yapmamız gereken çok iş vardı. Belki de bu iki kadının bir yerlerde bir bağlantısı vardı.

"Tanık var mı?" Freemont'a sordum.

"Tam olarak değil," dedi. "Ama güvenlik kameraları ilginç bir şey yakaladı."

Cebinden birkaç sayfa çıkardı ve bana bir dizi siyah-beyaz ekran görüntüsü gösterdi.

"Dün gece saat 9:04. Bayan Vickers, doğu girişinden, şuradaki sokaktan geliyor. Onun hemen arkasında da bu adam var."

Görüntüde orta yaşlı ya da belki de yaşlı, beyaz bir erkek vardı. Görüntü kalitesi çok iyi değildi ama birkaç ayrıntıyı görebilecek kadar netti. Keldi, koyu çerçeveli gözlükleri vardı ve omuzları çıtçıtlı bir Members Only ceketine benziyordu.

Dedektif, "Saat dokuz buçukta, aynı adam farklı bir yoldan, M Caddesi'ne doğru ve hâlâ yaya olarak ayrılıyor," diye devam etti. "Beş dakika boyunca burada ne yaptığını kimse tahmin edemez."

"Peki ya bu kattaki kameralar?" Dedim.

"Tam şurada." Tavanın bir köşesindeki kötü bir şekilde hırpalanmış üniteyi işaret etti. "Dün gece saat sekizden sonra biri onu sökmüş. Üzerine taş falan atmış."

"..." Bunu düşünmek için durdum. "Eğer yaşlı adamın bu işle bir ilgisi varsa, neden sadece bir kamerayı çıkarsın? Neden diğer ikisinde görünmesine izin verdi?"

"Biliyorum," dedi. "Güzel soru. Şu anda hakkında bir arama bülteni var. Eğer onu içeri alabilirsek, bazı cevapları bir araya getirmeye başlayabiliriz." Belki diye düşündüm. Ama bir şey bana bunun o kadar kolay olmayacağını söyledi.

BÖLÜM

6

O SABAH BEŞ GIBI EVE GELDİM.

Birkaç saatlik uyku.

Ve sanırım öyle de oldu. Karım Bree'nin yanında yatağa girdiğimi zar zor hatırlıyorum. Bildiğim bir sonraki şey, pencerelerden içeri ışık ve küçük bir grup cücenin saldırısı altında olduğumuzdu.

"Uyan, , ! Doo-do-doo! Bugün büyük gün!"

En küçüğüm Ali çoktan yatağın ortasına kadar emeklemiş ve aramızda diz çökmüştü. Kızım Jannie ise giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde yatağın ucunda duruyordu.

"Saat yedi buçuk baba," dedi. "Dokuzda orada olmamız gerekiyordu!"

"Ah... doğru," dedim.

", değil mi?"

"Hayır," dedim. "Tabii ki hayır. Hemen geliyoruz."

Tabii ki unutmuştum. Sabah brifingi için ilk iş olarak adli tabibin ofisinde olmayı ve ardından Elizabeth Reilly'nin otopsisine katılmayı planlıyordum.

Ama çocuklar haklıydı. Bugün *büyük* bir gündü.

Bugün, Güneydoğu'nun en iyi lisesi ve şehrin en iyilerinden biri olan Marian Anderson Public Charter School'da kura günüydü. Jannie ve şu anda bizimle birlikte yaşayan Ava, diğer dört yüz yirmi sekizinci sınıf öğrencisiyle birlikte, o sonbaharın birinci sınıfında mevcut yüz beş yerden birini almak için başvuruda bulunmuşlardı. Yasa gereği, charter okulları arz talebi aştığında -ki her zaman bir kura düzenlemek zorundadır ve biz de her iki kızın da girmesini ümit ediyorduk.

"Biliyor musun, orada olman şart değil," dedi Bree, yatağın kenarından sırtımı okşayarak. "Dün gece haberleri gördüm. İşe gömüldüğünü biliyorum. Nana ve ben bunu halledebiliriz."

"Hayır," dedim. "Geliyorum. Sadece bu çimentoyu kafamdan atmam gerekiyor." Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Noel arifesini, Ali'nin oyununu kaçırmıştım,

Damon'ın çeyrek finalleri ve çoğu Pazar sabahı kilisede, bunlardan birkaçı.

Bu, kumdaki son çizgim gibi geliyordu ve onu geçmeyecektim. Ben oraya gidene kadar adli tabiplikte yerime bakması için birini arayacaktım.

Alt kattaki kahvaltıda, Büyükanne Anne ızgarayı ve tüm Bree ve ben içeri girdiğimizde çocukların önünde krep yığınları vardı. Damon'ın bahar tatili için evde olması ve Ava ile birlikte toplam sayımız yediye çıkmıştı.

"Günaydın çocuklar," dedi Nana, tabii ki beni ve Bree'yi kastederek. Kendisi ailemizin tartışmasız reisidir ve mutfak onun taht odasıdır. "Yaban mersini var mı yok mu?"

Doğruca kahveye gittim.

"Ne yapıyorsun? Eve yeni gelmedin mi?" Ninem ocaktan bana doğru mırıldandı. Ben *de büyük günle* ilgili bir şeyler mırıldandım. O anda aklımda kafeinden başka bir şey yoktu.

"Peki bugün kim kendini şanslı hissediyor?" Bree masanın başından sordu.

Ava'nınki hariç herkes elini kaldırdı. O sadece yemeğini kürekle yemeye devam ,

Her zaman yaptığı gibi hızlı yemek yiyordu.

"Peki ya sen Ava?" Dedim. "Heyecanlı mısın?"

Omuz silkti ve bir ağız dolusu krep yiyerek cevap verdi. "İçeri girecek değilim ya."

"Bu kadar kasvetli olma, Gus," dedi Nana ızgaranın başından. "Tavır her şeydir."

Dürüst olmak gerekirse, Ava'nın karamsarlığını anlamak benim için hiç de zor değildi. Gösterdiğinden çok daha parlaktı, belki de bildiğinden bile daha parlaktı. Ama mesele bu değildi.

Birkaç ay önce bir keş olan annesinin aşırı dozdan ölmesi ve onu Güneydoğu sokaklarında tek başına yaşamaya terk etmesinin ardından kucagımıza düşmüştü. Ava'nın hala çözmesi gereken pek çok sorun vardı ve ona kendi terapistim Adele Finaly'yi ayarlamıştım. Bu arada, iyi günlerimiz ve kötü günlerimiz oldu.

Temel olarak Ava hayattan çok fazla şey beklememek ve dolayısıyla çok fazla şey istememek üzere yaratılmıştı. Arada sırada bir gülümseme ya da korunmasız bir an yakalıyordum ve bu bana bir şekilde onu bekleyen potansiyeli gösteriyordu, eğer bunu görmesine yardımcı olabilirsek. Sahip olmadığı tek şey umuttu. Ben buna şehir içi salgını diyorum ve hiçbir şey insanı bundan daha fazla geri tutamaz.

Hayatın Ava'ya şimdiye kadar dağıttığı boktan eli değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, bunu yapacaktık.

Her seferinde bir iyi gün.

BÖLÜM

7

MARIAN ANDERSON'DAKİ SPOR SALONUNA GİRERKEN

BİR KARNAVAL DÜŞÜNÜMÜŞTÜM. Her yerde balonlar uçuşuyor, parlak sarı ve yeşil tişörtler giymiş öğretim üyeleri ve personel herkesi kocaman gülümsemelerle selamlıyordu.

İçeride tribünlerin hepsi sökülmiş ve spor salonunun zeminine sandalyeler yerleştirilmişti. Başvuran çocuklar, ebeveynleri, kardeşleri ve okul personeli ile birlikte spor salonunda yaklaşık bin kişi vardı ve her yer gerginlikle doluydu.

Nana'nın dudakları oraya vardığımız andan itibaren büzülmüştü. Kızların iyiliği için neşeli kalmaya çalışıyordu ama aynı zamanda kırk bir yıllık öğretmendi. Bu özel ritüel hakkında bazı kesin fikirleri vardı.

"Mm-mm-mm," dedi etrafına bakarak. "Bugün neden buradayız biliyor musunuz? Çünkü biz yetişkinler bu şehirde iyi bir eğitim için rastgele bir şanstıan fazlasını sunmak için kışımızı kaldıramıyoruz, işte bu yüzden."

Sanırım Washington'da eğitim reformu konusunda yaşanan tıkanıklık Nana'yı hayattaki her şeyden daha çok kızdırıyor. O salondaki insanların dörtte üçünün bugün hayal kırıklığına uğramış olarak ayrılacağı gerçeğinden kaçış yoktu. Bazıları -özellikle de yoksul aileler- yıkıma uğrayacaktı. Bölgemizdeki diğer tek ücretsiz lise seçeneği, DC'nin okul terki fabrikası olarak adlandırılan ve birinci sınıf öğrencilerinin yüzde altmışından azının mezun olduğu bir okuldu.

Yerde bir blok koltuk bulduk ve . Jannie ayakta , etrafta arkadaşlarını arıyordu ama Ava sessizce sandalyesinde oturuyordu.

Sonunda, saat dokuzu biraz geçe, okul müdürü herkesi selamlamak için sahneye çıktı. Sonra da hemen işe koyuldular, bir hazneden kartlar çıkardılar ve isimleri teker teker söylediler.

"Monique Baxter... Leroy Esselman... Thomas Brown..."

Her yeni çekilişte, spor salonunun bir yerinden bir bağırış, bir çığlık ya da bir hareketlilik duyuluyordu. Gerçekten piyangoyu kazanmak gibiydi.

İsmi söylenen her çocuk sahneye çıktı, fakülte tarafından alkışlandı, hoş geldin paketi verildi ve ardından alkışlar arasında tekrar dışarı çıkarıldı.

İsimler , birçok insan parçaların üzerine kapak işaretleri yapıyordu ya da parmaklarıyla geriye doğru sayıyorlardı. Bir yanımda Jannie, diğer yanımda Nana vardı. de gerginliği hissediliyordu.

Yaklaşık on dakika içinde, piyango çoktan sona ermeye başlamıştı. Seksen iki, seksen üç, seksen dört numaralı isimlere kadar geldik... ve sonra-
"Janelle Cross!"

Bir anda ayağa fırlayan ve birbirimize sarılan, her şeyin heyecanına kapılan biz olduk. Heyecanlı değilmişim gibi davranmayacağım, çünkü öyleydim. Bu Jannie için büyük bir fırsattı. Ama onunla birlikte sahneye çıkarken bile Ava'nın ne yaptığını görmek için arkama bakmaktan kendimi alamadım.

Hiçbir şey olmamış gibi orada öylece oturuyor ve yere bakıyordu. Sanki taştan yapılmış gibiydi - en azından dış görünüşü. Bree kolunu ona dolamıştı ve beni sahneye doğru eliyle işaret etti. Karışık duygularla hokkabazlık yapmak benim için zordu.

Ama belki, sadece belki, tüm bunlar sona ermeden önce yıldırımın iki kez düşmesini sağlayabilirdik.

BÖLÜM

8

BÖYLE BİR ŞANS YOK.

Jannie ve ben etrafımızda dönüp koltuklarımıza geri döndüğümüzde çekiliş sona ermişti. İnsanların çoğu ayağa kalkmış, etrafta dolanıyor ve gitmeye hazırlanıyordu.

Ava hâlâ sandalyesinde oturuyor, ayaklarını ileri geri sürüyordu. Her şey gibi o da uyuşmuş görünüyordu.

Nana kızgın görünüyordu. Bree kalbi kırık görünüyordu.

"Özür dilerim Ava," dedim yanına oturarak. "Keşke farklı bir şekilde sonuçlansaydı."

"Her neyse," dedi. "İçeri giremeyeceğimi biliyordum."

Dünya tam da Ava'nın beklediği gibi davrandığında bu benim sinir bozucuydu. Tahmin etmem gerekirse, bir kez olsun bir şey kazanmış gibi hissetmekten başka bir nedeni olmasa bile, onun da Jannie kadar çok istediğini söyleyebilirim.

Jannie geldi ve onun diğer tarafına oturdu. Etrafımızdaki birkaç aile birbirine sarılmıştı ve birçoğunun çocuğu ağlıyordu. Bazı ebeveynler de. Her şey çok hızlı olup bitmişti.

"Bu berbat bir şey," dedi Jannie. "Üzgünüm, Ava."

"Hayır, değilsin." Ava ani bir bakışla ona döndü. Jannie onun elini tutmaya çalıştığında, elini kaptı ve hızla ayağa kalktı. ", " dedi. "Gitme vakti geldi. Piyango bitti." Sonra arkasına bakmadan hepimizin önünde yürümeye başladı. O anda onu takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Giderken Nana koluma girdi. Öfkeden titrediğini hissedebiliyordum.

"Bu tam bir delilik," dedi. "Tanrı aşkına neden çocuklar iyi bir eğitim almak için lanet bir piyango kazanmak zorunda olsunlar? Hem de tam burada, ülkenin başkentinde! Bu ülkemiz hakkında dünyanın geri kalanına ne anlatıyor, Alex? Ne diyor?"

"Lanet olsun" bile onun için alışılmadık bir şeydi ama nasıl hissettiğini biliyordum. Sorun o kadar büyük ve içinden çıkılmazdı ki, artık kime kızacağımı bilmek bile zordu. Okul müdürüne mi? Öğretmenler sendikasına mı? Belediye başkanına mı?

Tanrı mı?

"Keşke senin için bazı cevaplarım olsaydı nine. Gerçekten isterdim," dedim.

"Bak sana ne diyeceğim," diye devam etti. "Bayan Ava Williams hiçbir çatlaktan düşmeyecek, çok teşekkür ederim. O kız, hak ettiği eğitimi ben vermek zorunda kalsam da alacak."

Başka bir deyişle, Nana Mama, rektörün, öğretmenler sendikasının, belediye başkanının ve Tanrı'nın gerçekleştirmeyi uygun görmediği her şeyi yapacaktı.

Ve yapacağına inancım tamdı. Yüzde yüz.

BÖLÜM

9

RON GUIDICE MARIAN ANDERSON'DA TRİBÜNDE OTURDU

Lise, okul çekilişı yapılırken not alıyordu. Her yer tıklım tıklımdı. Çok fazla beyaz yoktu ama yine de göze çarpmayacak kadar çoktu. Yanında on dört yaşında bir çocuk olmadığını kimse fark etmeyecekti bile.

Emma Lee tüm zaman boyunca onun ayaklarının dibinde sessizce oynadı, Cee-Cee'yi çıt çıkarmadan soydu ve yeniden giydirdi. Küçük bir azizin sabrına sahip kesindi.

Belki de o kısmı benden almıştır, diye düşündü.

Bu arada oturmuş, çekiliş sona ererken Cross ailesini izliyordu. İlginç bir şekilde, Jannie'nin adının anons sisteminden okunduğunu duyunca sevindi. Sonra da Ava'nın kazanamadığı anlaşılınca üzüldü.

Zavallı Ava. Bu kız bir türlü rahat edemedi, değil mi? Tabii Cross ailesinin yanına girmesini saymazsak. Kağıt üzerinde "iyi insanlardı". Guidice onları tercih ettiğinden biraz daha fazla bile başlamıştı. En azından büyükanneyi ve çocukları. Bu her zaman oluyordu. Konularıyla ilgilenmekten kendini alamıyordu.

Alex ölüp gittiğinde harap olurlar mıydı? Elbette yıkılacaklardı. Bu yardım edilemeyecek bir şeydi. Dünya masum kurbanlarla doluydu.

Bir zamanlar kendisi de öyleydi. Alex sayesinde.

Ama gözünü büyük resimden ayırmadığı sürece bunların hiçbir önemi yoktu. Her zaman büyük resme.

Alex Cross'un yürüyen bir ölü olduğu yer.

BÖLÜM

10

AILEMLE ÖĞLE YEMEĞİNİ ATLADIM VE KENDİME

Dördüncü ve Okul Caddeleri'ndeki yeni Konsolide Adli Laboratuvar'a doğru ilerleyin. Burası inanılmaz bir bina; devasa bir çatı altında iki yüz seksen bin metrekarelik bir tesis. MPD sonunda ateşli silahlar, toksikoloji, DNA, parmak izi analizi ve adli tıp ofisini tek bir yerde topladı.

Oraya varır varmaz üzerime bir ameliyat önlüğü ve maske geçirdim ve Joan Bradbury'nin Elizabeth Reilly'nin otopsisini çoktan yarılamaş muayene odasının açılır kapanır kapısından içeri girdim.

"Şimdiye ne elde ettik, Joan?" diye sordum. "Çok şey," dedi. "İçeri gel."

Ceset masanın üzerinde açıldı, gövdesinin ortasından uzun bir Y kesilmişti ve şimdiye kadar derisi yüzülmüştü. Hatırlayabildiğimden daha fazla otopsiye katıldım ve midem bu tür şeylerle ilgili her türlü sorunu çoktan aştı. Aynı zamanda, orada bulunma nedenimi de asla unutmuyorum. En azından Elizabeth'e bu kadarını borçluydum.

"Dün gece bir şeyler öğrenmek için kanında toksin testi yaptım," dedi bana. "Antidepresanlar için pozitif sonuç aldık ve şunu dinleyin: Pitocin."

"Pitocin mi? Bunun için test yapıyor musunuz?"

"Genelde değil, ama bu şartlar altında, kontrol edebileceğimi düşündüm. İyi ki de etmişim. Pitocin sistemde çok uzun süre kalmıyor, sadece kırk sekiz saat kadar. Bu da Elizabeth Reilly'nin ölmeden iki günden az bir süre önce doğumu başlattığı anlamına geliyor."

Zihnim bu yeni bilgi etrafında dönmeye başladı. Şimdiye kadar bölgede Elizabeth Reilly adına herhangi bir hastane kaydı yoktu ve bu isim altında herhangi bir canlı doğum kaydı da bulunmuyordu.

Bunu bir sebepten dolayı kendi başına yapmış olabilir ? Hemşirelik öğrencisiydi. Pitocin'i nasıl bulacağını ve hatta belki de nasıl uygulayacağını biliyor olabilirdi.

Ama neden?

Bu arada, dışarıda bir yerlerde üç günlük bir bebek var mıydı? Bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

"Bu arada," diye etti Joan. "Parmaklarında ya da avuç içlerinde hiç ip lifi bulamadık. Boynuna o ilmiği başka biri geçirmiş. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, ikinci ve üçüncü omurlardaki kırılma da kesinlikle ölümden sonra olmuş. Daha birkaç saatim var ama şimdiden söyleyebilirim ki raporum intihar ihtimalini ortadan kaldıracak."

Nihayetinde ölüm nedenini adli tabipler . Joan'ın vardığı sonuçlara neredeyse hiç ve bugün de katılmam için bir neden yoktu. Bu artık resmi olarak bir cinayet soruşturmasıydı.

Belki bir kayıp vakası da olabilir.

İşim başımdan aşkındı, bu .

BÖLÜM

11

MORGDAN ÇIKTIĞIMDA YAPTIĞIM ILK ŞEY

SAMPSON. İkinci Bölge karakolunda raporlarını hazırlıyordu ve konuşmak için onu dışarı çektim.

John'u hayatım boyunca tanıdım ve ona MPD'deki herkes kadar güveniyorum. Ayrıca şehrin her yerinden insanları tanıyacak kadar uzun süredir buralarda. Daha spesifik olarak, hangi kurumlardaki hangi insanların iki düzine formda on sekiz buçuk imza olmadan kayıp bir bebek hakkında onunla konuşmaya istekli biliyordu. Neden bu kadar çok evrak işi yaptığımızı anlıyorum ama bunun da bir yeri ve zamanı var. Bu o zaman değildi. Eğer hız şu anda bir numaralı önceliğimse, sağduyu ikinci sıradaydı.

İstasyon otoparkında arabamın yanında durduk, sandviçlerimizi yedik ve ayrıntıları gözden geçirdik.

"Tüm göstergeler bunun vajinal bir doğum olduğunu gösteriyor. Epizyotomi ya da herhangi bir hastane müdahalesi izi yok," dedim.

"Elizabeth'in sistemindeki Pitocin ve konuştuğumuz hiç kimsenin hamilelik hakkında bir şey söylemediği gerçeği göz önüne alındığında, bunu bir sır olarak saklamaya çalıştığı oldukça açık görünüyor."

"Hamileliği saklamak o kadar da zor değil," dedi John, ona verdiğim dosyayı karıştırırken. "Özellikle de kimse bakmıyorsa."

"Aynen öyle. Komşuları onu neredeyse hiç tanımıyordu ve beş ay önce okulu bıraktı."

"Peki ya aile?" diye sordu. "Yakın akrabalar?"

"Pek bir şey yok. Georgia'da onu büyüten iki büyükanne ve büyükbabası var, hepsi bu. Onlara göre, bir süre önce radardan düşmüş. Noel'den beri ondan haber almamışlar."

"Başka bir deyişle, bu bebek-" "Herhangi bir yerde olabilir. Evet."

John son diyet kolasını da içti ve kocaman elindeki kutuyu yok etti. Ona Man Mountain dememizin bir nedeni var. "Burada daha sert bir şeye ihtiyacım olacak," dedi.

"Gençlik Dairesiyle konuşun, bakalım bir şey mı?" dedim. "Yardıma ihtiyacın olursa Harry Keith çenesini kapalı tutacaktır. Gerekirse bölge bölge dolaş. NCMEC veri tabanını olabildiğince sık kontrol et ve İskenderiye'deki adamlarıyla konuş. Sadece benimle ya da bu davayla ilgili hiçbir şey söyleme."

Olay buydu. Elizabeth Reilly'nin hamileliği artık elimizde tuttuğumuz tek karttı. Katilimizin onun bebeğiyle bir bağlantısı varsa, geldiğimizi görmesini istemiyordum ve zaten bu çok kamuya açık hikayeye alenen bağlanmıştım. İşte Sampson burada devreye girdi.

Diğer olasılık ise artık bulunacak bir bebek olmayabileceğiydi. Elizabeth'in hamileliğinin tam zamanında olup olmadığını, bebeğin ölü doğup doğmadığını ya da Tanrı korusun, henüz anlamadığım bir nedenle öldürölüp öldürölmediğini bilmiyorduk.

Şu anda bunların hepsi bir soru . Ama hem bebeğin hem de annenin iyiliği için, dışarıda hâlâ kurtarılabacak birilerinin olduğunu varsaymak zorundaydık.

BÖLÜM

12

ÜÇ GÜN BOYUNCA HIÇBİR YERE VARAMADIK. HIÇBİR Darcy Vickers ya da Elizabeth Reilly cinayetlerinde önemli bir gelişme olmadı ve Sampson'dan beklediğim telefon hiç gelmedi. Bu davaların soğuduğunu hissedebiliyordunuz.

Sonra o Cumartesi sabahı yeni bir gelişme oldu. En kötüsünden. Georgetown'da bir ceset daha ortaya çıktı.

Çavuş Huizenga'dan telefon aldığımda evdeydim. Gittiğim yönde devam etmemi ve diğer iki cinayetle birlikte bu cinayeti de izlememi istedi. İşin püf noktası, bu olayı hiçbir şeyle karşılaştırmadan kendi başına Bazen bağlantılar aramaya başlarsanız, gerçekten orada olan yerine görmek istediklerinizi görmeye başlarsınız.

Pennsylvania'dan sonra M Caddesi'nden Key Köprüsü'ne kadar gittim köprü'nün hemen altına park ettim. Birkaç kruvazör zaten olay yerindeydi ve Potomac Tekne Kulübü'nün güney tarafındaki Water Street boyunca sarı bir şerit çekmişlerdi.

Bir bakım görevlisi o sabah çocuğun cesedini rıhtımlarından birinin altında bulmuştu. Şimdiye kadar birileri onu kıyıya çekmiş ve orada, beyaz fıçı tahtası ve yeşil kiremitli binanın hemen ötesindeki küçük bir toprak ve çimen parçasının üzerine bırakmıştı.

Onu ilk gördüğümde benim için bile bir şok oldu. Görünürdeki ölüm nedeni yüzünden vurulmuş olmasıydı ve yakın mesafeden vurulduğunu gösteren çirkin, geniş açık bir giriş yarası vardı. Suda ne tür barut yanıkları ya da lekeler olduğunu bilmek zordu ama elmacık kemiğinin kalıntılarının etrafında hâlâ birkaç koyu iz vardı. Etin uçup gittiği yerde ezilmiş birkaç diş ortaya çıkmıştı ve sanki hâlâ acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Hepsi bu değildi. Kot pantolonunun kalça ve kasık çevresi, muhtemelen bıçaklanma nedeniyle koyu lekelenmişti. Pantolonunun kotunda en az yarım düzine yırtık pırtık delik vardı ve bunların genital bölgede yoğunlaştığı açıktı.

alan. Bu zavallı çocuğa ne olduğunu düşünmek korkunç bir öneriydi. Onun iyiliği için tek umudum, önce vurularak öldürülmüş, sonra da parçalanmış olmasıydı. Pek de teselli sayılmaz.

En üzücü kısmı ise ne kadar genç . Hiç yaşlı görünmüyordu. On sekiz yaşından büyüktü ve ceketini Kuzeybatı DC'deki özel bir lise olan St. Catherine's'den geliyordu. Buraya bu şekilde nasıl geldiğini kimse tahmin edemezdi.

Net olarak anladığım tek şey, bunun öfkeyle yapılmış olduğuydu - muhtemelen kurbanın kendisine, ama belki de katilin kendi kendinden nefret etme duygusundan kaynaklanıyordu. Sakatlama, çoğu zaman bunun bir göstergesi olabilir. Her iki durumda da failimizin kovması gereken bir tür şeytan olduğu açık. Motivasyonunuz sadece cinayet ise silah ve bıçağa ihtiyacınız yok

Aslında, bana biraz bu katil tüm fikirlerini aynı anda ortaya koyuyormuş gibi geldi - bıçaklamak, vurmak, boğmak. Ama neden? Bu hangi ihtiyacı karşılıyordu?

Bulabildiğim tüm detayları öğrendikten sonra eldivenlerimi giydim ve çocuğun ceplerini kontrol ettim. Hepsi boştu ama ceketinin arkasına yazılmış bir isim buldum: Smithe. Hemen aradım.

Haberin gelmesi uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra Komuta Bilgi Merkezimizden gelen bir telefon, St. Catherine's'de son sınıf öğrencisi olan on sekiz yaşındaki Cory Smithe'nin iki gün önce ailesi tarafından kayıp olarak bildirildiğini söyledi. Altı bir, sarı saçlı ve sağ bileğinde küçük bir doğum lekesi var.

Kontrol, kontrol ve kontrol.

"Elinizde bir adres var mı?" Sevk memuruna sordum.

"Telefonunuza gönderdim bile" dedi.

Çünkü ikimiz de bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorduk.

BÖLÜM

13

ARABAMA GERİ DÖNDÜĞÜMDE

BOATHOUSE, kameralar, mikrofonlar ve yayın kuleleri ile çekirge fırtınasının indiğini gördüm.

Şimdiye kadar görmeye alıştığımız yarım düzine muhabir yerine düzinelercesi haber için bekliyordu. Water Street'te kamyonlar sıralanmıştı ve basın için ayrılmış bir alan olmadığından herkes bant çizgisinin hemen üzerindeydi.

Bu, DC'nin şiddet olaylarının en az yaşandığı mahallelerinden birinde bir haftadan kısa bir süre içinde üç ceset demektir. Karşılaştırmak gerekirse, Rock Creek'in batısındaki herhangi bir yerde işlenen önceki üç cinayet on dört aylık bir süreye yayılmıştı. İnsanlar kesinlikle ayağa kalkıyor ve dikkat kesiliyordu.

"Dedektif Cross, buraya gelin!"

"Kurban kim, Alex?"

"Bu noktada bunu bir seri soruşturma olarak mı değerlendiriyorsunuz?"

Bu biraz rock yıldızı olmak gibi bir şey ama yan faydaları yok. Onlara en azını verdim, ki şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

"Aileye haber verildikten sonra Çavuş Huizenga sizi bilgilendirmek için dışarı çıkacak," dedim en yakınımıdakine. "Bu süre zarfında herhangi bir ayrıntı vermeyeceğiz."

"Dedektif Cross, bu üç davaya da siz mi bakacaksınız?" Kanal 5'ten Shawna Stewart sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedim ona.

"Darcy Vickers ve Elizabeth Reilly soruşturmaları nasıl gidiyor?"

Alabama ulaştığımda, "Geliyorlar," dedim.

"Hey, Alex, Elizabeth Reilly'nin cesedini düzgün bir inceleme yapmadan pencereden çıkardığın doğru mu?" diye bir başkası. "Bu soruşturmayı tehlikeye atmaz mı?"

Bu beni durdurdu. Belki de ilerlemeye devam ama bunun yerine soruyu kimin sorduğunu görmek için arkamı döndüm.

Bu adam ilk bakışta bana tek kişilik bir operasyon gibi geldi. Onun tipini daha önce de görmüştüm; boynunda bir kamera, bana doğru tuttuğu bir el kayıt cihazı ve kargo şortunun cebinden çıkan bir not defteri. Sakalı da vardı ve görebildiğim kadarıyla basın kartı da yoktu. Etrafındaki herkesin yakalarına iliştilmiş ya da boyunlarındaki kordonlarda asılı, şehirden alınmış lamine rozetleri vardı.

"Seni tanıyamadım," dedim. "Kiminle birliktesin?"

"Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum, dedektif."

"Ben bunu sormadım," dedim. "olduğunu sordum."

Sonra sesini yükseltti, etrafımızdaki mikrofonların onu emin olacak kadar. "Ben şüpheli miyim, dedektif? Beni gözaltına almak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Beni yemliyordu. Bunu milyonlarca kez gördüm. Eğer istedikleri hikayeyi bulamazlarsa, bir tane yaratmaya çalışırlar-özellikle de korsanlar ve özentiler.

"Hayır, sizi alıkoymuyorum," dedim. "Sadece basit bir soruydu."

"Neden? Kanunen kendimi tanıtmak zorunda mıyım?" dedi.

Şimdi tam bir pislik gibi davranıyordu. İçimdeki sivil, o kayıt cihazını boğazına sokmak istiyordu.

"Hayır," dedim tekrar. "Kendinizi tanıtmanız gerekmiyor."

"O halde yorum yok," dedi gülümsemesini bastırarak. Kalabalıktan birkaç kişi güldü ama ben gülmedim. Şu anda yapabileceğim en iyi şey arabama binip gitmekti.

Zaten olmam gereken daha önemli bir yer vardı. Ve bekleyemezdi.

BÖLÜM

14

CORY SMITHE'IN EVİNİN ÖNÜNE GELDİĞİMDE,

Göğsümde elli kiloluk bir çakıl torbası varmış gibi hissediyordum. Aile bildirimleri işimin en zor kısmı.

Smithler, Kuzeybatı DC sokaklarında sıralanan binlerce yirminci yüzyıl başı sıra evlerinden birinde yaşıyordu. Bu ev Petworth'daki Shepherd Caddesi'ndeydi ve ön kapıya çıkan merdivenlerin yarısına kadar uzanan küçük, teraslı bir yeşil çim damgası vardı. Çimenlerin ortasında, bahar laleleriyle çevrili bir Meryem Ana heykeli vardı. Belki de Meryem Ana bu insanlara en çok ihtiyaç duydukları anda biraz rahatlık verirdi.

Dördüncü Bölge Kayıp Kişiler Birimi'ne haber vermiştim. Yolda Mağdur Hizmetleri vardı ama bu kısım tamamen bana aitti. Merdivenlerden çıktım ve zili çaldım.

Cory'nin babası kapıyı açtı. Beklediğimden çok daha yaşlı görünüyordu ve bileğine asılı bir bastonu vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu biraz temkinli bir şekilde.

"Bay Smithe? Ben polis departmanından Alex Cross," dedim ona.

"Sizinle Cory hakkında konuşmak için buradayım. İçeri girebilir miyim?"

Bu tür bir durumda kaçınmanız gereken birkaç şey vardır. Bunlardan biri, Cinayet Masası'ndan olduğunuzu baştan belirtmektir. Bildirimlerin doğru hızda ilerlemesi - çok hızlı değil, ama çok yavaş da değil.

"İçeri gel," dedi ve kapıyı açtı. "Karım arka tarafta."

Önümde topallayarak ilerledi ve ben de onu mutfakın dışındaki verandaya kadar takip ettim. Bayan Smithe terlikleri ve çiçekli ev ceketiyle oradaydı. Ben içeri girerken pardösüsünün boynunu sıkıca kapattı ve ayağa kalktı. Kucağındaki telsiz telefon yere düştü ama ikisi de fark etmemiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Yüz ifadesinden çoktan en kötüsünü düşündüğü anlaşılıyordu. Çabucak kendimi yeniden tanıttım ve hemen konuya girdim.

"Keşke bunu söylemenin kolay bir yolu olsaydı," dedim onlara.

"Aman Tanrım. Hayır..."

"Çok üzgünüm ama Cory öldürüldü. Bu sabah bulundu."

Sesi havayı yarmış gibiydi. Artık hiçbir kelime yoktu, sadece kederin iç burkan bir ifadesi vardı. Kayıp. Yıkım. Dizlerinin üzerine çöktü ve hâlâ bastonu tutmakta olan kocasına yaslandı, sanırım kendisi de düşmemeye çalışıyordu. Başını karısına doğru eğmiş, gözleri kapalı, baston ikisinin arasında sallanıyordu.

"Nerede?" Bay Smithe boğuk bir sesle konuştu. "Neredeydi?"

"Potomac'ta," dedim. "Georgetown sahilinde." Bu noktada bilgiyi saklamanın bir anlamı yoktu. Benden duymaları, daha sonra haberlerde başka bir versiyonunun çıkmasından daha iyiydi.

"Öldürüldü mü?" dedi. "Gibi-"

"Bunu ona biri yaptı, evet," dedim. "Tekrar söylüyorum, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Sanırım pek çok insan polisler bunu söylediğinde sözde kaldığını düşünüyor ama gerçek şu ki, ben de onlarla birlikte ağlayabilirdim. Kim olursa olsun, bir çocuğun kaybı bir trajedidir. İçinizde tutmayı öğrenirsiniz.

Benden daha fazla şey duyabileceklerini hissedene kadar bekledim ve sonra devam ettim. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedim,

"ama bana biraz izin vererseniz

Cory hakkında bilgi edinmek çok yardımcı olabilir."

Bay Smithe hâlâ ayakta durarak başını salladı. Karısı sandalyesine geri dönmüş, sessizce ağlıyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Cory'nin yapmaktan hoşlandığı şeyler, yerler, en çok vakit geçirdiği arkadaşları. Bu tür şeyler," dedim.

O sırada annesi başını kaldırdı. "Başı bir tür belada mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"O iyi bir çocuktu," dedi Bay Smithe. "Her ebeveynin bunu söylemesi gerektiğini biliyorum... ya da belki de söylemiyorlar. Ama Cory Tanrı'yla el ele yürüdü. Her gece bizimle birlikte dua ederdi. Aslında sonbaharda Katolik Üniversitesi'ne başlaması gerekiyor. İlahiyat okuyacak."

Daha sonra Bay Smithe' ailenin kilisesinde diyakoz olduğunu ve karısının da yirmi yıldır rahibe olduğunu öğrenecektim. Bu onlara Tanrı'dan gelebilecek en acımasız darbe gibi gelmiş olmalı.

Onları sıkıştırabildiğim kadar sıkıştırdım ve Cory'nin en yakın çevresinin isimlerini not aldım. Jess Pasternak adında bir kız arkadaşı olduğunu söylediler. Sadece birkaç blok ötede oturuyormuş. Bir sonraki durak için en iyisi buydu.

Sonra Smith'lere arkasında cep telefonu numaramın yazılı olduğu kartımı verdim ve yas tutmaları için onları bıraktım. Şu anda onlar için yapabileceğim en iyi şey yoluma devam etmektir.

Her zamanki gibi, zaman benim değildi.

BÖLÜM

15

"SANA BÖYLE MI SÖYLEDİLER? KATOLİK U? SUNAK ÇOCUĞU FALAN MI?"

Yarım saat sonra Jess Pasternak ile arabamda oturuyordum. Elinde Bacaklarını koltuğa çekmiş, dizlerini göğsüne çekmiş ve biz konuşurken acı acı ağlıyordu.

Evine gittiğimde benimle dışarıda konuşmak istemişti. Cory gibi on sekiz yaşında olduğu için bu onun ayrıcalığıydı. Kapıda ailesiyle gergin bir konuşma yaptıktan sonra beni kaldırıma kadar takip etti.

Şimdi söylemesi gereken her neyse, bu hiç de kolay değildi.

"Neden?" Ona sordum. "Cory'nin ailesinin bilmediği bir şey mi var? ne hakkında?"

Yumruğuyla koltuğa vuruyor, gözyaşlarına karşı koymaya çalışıyordu. Sanki iki parça yıkılmış ve bir parça da bir şeye kızmış gibiydi.

"Onu uyarmıştım," dedi. "Gerçekten uyardım."

"Jess? Biz neden ?" Dedim ki. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama bana her şeyi anlatmalısın."

Daha dik oturdu ve gözlerini sildi. Elinin arkasında koyu bir makyaj kalmıştı ve dalgınca onu yırtık kotunun dizine sildi.

Güzel bir kızdı ama geleneksel Aziz Catherine değildi.

Sarı saçları kulaklarının üzerinde kısacık kesilmişti ve üzerinde ince deri askılı bir eşofman altı ile baldır hizasında siyah botlar vardı. Bana amigo kızdan çok rockçı bir piliç gibi göründü.

"Cory üniversiteye bile gitmiyordu," dedi. "Sonbaharda seyahate çıkacaktık. Bilirsin, Fransa, İtalya, la-la-la." Sanki bütün bunlar çok saçmaymış gibi elini havada tirbuşon gibi .

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?" diye sordum. Ona Cory'nin öldürülmesiyle ilgili hiçbir ayrıntı vermemiştim ama ona korkunç bir şey yapıldığını varsayıyor gibiydi. Ki öyle olmuştu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğime yemin ettim," dedi bana, solmuş dokuyu bükerek

elinde. Yaklaştığını görebiliyordum, bu yüzden sessizce oturdum ve bekledim.

Birdenbire koltukta doğruldu ve arka cebinden gümüş rengi bir telefon çıkardı. Birini arayacağını düşünmüştüm ama onun yerine internete girdi ve bir tür sayfaya girdi.

"İşte." Telefonu koltuğun üzerine bıraktı. "Tek kelime etmedim, tamam mı?"

Telefonu açtığımda Randyboys.com diye bir site açtığını gördüm. Daha doğrusu, Cory Smithe'nin -ya da Jeremy'nin- profiliydi bu. Sayfayı aşağı kaydırduğımda, resimlerin de olduğunu gördüm - Cory, gömleğini çıkarmıştı; iç çamaşırlarıyla; arkadan çıplaktı, yüzü gizlenmişti. Profilinde sadece dışarıdan çağrılar için uygun olduğu yazıyordu, gece yok, seyahat yok. Pazar günleri de yok, fark ettim.

"Bana onun kız arkadaşı olduğunu söylediler," dedim.

"Evet, şey..." Jess gözyaşları arasında alaycı bir ses çıkardı. "Yani, beni yanlış anlamayın. Bay ve Bayan Smithe çok iyi insanlar. Sadece konusunda biraz bilgisizler. Çok daha azı" -telefona bakmadan eliyle işaret etti- "hepsi bu."

"Cory'nin takıldığı adamlar hakkında şey biliyor musun?" Ben sordum. "Düzenli müşterileri var mıydı?"

Omuz silkerek ellerini kaldırdı. "Sadece hepsinin serseri ve korkak olduğunu söyledi. Paralı adamlar sanırım."

"Onlarla nerede buluşacağını biliyor musunuz?"

"Nereyi isterlerse," dedi. "Bir otelde, parkta, sahil kenarında..."

Gözlerini devirdi ve arkadaşının gittiğini bir kez daha anladı. Sonra gözyaşları yeniden başladı.

"Ona dikkatli olmasını söyledim. Gerçekten söyledim ama dinlemedi.

Pislik herif!"

Jess'e son mendilimi verdim ve ağlamasına izin verdim. Öfkesinden çok fazla bir şey anlamadım, bunalmış hissetmenin verdiği savunmacı bir tepkiden başka bir şey değildi. Anlayabildiğim kadarıyla bana Cory hakkında anlatabileceği her şeyi anlatıyordu.

Ve eğer , bana katil hakkında da biraz bilgi vermişti.

BÖLÜM

16

BİR ARAYA GETİRMEKTEN BAHSEDIYORUZ. HARCAMALARDAN SONRA

Herhangi bir ebeveynin en kötü kabusu olabilecek bir gün, arkamı dönüp yüzümde gülümsemeye benzer bir şeyle eve gelmek zorunda kaldım.

Özellikle de bu gece. Bu Damon'ın dördüncü çeyrek için okula dönmeden önceki son gecesi idi ve ben de herkesi Kinkead's'e yemeğe götürüyordum.

İlk defa eve geldiğimde, sadece birkaç dakika kalabilmek için bile olsa, geride kalmaktan memnundum. Bir duş, gömlek ve blazer ceketten sonra, en azından kamu tüketimi için uygun görünüyordum.

En sevdiğim restorana oturduğumda, ailem etrafımda konuşup gülüşürken, kendimi yeniden yarı yarıya insan gibi hissetmeye başlamıştım bile. O gece David Yarboro piyanodaydı; güzel bir kadeh pinot noir vardı; ve kısa bir süre için en büyük sorunum somon balığı ile Kinkead'in Scotch viski soslu New York strip arasında karar vermekmiş gibi davranabilirdim.

Hayat . Gerçekten .

Herkes yemek siparişini verdikten sonra sandalyemi geriye ittim ve bardağımla birlikte ayağa kalktım. Odadakilerin bakışlarını üzerime çektim ve Jannie'nin biraz mahcup görüldüğünü fark ettim - ama çocuklarınızı utandırmak baba olmanın ayrıcalıklarından biri değilse, nedir bilmiyorum.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedim.

"Beyaz mı, buğday mı, çavdar mı?" Büyükannem şaka yaptı ve masadakilerin hepsi güldü. Büyükannem beni herkes kadar iyi okur. O gece bir desteğe ihtiyacım olduğunu eminim.

"Onur konuğumuza," dedim. "Damon, beni gün gururlandırırıyorsun. Sen yokken seni deli gibi özleyeceğiz ama bu arada sana içelim. Chapin'de harika bir çeyrek geçirmenin şerefine. Ve en önemlisi, seni tekrar göreceğimiz yaz tatiline."

"İşte yaz tatili!" diye koro halinde karşılık verdi çocuklar.

"Yeterince yakın," dedi Bree ve hepimiz masanın etrafında kadehlerimizi tokuşturduk.

Ardından Damon kendi şerefine kadeh kaldırmak için ayağa kalktı. Masanın başında ceketi ve kravatıyla duran en büyük oğlumun artık bir çocuk olmadığını çok iyi görebiliyordum. On beş yaşında olmasına rağmen yirmi yaşında gibi görünmesinin de bir faydası olmamıştı.

"Ava'nın şerefine," dedi ona bakarak. "Birlikte çok fazla zaman geçirmediğimizi biliyorum ama ailemize hoş geldin demek istiyorum."

"Ailemize hoş geldiniz!" diye herkes .

Ava'ya baktım ve onu bir diğerine sırtırken görünce biraz şaşırdım. Okul çekilişinden beri gün boyunca kaşlarını çatıyor ve uzun zamanlarını odasında tek başına geçiriyordu. Şimdi sanki uzun zamandır ilk kez biri ışıkları açmış gibiydi.

İşte bu yüzden oğlum Damon bir yıldız. Sadece birkaç kelimeyle, benim dört aydır zar zor yapabildiğim bir şeyi Ava'dan almayı başardı. Çocuklarım arasında en sessiz olanı o olabilir ama sessiz olanların özelliği de budur. Konuştuklarında, bunun genellikle iyi bir nedeni vardır.

Hatta harika bir tane.

Birden gözlerim yanmaya başladı ve oda bulanıklaştı. Geldiğini bile görmemiştim. Sanki tüm gün büyük bir dalga halinde üzerime çökmüştü; girerken tüm o stres, çıkarken ise minnettar olduğum her şey.

"Baba?" Ali eğildi ve yüzüme baktı. "Neden ağlıyorsun?"

"Değilim," dedim gözlerimi silerek. "Şey, belki birazcık." Onu kucağıma çektim ve kollarımı küçük fasulye bedenine doladım. "Ama bunlar mutluluk gözyaşları," dedim.

"Ona aldırmayın çocuklar," dedi Nana herkese. "Görünüşe bakılırsa, Bay Ejderha Katili sadece yaşlı bir yufka yüreklidir."

"Doğru," diye cevap verdim.

Sonra Nana bana göz kırptı ve bir kez daha kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı. "İsteddiği kadar ağlayabilen ama yine de yemeğin parasını ödeyen yaşlı yumuşağın şerefine!"

BÖLÜM

17

RON GUIDICE O GECE SAAT ON BUÇUK GIBI EVE GELDİ.

Saat beşte kalktıktan ve bütün gün şehri bir uçtan bir uca dolaştıktan sonra çok yorulmuştu. Yine de yapacak çok işi vardı. Muhtemelen yine bütün gece çalışacaktı.

Reston'daki basit Cape evinin kapısının hemen içinde ayakkabılarını . Bu, uzun kışları ve ardından gelen çamur mevsimleriyle New Hampshire'da büyümekten kalma eski bir alışkanlıktı. Timberlands ayakkabılarını, Emma Lee'nin küçük spor ayakkabıları ve annesinin eski slip-on'larıyla birlikte kapının yanındaki lastik tepsiye koydu.

"Hey, anne, ben ," diye .

Lydia Guidice koltukta sarsılarak uyandı ve tombul elini göğsüne götürdü. *NCIS*, *CSI* ya da *SVU*, *her neyse*, onun önüne atılmıştı. Guidice bu dizilerden birini diğerinden asla ayırt edemezdi.

"Aman Tanrım, ödümü kopardın," dedi Lydia. "Şu hâlâ alışamadım. Seni bir tür terörist gibi gösteriyor."

"Uh-huh." Guidice buzdolabına eğildi ve bir Bud çıkardı. "Emma Lee iyi yiyor mu?"

"Bütün tavuk nugget'ları ve elma püresi. Sekiz buçuk gibi yattı."

"Güzel, güzel. Bir şey ister misin?"

"Biraz dondurmaya hayır demezdim," dedi annesi.

Aslında dondurma Lydia Guidice'in ihtiyacı olan son şeydi. Üç yüz kiloyu geçtiğinden beri tartılmamıştı. Ama çirkin gerçek şuydu ki, annesi karnını tika basa doyururken ona katlanmak çok daha kolaydı.

"Bu gece neredeydin?" diye sordu, oturmak için kendini zorlayarak.

"İşteydim," dedi.

"Aramış olabilirsiniz."

"Bunu konuşmuştuk anne. Eğer , geç saate kadar çalışıyorum demektir. Bunda bu kadar karmaşık olan ne anlamıyorum."

"Sadece endişeleniyorum, hepsi bu. Telefonu açsan gerçekten ölür müsün?" diye sordu.

Guidice birasından uzun bir yudum aldı. Her seferinde aynı dansı yapıyordu.

"Biliyorsun," dedi, "istersen Emma Lee'yi alıp daha küçük bir yer de bulabilirim-"

"Hayır, hayır," dedi annesi.

"Yardım çeklerimi de yanıma al. Sanırım şu anda Safeway'de eleman arıyorlar. Yarın sana bir başvuru formu getirmemi ister misin?"

"Başlama," dedi ve elini tatlıya uzattı. Guidice kısa bir süre durdu ve Breyers'ın naneli cipsini onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Yetkili kim anne?" dedi. "Oh, Tanrı aşkına."

"Söyle."

Lydia test edercesine homurdandı ve gözlerini onun bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaydırıldı. "Yetki Ronald. Her zaman öyleydi," dedi. "Tatmin oldun mu?"

Guidice ona dondurmayı uzattı ve başının üstünü öpmek için eğildi.

"O zaman bu konuşmayı keselim anne, ne dersin?"

Gerçek şu ki, Lydia Guidice onuncu sınıfı bitirmemiş, Ron'un babasıyla evlenmemiş ve hayatı boyunca gerçek bir işte çalışmamıştı. Şimdi altmış iki yaşında, üç yüz küsur kiloydu ve sosyal güvencesi yoktu, kullanılmış bir prezervatif kadar pazarlanabilirdi ve ikisi de bunu biliyordu.

Guidice annesini bu şekilde kıvrandırmaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden bunu sadece gerektiği kadar sık yapıyordu.

"Emma Lee'ye bir öpücük vereceğim ve sonra odamda çalışacağım," dedi ona.

"Okeydoke." "Seni seviyorum anne."

Lydia dondurmasını yerken, "Ben de seni seviyorum oğlum," diye cevap verdi. "Çok geç kalma."

BÖLÜM

18

GUIDICE PARMAK UÇLARINDA EMMA LEE'NİN ODASINA GİRDİ VE

YATAĞI. Yorganın altında bir köşede küçük bir kirpi gibi kıvrılmış, huzur içinde uyuyordu.

Bundan daha değerli bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Eğildi ve kızının küçük tatlı yanağını okşadı. Kum rengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Alnından öptü.

Odadan yarı yolda çıkarken fikrini değiştirdi. Burada da rahatlıkla çalışabilirdi. Onun yerine kapının yanındaki beyaz boyalı sallanan koltuğa oturdu ve Emma Lee'nin düzgün nefes alışının metronomunu dinledi.

Dizüstü bilgisayarına güç geldiğinde Guidice kulaklıklarını bilgisayarın ses girişine taktı ve Windows'u açmaya başladı. Gün içinde aldığı notları yazıya dökmesi, kontrol etmesi gereken siteler, izlemesi gereken listeler vardı ama önce Alex'in evinde her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu.

O gece aile yemeğe çıktığında, Cross evinin her katına bir Infinity vericisi kurmak için bolca zaman vardı. Her biri mevcut bir prizın arkasına bağlanmıştı, böylece pil ömrü veya güç kaybı ile ilgili herhangi bir sorun yaşanmayacaktı. Ayrıca mutfığa, ana yatak odasına ve Alex'in üçüncü kattaki ofisine yerleştirilmiş üç adet kibrit başı büyüklüğünde mikrofon vardı. Eğer şey varsa, Guidice ayıklamak için zaman bulabileceğinden daha fazla bilgi toplayacaktı ama çok fazla bilgi olması kesinlikle yeterli olmamasına tercih edilirdi.

Şimdi üç kanalı da açtı ve çalışırken kulaklarında aynı anda yayın izin verdi. Çoğunlukla orası sessizdi. Birileri televizyon izliyordu ve sadece sayfaların karıştırılması ve arada sırada boğazın temizlenmesi seslerinden Alex'in ofisinde olduğu anlaşıyordu.

Burada oturup kızının yatak odasının mahremiyetinde kaynak malzeme toplamak gerçekten de tuhaf bir karışımdı. Fırtınanın ortasında huzurlu bir an.

Hâlâ endişelenmesi gereken Lydia vardı ama şu ana kadar onun için sorun olmaktan çok faydası dokunmuştu. Bir , annesi hangi soruları soracağını biliyor gibiydi.

ve hangilerini yalnız bırakması gerektiği. Yeni başlayanlar için, yaşamlarını nasıl idame ettirdikleri gibi.

Guidice'in raporları uzun süredir kayda değeri bir gelir getirmiyordu. şimdi. Her şey değıştiğinden beri ve polisler hayatını ondan çaldıktan sonra yapılan nakit anlaşmasından beri.

Sanki bir topar para yaptıklarını telafi edebilirmiş gibi!

Theresa'nın o gece sıradan bir suçlu gibi kaldırırnda ölmesine izin verilmesi rutin bir beceriksizlikten başka bir şey değildi.

Sadece Theresa da değil. O sırada başka kimse bilmiyordu ama doğmamış çocukları da o gece, sevdiği tek kadınla birlikte ölmüştü. İkisi de soğukkanlılıkla öldürölmüştü.

Ve hepsi Alex Cross'un .

BÖLÜM

19

ELIJAH CREEM KENDİ BÖLÜMÜNÜ TERCİH ETTİ

SABAH GREYFURT. Zarımsı etin bu kadar kolay şekil vermesini seviyordu ama aynı zamanda bıçağının ağzından belli bir hassasiyet de talep ediyordu.

O sabah acele etmedi; meyve, biftek ve yumurtadan oluşan kahvaltısını yaparken bir yandan *da Post'u* okudu. Özellikle bir haber dikkatini çekmişti ve yemek yerken haberi iki kez gözden geçirdi.

"Kate?" diye seslendi hizmetçiye.

"Efendim?" dedi, başını sallanan mutfak kapısından yemek odasına uzatarak.

"Bana telefonumu getirir misin lütfen? Sanırım koridorda."

"Elbette," dedi ve tekrar ortadan kayboldu.

Gazeteye göre, Kuzeybatı DC'den bir çocuk vurulmuş, bıçaklanmış ve bir gün önce cesedinin yüzer halde bulunduğu Potomac nehrine atılmıştı. *Post'un* haberi, en azından, polisin bunu kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir ipucuna sahip olmadığını gösteriyordu.

"Ah, bunu duymuştum," dedi Kate, aniden elinde telefonla geri Dr. Creem'in omzunun üzerinden bakarak. "Dün gece bütün kanallarda vardı."

"miydi?" Creem söyledi. "Görünüşe göre, çocuk oldukça korkunç bir şekilde ölmüş."

Kadının arkasını dönmemesi hoşuna gitmişti. Bunun yerine, kurbanın siyah beyaz resmine bakmak için daha da yaklaştı. Ayrıca, Creem'in bir elini hafifçe kışının kıvrımına koyabileceği kadar yakındı.

"Çok genç," dedi, oysa yaşı çok küçüktü.

Kate de onun dokunuşundan ürkmemişti. Kate, yeşil kart sorunları ve hasta babasıyla, ekmeğinin hangi tarafta olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Şimdilik hepsi bu kadar," dedi Creem ve kahvesini tazelerken göz kırptı. Kadın hoş bir şekilde gülümsedi.

Onun gidişini izledi ve mutfaka dönüp duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledi. Sonra telefonunu aldı ve Josh Bergman'ı aradı.

"Elijah?" Bergman cevap verdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Creem ona. "Şu an için biraz mesafeli durma konusunda anlaştığımızı biliyorum. Ama burada gazeteye bakıyorum ve son zamanlarda düşündüğüm kadar meşgul olup sormak istedim."

Bergman umursamaz bir tavır takınarak, "Ah, mu?" dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Creem. Joshie son seferden bu yana oyununu gerçekten geliştirmişti. Bu etkileyiciydi.

"Sen nasılsın Elijah? Seni düşünüyordum."

Creem arkadaşına "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi ve bu bir dereceye kadar doğrudu. Belki eski hayatı yanıp kül olmuştu ama bu yeni hayat anka kuşu misali onun yerini almak üzere yükseliyordu. "Son on altı yıldır karımdan nefret ettiğim ortaya çıktı. Sadece o gidene kadar bunun farkına varmamışım," dedi.

"Peki ya kızlar?"

"Onları çok özleyorum," diye kestirip attı Creem. "Ama bu arada, masada istediğimi giyiyorum, artık programımda o ruh emici akşam yemeği partileri yok ve şu küçük kara gözlü hizmetçimi ciddi ciddi düşünüyorum."

"Kate'i mi kastediyorsun? Güzel seçim," dedi Bergman. Creem'in seks hayatını duymak her zaman hoşuna gitmişti ve bu gerçeği saklamaya çalışıyordu. "Seni durduran ne?"

"Hiçbir şey, sanırım," diye yanıtladı Creem. "Ama Josh, dinle. Bir şey daha var.

Seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Sana ne kadar

Tüm bunlar boyunca sana

minnettarım." "Elijah, içki mi içiyordun?"

"Ben ciddiyim," dedi. "Sanırım şimdiye kadar sahip olduğum tek gerçek dost sensin." "Peki, tamam," dedi Bergman. "O zaman sen çeneni kaparken ben de dinleyeyim.

hizmetçi."

Creem gülüp geçti. Birbirlerini eğlendirmeye devam ettikleri kesindi.

"Şimdi kapatıyorum Josh. Anı mahvettiğin için teşekkürler."

"Unutma, top senin sahandada," dedi Bergman. "Evet, elbette," dedi Creem ona. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonra telefonu kapattı, masadan küçük, tırtıklı bıçağı aldı ve mutfığa yöneldi.

BÖLÜM

20

O İÇERİ GİRDİĞİNDE KATE BULAŞIKLARI YIKIYORDU.

"Size bir şey getirebilir miyim, Dr. Creem?" diye sordu.

"Hayır, hayır, ben iyiyim," dedi, lavabonun yanında durarak. "Sana daha önce Miranda'nın üst kattaki dolabında ne kaldıysa almanı söylemek istemiştım. Sanırım senin boyutlarındaydı."

"Bu çok güzel. Teşekkür ," dedi.

"Ayrıca, artık üniformaya gerçekten gerek yok," dedi, giydiği gri-beyaz önlüklü elbiseyi göstererek. "Bu gerçekten Miranda'nın , benim değil."

Kate elindeki bardağı yıkamaya devam etti ama güzelce gülümsedi. Belli ki hiç iğ yaptırmamıĞ bir kız için oldukça iyi bir örnekti.

"Bu durumda nasıl bir şey yapabiliyorsun ki?" diye sordu Creem. Elini uzatıp üniformasının eteklerini parmakladı ve başparmağının kalçasına değmesine izin verdi. "Bana son derece rahatsız görünüyor."

"Bilmiyorum," dedi bakarak.

"Bence böyle çok daha rahat edersin" -Creem elindeki bıçağı kadının ensesindeki beyaz yakaya kadar kaldırdı- "böyle."

Yakayı geri çekti ve bıçağı dümdüz aşağı çekerek eteğe kadar düzensiz bir çizgi kesti.

Bunu yaptığında ciyakladı ve hemen sertleşti. Creem de öyle.

"Sorun yok," dedi. "Ben bir cerrahım. Emin ellerdesiniz."

Şimdi gergin bir şekilde gülüyordu ama aynı zamanda vücudunu onunkine bastırıyor, kıcıyla ona sürtünüyordu. Onu istiyordu, değil mi? Tabii ki istiyordu. O Dr. Elijah Creem'di. Onun için yapabileceğı her türlü şey vardı.

Ve ona.

Creem ön tarafa uzandı ve külotunun ince kumaşını kesti. Gerçek eti kesmekle aynı şey değildi ama cazibesi vardı. Ayrıca, hayatı şu anda yeterince karmaşıktı. Kendi hizmetçisini öldürmeyi göze alamazdı.

"Yediğın kaba pisleme" diye bir deyim var mıydı?

Bunun yerine, ılık su hala akarken onu lavabonun üzerine eğdi ve

ona tam orada girdim.

"Rahatla," dedi ona. "Bu iyi hissettirmeli."

Bıçağının ucuyla tekrar yukarı uzandı ve sırtının açıkta kalan derisinden aşağı doğru usulca çekti. Sadece birkaç deri hücresini kaldırmaya kadar hafif bir basınç kullanarak, arkasında küçük bir tebeşir izi gibi ince beyaz bir çizgi bıraktı.

Adam bunu yaparken ürperdi - ya bundan hoşlanıyordu ya da müthiş bir oyunculuk becerisi sergiliyordu. Creem hangisi olduğunu umursamadı.

Ondan sonra da uzun süre dayanamadı. Parçalanmış üniforma ve lavabonun üzerine eğilmiş, saçlarına ılık su değen kızın görüntüsü onu yetmişti. Ama sonra, bıçağın kızın içindeki yerini alışının kısa süreli zihinsel görüntüsüyle, Creem geri dönüşü olmayan noktayı hızla geçmişti.

Yukarı ve .

Dört Temmuz havai fişekleri .

İşi bittiğinde, küçük Kate'i giyecek başka bir şey seçmesi için yukarı gönderdi. Hatta daha sonra alışverişe gitmesi için ona bir tomar para verdi ve günün geri kalanında izin verdi.

"Teşekkür , Dr. Creem," dedi o tuhaf aksanıyla. "Çok teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür *ederim*," dedi Creem. "Güne başlamak için ne güzel bir yol." Kadın dışarı çıkarken gülümsedi ve şimdilik keyfini çıkarmasına izin verdi.

Hafta sonuna kadar başka bir iş arayacaktı.

BÖLÜM

21

CREEM'İN CEZA AVUKATI İLE RANDEVUSU

O sabah dokuz buçuk için planlanmıştı. Saat ondan hemen sonra Schuman ve Pace'in L Caddesi'ndeki ofislerine geldi.

"Elijah," dedi Bill Schuman, elini sıkarak için masanın etrafından dolanarak. "Seni görmek güzel." Creem'in geç kaldığı için özür dilemesine izin vermek için durakladı ama Creem sadece başını salladı. Zaten muhtemelen zaman için ücret alacaktı.

"Oturun lütfen. Lütfen," dedi avukat ona.

"Oturmamın sakıncası yok."

Schuman'ın masasının yanındaki deri döner koltuk yerine kapının yanındaki düğmeli tüvit koltuğu aldı. Schuman biraz şaşırılmış görünüyordu ama yerine oturup önündeki dosyayı karıştırmaya başladığında bir şey söylemedi.

"Bana doğruyu söyle, doktor. Daha ne kadar yaşamam gerekiyor?" Creem sordu. Schuman, "Keyfiniz yerinde," dedi.

"Bilmek istiyorsan, daha yeni yattım."

Avukatı ona kırgınlıkla kıskançlık arasında bir ifadeyle baktı. Kendisi de neredeyse hiç sevişmemiş bir adamın bakışıydı bu.

"Her neyse," diye devam etti Schuman, "işler yolunda gidiyor. Lew Carroll ikinci başkanlık için New York'tan geliyor ve bu dava için şehirdeki en iyi iki jüri danışmanını belirledim bile."

"İyi, ," dedi Creem. "Üstünden geçecek çok şeyimiz var mı?" Joshie bu kadar kararlı bir şekilde meydan okuduğuna göre artık düşünmesi gereken çok daha ilginç şeyler vardı.

"Şey... evet," dedi Schuman. "Elbette var. Elijah, buraya odaklanmalısın. Eğer bu savunmada paranın karşılığını almak istiyorsan-"

Creem, "Saati sekiz yüz yirmi beşten bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Schuman sesini yükseltti. "-o zaman ortaya çıkman gerekecek. Sadece fiziksel olarak değil. Pezevenklik suçlamasının bir önemi yok ama ben pornografi suçlamasından bahsetmek istiyorum. İşler burada karışmaya başlıyor.

çok daha yapışkan."

Creem "Kelime oyunu " demek istedi ama çenesini kapalı tuttu.

Schuman ona "En kötü senaryo hapis cezası olabilir," dedi. "Bulundurma için beş yıl ya da savcı dağıtımdan bahsetmeye başlarsa on beş yıla kadar. Beni duyuyor musun?"

"Mahkemeye ne zaman çıkmayı düşünüyorsunuz?" Creem ilk ciddi sorusunu sordu.

"Dört Haziran," dedi Schuman, "eğer savcayı daha makul bir şey için ikna edemezsem."

"Ne ?"

"Şey, bir savunma pazarlığı, ."

"Hayır," dedi Creem.

"Elijah, en azından seçenekler yelpazesini dinle-"

"Hayır." Creem ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Bu konuda savunma yapmayacağım. Duruşmayı bekleyeceğim. Sen sadece lanet olası işini yap."

"Ben lanet olası işimi yapıyorum!" Schuman ilk kez gerçek cesaretini göstererek şöyle dedi. "Anlamıyorum. Neden sen-?"

O anda durdu ve başını öne eğdi.

"Oh...kahretsin. Lütfen bana söyleme...."

Schuman ayağa kalktı ve Creem'in L Caddesi'ndeki trafiği izlediği yere doğru yürüdü. Tekrar konuştuğunda, gereksiz bir sessizlik içindeydi.

"Elijah, lütfen bana ülkeden kaçmak gibi aptalca bir şey yapmayı planlamadığını söyle. En azından bu kadarını söyle."

Creem tekrar gülümseyerek Schuman'a baktı. Belki de bu küçük adam görüldüğünden daha zekiydi.

"Bunu neden yapayım ki Bill?" dedi. "Şehirdeki en iyi avukat benim için çalışıyor."

BÖLÜM

22

O ÖĞLEDEN SONRAKI BÜYÜK DAVA EKİBİ BRIFINGİNDE, ÇAVUŞ HUIZENGA, bize yukarıdan bir emir geldiğini ve ikinci bir emre kadar tüm fazla mesai taleplerinin onaylandığını bildirerek topu yuvarlamaya başladı.

Bu alkış aldı-işler bu günlerde olduğu kadar sıkışık olduğunda polislerin mesai saatleri dışında çalışması alışılmadık bir durum değil. Ama tabii mesai saatleri içinde çalışmak daha iyiydi.

"Bir tahmin," diye duydum arkamdan birinin. "Al Ayla."

Sadece birkaç ay önce Washington, Aile olarak da bilinen Suudi merkezli terör örgütü tarafından birkaç ağır darbe almıştı. Hem belediye başkanı hem de emniyet müdürü, kaynakların yanlış kullanıldığı ve krize müdahale süresinin yavaş olduğu suçlamalarıyla bu olaydan çok etkilenmişti.

Görünüşe bakılırsa, bunun sonucunda ortaya çıkan tek iyi şey, artık gerçekten bir şeyler yapabileceğimiz türden kaynaklara sahip olmamızdı. Georgetown ve çevresindeki devriye birimleri gündüz saatlerinde iki katına, bazı durumlarda da geceleri üç katına çıkarılmıştı. Özel bir ihbar hattı kurulmuştu ve mahalledeki sosyal yardım çalışanlarımız her gün sokaklardaydı.

Elbette bunun bir kısmı soruşturmanın kapsamını genişletmekle ilgiliydi, ancak bir kısmı da ne kadar çok çalışırsanız çalışın, kaçınılmaz olarak kamuoyu önünde kırbaçlanmanızı önlemekle ilgiliydi.

Artık üç cinayet davamızın her birine bir baş dedektif ve tam bir müfettiş ekibi atanmıştı. Gerektiğinde bölgelerden çekebileceğim personel ile birlikte üçü arasında koşturacaktım. Huizenga, Bebek Reilly'nin aranmasında Sampson'la birlikte çalışmamdan memnundu, çünkü Büyük Vaka Ekibi şu anda boştaydı. Bu üç dava tek bir şemsiye altında toplandığı sürece, şemsiyeyi tutan adam bendim.

Huizenga sözü bana devrettiğinde, üç kurbanın morg fotoğraflarını herkesin görebilmesi için odanın önündeki ekrana koyarak başladım. Bakması kolay değildi ama şu anda tüm odak noktam

bu vakalar arasında bazı çizgiler çizmek için.

"Bunlar artık resmi olarak kronolojik sıraya göre soldan sağa doğru," dedim herkese. "Otopsiye göre Cory Smithe'nin ölüm zamanı Elizabeth Reilly'ninkinden yirmi dört saat, Darcy Vickers'inkinden ise kırk saat sonra."

İnsanlar not almaya başladı. Birkaçı sadece izledi ve dinledi, ayrıntıları özümsemi, ki bu daha çok benim tarzım.

"Zamanlama meselesinin ötesinde," dedim, "burada oldukça fazla ortak noktamız var, ama çoğunlukla çiftler halinde. Şu ana kadar bulduğum neredeyse hiçbir şey üç vakayı da . Örneğin kurbanlardan ikisi bıçaklanmış - ama orada bile Bayan Vickers'ın yaraları ölümcül, Bay Smithe ise ölümden sonra parçalanmış. Her iki vakada da dar ama aynı olmayan bir bıçakla yapılmış.

"Bu kurbanlardan ikisinin kadın olduğu açık," diye devam ettim. "İkisi Georgetown'da bulundu, ancak Smithe'nin nehre nerede atıldığını kesin olarak bilmiyoruz, bu yüzden oradaki birincil suç mahalli hala bilinmiyor."

Cinayet Masası Başkomiserimiz Frank Salazar bir soruyla araya girdi - muhtemelen herkesin aklındaki soruyla.

"Alex, varsayım aşamasında olduğumuzu biliyorum, ama şu anki nedir? Sence kaç faille karşı karşıyayız?"

Bunu düşünmek için biraz ara verdim. Kısa cevap, *keşke bilseydim oldu*.

"Sorun şu," dedim. "Şu anda mantığa ya da en azından olasılığa meydan okumayan hiçbir senaryo yok. Coğrafya ve zaman dilimi göz önüne alındığında daha önce hiç böyle bir şey görmedik. Ancak şunu söyleyebilirim ki bana göre tek bir katilin olması pek olası değil. Aklımdaki en büyük soru, faillerin birbirlerinden bağımsız hareket edip etmedikleri."

Bu bir kurşun balon gibi patladı. İnsanlar hem departman içinde hem de dışında cevaplar için endişelenmeye başlamıştı. Ancak şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla bilgi olmadan, bu üç cinayette de hala kör uçuyorduk.

Bu arada, konuştuğum süre boyunca telefonumun titrediğini hissediyordum - bir, iki, üçüncü kez, hızlı bir şekilde. Huizenga birkaç soruyu yanıtlamaya başlar başlamaz telefonu çıkardım ve mesajları kontrol ettim. Hepsi Sampson'dandı; iki sesli mesaj ve bir mesaj. Bu bana iyiye işaret gibi geldi.

Hâlâ brifing odasında olduğum için önce metni kontrol ettim ve eminim ki tam da beklediğim şeydi.

Alex-Paket bulundu. En kısa zamanda beni ara.

BÖLÜM

23

ERTESİ SABAH ILK İŞ, SAMPSON VE BEN

DC'den Savannah, Georgia'ya mümkün olan en erken uçuş.

Elizabeth Reilly'nin bebeği üç gün önce Okefenokee Vahşi Yaşam Sığınağı'nın kuzey ucundaki kiralık bir kulübede yeni doğmuş ve tek başına bulunmuştu. Eğer ulusal DNA veri tabanı CODIS olmasaydı, o küçük kız sistem tarafından emilecek, evlatlık verilecek ve muhtemelen kimliği asla tespit edilemeyecekti. Bunun yerine, örneği internete düşer düşmez Sampson'ın Elizabeth Reilly ile eşleşmesi an meselesiydi. DNA ile bu, onun çocuğu olduğundan yüzde yüz emin olmak anlamına geliyordu.

Charlton County şerif yardımcısı Joe Cutler, o sabah geç saatlerde vardığımızda John ve beni Oke-Doke Cabins and Campground'un girişinde karşıladı. Otuz dönümlük bir araziye yayılmış bir düzine kiralık ünite vardı ve biz söz konusu kulübeye doğru geri dönerken Cutler bize bilgi verdi. Burada ne beklediğimden bile emin değildim, sadece bu zavallı kıza ne olduğu hakkında bize ipucu verecek bir şey.

Cutler bize "Çağrıya yanıt veren bendim" dedi. "O küçük kelebeği bir havluya sarılmış ve hüngür hüngür ağlarken buldum. Muhtemelen birkaç saatlik bile değildi ama onu hemen Charlton Memorial'daki yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdük ve gayet iyi kontrol edildi. Onu burada bırakanlara teşekkür etmiyorum tabii ki."

"Kimin ettiğini bilmiyor musun?" Ben sordum.

"Sadece isimsiz bir on yirmi bir," dedi. "Ama ben paramı annesine . Muhtemelen hamile kaldığını itiraf edecek cesareti olmayan bir genç kızdır, anlarsın ya?"

Belki, diye düşündüm. Cutler'ın burada olanlarla ilgili kendi hisleri olduğu belliydi ama ormanın içinden geri dönerken açık fikirli olmaya çalışıyordum.

Sonunda bir açıklığa geldik, burada tek bir kütük kulübe devasa kudzu-bozuk meşe ağaçlarının arasında duruyordu. Orman buralarda oldukça sıkı ve yakınlarda başka binalar varsa da onları göremiyordum.

Bu kabin delüks ünitelerden biriydi, yani sadece çarşaflar temin ediliyordu ve kapalı bir banyosu vardı. Yine de Elizabeth teorik olarak burada kendi bebeğini doğurmak için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabilirdi, buna bolca mahremiyet de dahildi.

Cutler ön kapıda durup dövülmüş demir tokmağın etrafındaki oyuk izlerine dikkat çekti. "Aslında kiralamamış," dedi. "Sadece kendine yardım etti. İnternette müsaitlik durumunu kontrol edebilirsiniz, bu yüzden hangisinin boş olduğunu bilmek çok zor olmazdı."

Kulübenin içi güneşli, temiz ve basitti. Budaklı çamdan bir zemin, aynı ahşaptan yapılmış bir çiftlik masası, küçük bir mutfak, bombeli pencerenin altında bir orta boy yatak vardı. Köşedeki kitaplıkta birkaç oyun ve atılmış birkaç kitap vardı-Dean Koontz, Patricia Cornwell, Stieg Larsson. Burada gerçekten ne olmuş olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Sahneyi hayal etmeye çalıştım. Elizabeth yatağın yanına kendi serumunu mu taktı?

Pitocin'i vermiş olabilir mi? Doğum ne kadar sürdü?

Dehşete düşmüş olmalıydı, ama bu sadece daha da dehşet verici bir şeyin onu buraya kadar gelmeye motive ettiği anlamına geliyordu.

Bir şey ya da biri. Babası mıydı? Katil mi?

Bunlar bir ve aynı mıydı? Her iki şekilde de kanıtım yoktu ama John ve ben bu görünmez bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, hikayenin bana en mantıklı gelen versiyonu .

Cutler kapıdan bizi izlerken, "Sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi. "Umarım o bebeğin babası asla ortaya çıkmaz. Annesini düşününce, onun da bir ödül olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun? Yani, ciddi, o kız ne düşünüyordu ki? Bilmek istediğim de bu."

Bir şey söylemedim ama Elizabeth Reilly'nin buraya gelerek kızının hayatını kurtarmaya çalışıyor olabileceğini başlamıştım.

Ayrıca, başarmış da olabilir.

BÖLÜM

24

SHELLMAN BLUFF'UN YAKLAŞIK İKİ SAAT KUZEYİNDE

OKEFENOCKE, Georgia'da, kıyı boyunca gelgit bataklıkları olan, alçak bir balıkçı kasabasıdır. Haritada tüm bölge, kendisi de doğrudan Atlantik'e açılan Sapelo Sound'a beslenen kollardan oluşan bir labirent gibi görünüyor.

Sampson ve ben Tommy ve Jeannette Reilly'nin bulmakta hiç zorlanmadık; köydeki sakin bir yolun çıkmazında, geçide bakan küçük bir evdi bu. Burası Elizabeth Reilly'nin büyüdüğü yeri - ve şimdi belki kızının da büyüyeceği yeri.

Arabadan indiğimizde hava seksen beş derecedeydi. Georgia için alışılmadık bir sıcaklık değildi ama DC'nin sıcaklığının biraz üzerindeydi. Ceketim ve kravatımla terliyordum.

Suyun aşağısında, iskelede duran yaşlı bir kadın gördüm. Bol beyaz bir elbise giymişti ve sırtında uzun gri bir örgü vardı. Arkasını döndüğünde kollarında küçük bir kundak olduğunu gördüm. John ve ben, evin arkasındaki kuru kahverengi çimenlikte onunla yarı yolda buluşmak için toprak garaj yolundan aşağıya doğru yürüdük.

"Washington'da uzuyor, değil mi?" dedi boynunu bükerek, özellikle de altı dokuz yaşındaki Sampson'a bakarak. Telefonda zaten konuşmuştuk; tanışmaya gerek yoktu. "Yolculuğunuzdan dolayı aç olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Biz iyiyiz hanımefendi, teşekkür ," dedi Sampson. "Zaten eliniz kolunuz dolu gibi görünüyor."

Bayan Reilly gülümsedi ve bize küçük kızı göstermek için döndü. Bebek Reilly, benim onu düşündüğüm gibi.

"Bu Rebecca," dedi. "Mucize çocuğumuz."

Bebek ince pembe bir battaniyeye sarılmış, huzur içinde uyuyordu. Yüzü de sıcaktan pembeleşmişti ve saçları annesinkiyle aynı kum . Onca arayıştan ve ne olabileceğine dair endişelerden sonra ona gözlerini dikmek benim için kesin bir rahatlama hissiydi.

oldu. Bence Sampson da muhtemelen aynı şekilde hissediyordu.

İçeride, karısı gibi altmışlı yaşlarının başında görünen Tommy Reilly ile tanıştık. O yaşta yeni doğmuş bir bebeği kucağına almayı hayal bile edemezdim ama Rebecca'yı kucağına aldığı anda gözleri ıslık ıslıdı. Bu insanların büyük torunlarına çoktan aşık oldukları bana çok açık görünüyordu. Belki de bu yüzden burada her şey düşünüldüğünde bu kadar huzurlu görünüyorlardı.

Mutfak masalarının etrafına yerleştikten sonra, bazı gerekli işlere başladım.

"Bay ve Bayan Reilly, sizi telaşlandırmak istemem," dedim, "ama sormak zorundayım.

Şu an için başka bir yere taşınmayı ya da tüm bunlar çözülene kadar Rebecca'yı eyalet gözetimine vermeyi düşündünüz mü?"

"Yani Lizzie'mizi kimin öldürdüğünü bulana kadar," dedi Bay Reilly.

"Doğru," dedim. "Sadece bir önlem olarak."

"Biliyorsunuz, burası Washington değil, dedektif," dedi, bebeği nazikçe omzunda zıplatarak. "Saf gibi görünmek istemem ama burası oldukça sessiz. Ve bu konuda... şey, diyelim ki ben İkinci Değişikliğe inanan biriyim. Sanırım bize bir şey olmaz."

Bayan Reilly, "Ancak endişenizi takdir ediyoruz," diye ekledi.

Başımı salladım ve cevap vermekte ağır davrandım. Rebecca'dan kısa bir süreliğine bile olsa vazgeçmenin bu koşullar altında travmatik olabileceğini tahmin edebiliyordum.

"Dışarıda bir birim kurmak için şerif ofisinizle konuşsak nasıl olur?" Ben sordum. "Biraz daha bilgi edinene kadar sadece geceleme için. Tedbiri elden bırakmazsak kendimi çok daha iyi hissederim."

"Rebecca'nın hatırı için," diye ekledi Sampson.

Reilly'ler masanın öbür ucundan tekrar birbirlerine baktılar. Hiçbir şey söylemeden, çiftlerin bazen yapabildiği gibi bir tür sessiz anlaşmaya varmış görünüyorlardı.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedi Bay Reilly. "Hâlâ Earl'ün zamanını boşa harcayacağını düşünüyorum ama onu kovalamayacağım. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Bu konu halledildikten sonra Elizabeth'in kendisi konusuna geçebildik.

"Muhtemelen daha önce sorulduğunu biliyorum," dedi Sampson, "ama Washington'da konuşmamız gereken biri var mı? Elizabeth'in bahsettiği herhangi bir arkadaşı ya da erkek arkadaşı? Ya da ona karşı bir tür kin beslemiş olabilecek biri?"

Bay Reilly başını salladı ve Rebecca'yı pencerenin yanındaki yükseltilmiş beşiğe yatırmaya gitti.

"Lizzie'nin orada çok fazla arkadaşı olduğundan emin değilim," dedi.

"Washington'ın onun kanatlarını açması için bir şans olacağını düşündük,

Ama o hiçbir zaman bu işi benimsemedi. Ya da insanlara, bu konuda."

"Bir çocuk vardı," dedi Bayan Reilly. "Babasının o olduğundan şüpheleniyorum, hatta belki de-" Durdu, ne yapacağını şaşırmıştı. "Belki de kişidir. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Sampson defterini ve kalemını çıkardı. "Bir adın var mı?" diye sordu. John bir şeyler karalarken o da "Russell," dedi.

"Russell? Bu bir ilk mi yoksa son mu?"

"Önce," dedi Bayan Reilly. "En azından ben öyle sanıyorum. Lizzie ondan sadece birkaç mektubunda bahsetti. Sonra bir anda gözden düştü - sanırım geçen sonbahardı."

"Sanırım o mektuplardan hala sizde yoktur?" diye sordum.

Bayan Reilly'nin yüzüne daha önce gördüğüm gülümseme geri geldi. "Tatlım, hepsi bende var," dedi. "Artık kimse gerçek mektup yazmıyor ama Lizzie yazıyordu. Bunların saklanmaya değer olduğunu düşündüm. Sen burada bekle. Ben gidip Lizzie kutumu getireyim."

BÖLÜM

25

SONRAKI BİR SAAT BOYUNCA, SAMPSON VE BEN REILLY'LERDE OTURDUK.

ARKA GÜVERTE Elizabeth'in Washington'da geçirdiği iki yıl boyunca büyükanne ve büyükbabasına gönderdiği kartlar ve mektuplarla dolu gül ağacından yapılmış eski bir kutuyu karıştırıyorduk. Hepsini posta damgasına göre sıraya koyduk ve sonra okumaya başladık.

Mektupların çoğu, üstünde Elizabeth'in monogramı olan aynı pembe-gri kırtasiye kağıdına yazılmıştı. Mektupların kenarları genellikle komik küçük karalamalar ve karikatürlerle süslüydü ve her zaman adındaki *i* harfinin üzerine bir kalp koyarak imzasını atardı.

Aynı zamanda, mektupların birçoğu Elizabeth'in ne kadar yalnız hissettiği ve şehirde insanlarla tanışmanın ne kadar zor olduğu hakkında dokunaklı bir şekilde dürüsttü. Burada bir araya getirmeye başladığım şey, dünya hakkında biraz saf, yaşına göre biraz genç ve muhtemelen bir avcıya karşı çok savunmasız olan bir kızın resmiydi.

Bu Russell denen kişiye gelince, ondan ilk kez bir önceki yılın Nisan ayına ait uzun bir mektubun ortasında söz edildiğini gördük.

Komik bir şey duymak ister misin? Geçen gün çamaşırhanede iyi bir adamla tanıştım! Asla bilemezsin, değil mi? Orada bulunduğum süre boyunca benimle konuştu ve hatta kurutucumun parasını ödemeyi teklif etti. Bunun hoş olduğunu düşündüm, ama ona hayır teşekkür ederim, belki bir dahaki sefere dedim.

Ve size bir sır vereceğim. Umarım bir dahaki sefere olur. Ulusumuzun başkentinde beyefendi bulmak pek kolay değil!!! İçimden bir ses önümüzdeki birkaç hafta boyunca fazladan temiz kıyafetlerim olacağını söylüyor.

Bir ay sonra büyükanne ve büyükbabasına yazdığı mektupta "Çamaşırhanedeki adamla (adı Russell, bu arada)" karşılaştığını ve bu kez bir akşam yemeği davetini kabul ettiğini yazmıştır. Daha sonraki bir mektupta Russell'ın onu geceleri anıtları görmesi için nasıl gezdirdiği anlatılıyordu. Her şey çok konuşkandı ve bu adamın nerede olduğu hakkında başka hiçbir ayrıntı vermiyordu

ne yaptığını ya da gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Russell bu bilgiyi Elizabeth'ten mi saklıyordu, yoksa Elizabeth mi büyükannesi ve büyükbabasından saklıyordu, bilemiyordum.

Bildiğim şey, Aralık ayının başlarında onlara yalan söylediği. Düpedüz.

Sevgili Büyükanne ve Dodo,

Size arayıp söylemeye korktuğum bir şeyi söylemek için yazıyorum. Görünüşe göre Noel'de evde olamayacağım. Tatilden sonra sınavlarımız var ve çalışma grubuma bu süre zarfında haftada üç kez buluşacağıma söz verdim.

LÜTFEN BENDEN NEFRET ETME! Ve buraya gelmeyi aklından bile geçirme. Noel DC'de aynı olmaz ve oteller zaten çok pahalı. Sadece seni sevdiğimi ve buldukça ziyarete geleceğimi bil.

*Kova kova sevgi
gönderiyorum, Lizzie*

Mektubun tarihi 11 Aralık'tı, yani Elizabeth'in hemşirelik okulunu bırakmasından tam sekiz gün sonraydı. Ayrıca o sırada beş aylık hamileydi, yani saklanamayacak kadar ileri yaşıyordu.

Ve bir daha eve dönmedi. Gönderdiği son mektup Tommy için Mart sonunda yazdığı bir doğum günü kartıydı; burada almadığını bildiğim dersler hakkında yazıyor ve birkaç kez o yaz -muhtemelen bebek doğduktan sonra- ikisini de görmeyi ne kadar çok beklediğinden bahsediyordu.

John ve ben Elizabeth'in yazışmalarını okuduğumuzda gitme vakti gelmişti. İstedğim tüm cevaplara sahip değildik ama elimizde olan şey bu davayla ilgilenen yeni bir kişiydi. Arabaya binip Savannah'ya doğru yola çıkar çıkmaz Bree'yi aradım.

Bunu beklemek istemedim. Şu anda hiçbir şeyi beklemek istemiyordum. Ayrıca, Elizabeth'in hamileliğiyle ilgili basına bir kez sızmıştı bile. Artık bu sorular konusunda güvenilebileceğim pek fazla insan yoktu.

Sampson arabayı sürerken Bree'ye "NCIC'de aratmak istediğim bir isim var" dedim. NCIC, FBI tarafından işletilen bir veri tabanı olan Ulusal Suç Bilgi Merkezi'dir. ABD'de tutuklanmış, hüküm giymiş ya da gözaltına alınmış herkes burada yer alıyor. Bizim amaçlarımız için kapsamlı değildi ama başlamak için iyi bir yerdi. Ayrıca Elizabeth'in telefon kayıtlarını inceleyecek, maillerine bakacak ve hemşirelik okulundaki öğretim üyeleriyle yeniden görüşecektim - bu sözde erkek arkadaşı hakkında bir şeyler bulabilmek için aklıma gelen her şeyi yapacaktım.

"Adı ne?" Bree söyledi.

"Russell."

"Russell mı? Bu bir isim mi yoksa soyisim mi?"

Kendime rağmen gülümsedim. "Önce, sanırım, ama iki şekilde de denemeliyiz." "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bree dedi ki. "kaç kayıt olduğunu biliyor musun?"

ortaya çıkacak mı?"

"Keşke şaka yapıyor olsaydım," dedim. "Ne olursa olsun, muhtemelen son iki yıl içinde Washington bölgesinde bir adres olacak. Bu adam Elizabeth Reilly'nin bebeğinin babası olabilir. Belki onu öldüren adam da olabilir."

"Bu çok fazla belki," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedim.

Ama bu noktada, belki hiç yoktan iyidir.

BÖLÜM

26

ELIJAH CREEM KÜÇÜK BİR AT KILI FIRÇASI ALDI

MASASINA GİTTİ VE en yeni maskesine birkaç nokta ciğer rengi pigment ekledi. Maskeler Arkansas'taki imalatçıdan tamamen bitmiş olarak geliyordu, ancak kendi dokunuşlarını yapmak için söylenecek bir şey vardı. Bir Cuma gecesini geçirmek için hiç de fena bir yol değildi aslında, uzun alacağı zevki düşünürsek. Bu yüzleri ne kadar yaşlı ve çirkin yapabilirse , sokakta ne kadar görünmez olursak o kadar iyi.

Cebindeki telefon çaldığında Creem duymazdan . Bugünlerde konuşmak istediği çok az insan vardı; avukatlar, alacaklılar ve artık hızla sönmekte olan skandalına yeni bir bakış açısı arayan arada bir muhabirler gibi artık aramaya zahmet eden çeşitli pislikler bir yana.

Bunun yerine maskenin üst dudağına ince bir tabaka halinde ispirto sakızı sürdü ve file destekli bir bıyığı dikkatlice yerine yerleştirdi. Daha sonra, tamamen kuruduğunda, seçtiği perukla uyumlu olması için gümüşü gri renkte bir iplik geçirecekti.

Creem ancak telefon çalmayı bırakıp tekrar çalmaya başladığında arayanın kimliğini kontrol etmeyi düşündü ve bunu yaptı.

Josh Bergman'dı. Tabii ya. Birbirlerinden uzak durmak için çok fazla.

"Josh," diye cevap verdi. "Bu şüpheli zevki neye borçluyum?"

"Merhaba Dr. Creem, ben Joshua Bergman. Bugün nasılsınız?"

Bergman'ın sesi sertti ve hattın diğer ucunda gülünç derecede parlaktı.

"Ah," dedi Creem. "Anladığım kadarıyla yalnız değilsiniz?"

"Güzel, güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Dinle, ofisimde genç bir bayan var.

Onu ajansla anlaştırmayı düşünüyorum ama önce sizinle kısa bir görüşme yapmasını istiyorum," dedi Bergman. "Eğer buna hazırsanız tabii. Biraz geç olduğunu biliyorum."

Creem, kendi nabzının yükselmeye başladığını hissederken bile genişçe sırıttı.

Onun ofisi ile Josh'un ki arasında yönlendirmeler yeni bir şey değildi. Bergman son birkaç yıl içinde bir buçuk milyondan fazla iş göndermişti.

Creem'in yatağına giren bir avuç "potansiyel müşteri".

Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Ve bu arada *her şey* değişmişti.

Josh artık sadece kendi oyununu geliştirmiyordu, değil mi? Şimdi Creem'inkini de yükseltmeye çalışıyordu. Ya öyle ya da işleri ilerletmek ve topu tekrar kendi sahasına sokmak istiyordu. Hangisi olduğu gerçekten önemli değildi. Önemli olan, Bergman'ın Creem'in nelerden hoşlandığını tam olarak bilmesiydi.

"Bu bir sürpriz," dedi Creem. "Doğru tip olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, evet, çok fazla potansiyel var," dedi Bergman rahatça. "Aslında neredeyse mükemmel. Ama burada devreye siz giriyorsunuz, değil mi doktor? Saat sekiz gibi evdeki ofisinize uğrasak nasıl olur?"

Ve işte . *Tur de salaud*. Josh'un küçük kirli .

"Anlıyorum," dedi Creem. "Olay gerçekleştiğinde burada olmak istiyorsun. Nedir bu, komisyonun mu?"

Bergman güldü. "İşte bu yüzden seninle çalışmayı seviyorum Elijah. Beni çok iyi tanıyorsun." Sonra elini telefonun üzerine koyar gibi yaptı ve kıza hitap etti. "Dr. Creem seninle tanışmak için sabırsızlandığını söylüyor, tatlım."

Gerçekten de harika bir performanstı. Mankenlik dünyasında eşcinsel erkekler kadar güvenilen çok az insan vardı ve Josh Bergman'dan başka kim bu Twiggies'lerle bir nefeste kardeş-arkadaşı oynayıp bir sonraki nefeste onları spor için sunabilirdi?

Creem saatine baktı. Saat yediyi biraz geçiyordu.

"Saat sekiz buçuk olsun," dedi. "Ve sokağa park etme. Garajı açık bırakacağım. Ve Josh?"

"Evet?"

"Eğer onu buraya , ondan kurtulmanız gerekecek. Bunu kabul ," dedi Creem. "Anlaşıldı mı?"

"Crystal," dedi Bergman. "Güzel sohbetti doktor. Yakında görüşürüz."

BÖLÜM

27

TAM SEKİZ BUÇUKTA, DIŞARIDAKI ELEKTRİK ZILI DR.

CREEM'in alt kattaki bekleme odası çaldı. Bergman neredeyse her zaman aşırı dakikti ve bu gece de bir istisna değildi. Creem kapıyı açtığında, Bergman kolunda heykelsi sarışın bir güzelle orada duruyordu.

Yakası açık beyaz bir gömleğin üzerine iki düğmeli sade bir blazer ceket giymişti.

Buna "üniforma" diyordu. Genç kadın bir LBD giymişti; "Ben ciddi bir ama zirveye giden yolda bir iki el işi yapmaya da karşı değilim" diyen küçük siyah bir elbise.

"mıydım, yoksa haklı mıydım?" Josh söyledi.

Creem ikisine de içeri girmelerini işaret ederek, "Haklıymışsınız," dedi.

"Çok hoş bir kızsınız, Bayan...?"

"Larissa Swenson, Dr. Elijah Creem," dedi Bergman, gözleri odanın içinde gezinirken bile tanıştırma konuşmasını yaptı. "Sanırım burada içecek bir şeyiniz yoktur, Elijah?"

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi kız. Eli onunkinde sıcacıktı, teni son derece yumuşaktı. "Bay Bergman bana sizin en iyisi söyledi."

"Bay Bergman zeki bir adam," dedi Creem, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Joshua, koridorun sonundaki medya odasındaki konsolu dene."

Kızın adını çoktan unutmuştu ama gerçekten de mükemmeldi. Adrenalinin omurgasına ve çenesinin gerildiğini hissedebiliyordu. Bunun hayata geri dönme hissi olduğunu artık biliyordu. Darcy Vickers'ın öldürüldüğü gece de aynı şeyi hissetmişti.

"Resepsiyonistim bu hafta izinli," dedi kıza. "Evrak işlerini daha sonra hallederiz, eğer her şey yolundaysa."

Bergman bir elinde üç kadeh, diğerinde kesme kristal bir sürahi ile odaya geri dönerek, "İyi, iyi," cevap verdi. "Larissa? Elijah? Küçük bir içki?"

Kız kibarca, "Hayır, teşekkür ," diye cevap

verdi. "Belki daha sonra," dedi Creem.

"bilir." Bergman kendine iki parmaklık bir shot doldurdu ve

Muayene odasının kapısına doğru. "Sanırım burada?" Artık heyecanını kontrol etmeye bile çalışmıyordu. Bu biraz komikti ve biraz da bulaşıcıydı.

"Siz... ikiniz de musunuz?" diye sordu kız. Aniden temkinli görünüyordu, ama Creem ona en iyi profesyonel gülümsemesini verdi. Her seferinde işe yaradı.

"Bu gerçekten de senin yararına," dedi. "Eminim size söylediği gibi, tüm prosedürlerin masraflarını Josh karşılayacak. Ancak konsültasyonu reddetmeyi tercih ederseniz, şimdi bunu söylemek için iyi bir zaman olacaktır."

"Hayır," dedi kız hızla. "yok." Sesi sanki her şeyden çok kendini ikna ediyormuş gibi çıkıyordu. Kör hırs hakkında konuşun!

"Emin misin?" Creem her şeyden çok eğlenmek için sordu. Artık ona sahip olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika içinde üçü de muayene odasının içindeydi. Kız ince mavi bir hastane önlüğüyle soyunma kabininden çıkarken Creem elinde bir pano ile bekliyor, Josh ise köşedeki tekerlekli sandalyeden beklentiyle onları izliyordu.

Creem boş giriş formuna bakarak, "Ee," dedi. "Burada ne düşünüyoruz?"

Bergman, "Göğüs büyütme, kesinlikle," diye girdi. "Larissa'ya baskı, podyum, editoryal, hepsi için rezervasyon yapabilmeyi istiyoruz. Öyle değil mi tatlım?"

Kız yine kararlı bir gülümsemeyle, "Elbette," diye cevap verdi.

Creem elindeki panoyu onun arkasına bıraktı ve cebinden paslanmaz çelik ibreyi çıkardı.

", elleriniz kalçalarınızda, benim için güzel ve dik durun," dedi. Önündeki elbiseyi çözdü ve bir göz atmak için geri çekildi, maskaralığı sonuna kadar .

"Güzel simetri. Cildin esnekliği iyi," dedi. "Tek yapmam gereken tam buradan küçük bir kesik açmak."

Göstermek için işaretçiyi kullanarak kızın göğsünün altındaki bir çizgiyi gösterdi.

Kız için değil . Bergman için. Josh bu küçük ev teslimatını ayarlayacak kadar kibardı. Ona iyi bir gösteri sunabilirdi.

"Kesmek istediğim burası. Görüyor musunuz?" dedi

Creem. "Anlıyorum," dedi Bergman. Kız sadece başını salladı.

"Ama kendimizi sınırlamayalım," diye devam etti Creem. "Devam etmeli miyim?" Bergman kendine bir içki daha koyarak, "Kesinlikle," dedi.

"Bana ne olduğunu söyle düşünüyorsun, Elijah."

Creem yana çekildi ve tekrar kullanarak ucunu kızın iyice belirginleşmiş kaslarına bastırdı.

"Diyelim ki hazır başlamışken küçük bir karın germe operasyonu istedik," dedi.

dedi. "Bu durumda tam buradan girmeyi deneyebilirim, hatta belki buradan...." Şimdi de göbeğinin altındaki alt karın kaslarını zorluyordu. Orada daha fazla direnç vardı, ama bu daha fazla kazanç anlamına geliyordu - içeri girdiğinde bıçağı için daha fazla alım.

"Bunun gibi bir şey mi?" Creem görünüşte kız için söylemişti ama cevap veren yine Bergman oldu.

"Evet," dedi, sesi öncekinden biraz daha kısıktı. " gibi bir şey." "Peki ya kalçalar?" Creem dikkatini güneye çevirerek devam etti.

"Bunları biraz aşağı çekmek fazla bir şey olmaz." Psoas boyunca bir çizgi daha çizdi ve femoral arterin hemen üzerinde durdu. En sevdiği. "Kesmek istediğim yer orası. Tam orası."

"Mm-hm," dedi Bergman. Kız birkaç kez gözlerini kırptırdı. Şu anda kafası karışmış görünüyordu, ki bu iyiydi.

Creem, "Ben sadece bazı notlar alacağım," dedi ve tekrar önlüğü gösterdi. "Orayı kapatabilirsin, Justine."

"Ben Larissa," dedi.

"Doğru. Özür dilerim. Sadece... kızıma çok benziyorsun. Neredeyse tıpatıp, gerçekten."

Elindeki kalemi bıraktı ve arkasındaki tezgâhta duran panoya ilerledi. Orada bir çekmece açtı ve on sekiz numara bir bıçak çıkardı. Derin kesimler için mükemmeldi ve özel sapı onu kendi kolunun bir uzantısı gibi hissettiriyordu.

Muhtemelen daha önce kullandığı ucuz biftek bıçağını kullanması gerektiğini biliyordu. Aslında yarım saat önce bıraktığı çekmeceye duruyordu. Ama bu kızınki gibi bir cilde sahip olmak, porseleni testereyle kesmek gibi bir şey olurdu.

İzini için daha sonra geri dönüp işini biraz düzeltmesi gerekecekti.

"Peki, sen ne düşünüyorsun Josh?" Creem arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. "Yeterince duydun mu, yoksa devam edeyim mi?"

Bergman hemen, "Devam et," dedi. Gözleri Dr. Creem'in elindeki neştere . Artık kıpırdamadan oturuyordu ve sesi boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Elbette Elijah. Devam et. Lütfen."

"Sen de devam edebilecek misin Justine?" Creem sordu. "Um...

Larissa," dedi kız tekrar.

"Sus," dedi Creem ona. "Önemli değil, Justine. Sadece iyi bir kız gibi kıpırdamadan dur. Sen farkına varmadan burada işimiz bitmiş olacak."

BÖLÜM

28

İŞ BİTTİĞİNDE, CREEM VE BERGMAN'IN HIÇBİR SORUNU YOKTU. KIZI sarıp sarmalayıp gitmeye hazır hale getirdiler. Lateks eldivenler ve beyaz bir naylon afet torbasıyla kızı koridordan geçirip garaja, oradan da Bergman'ın bekleyen bagajına taşıdılar.

Creem, bunun gerçekten de 1988 bahar tatili gibi olduğunu düşündü. Dünyanın normal kurallarının geçerli olmadığı o tatlı küçük zaman parçalarından biri.

Boktan arabaları ve dört haneli banka hesaplarıyla Fort Lauderdale'de heyecan aramaktan daha iyi durumda değillerdi. Ama aslında altın zamanlardı.

"Altından daha iyi ne olabilir?" dedi Creem.

"Platin, sanırım," dedi Bergman. "Neden?"

"İşte bu, Josh. Bunlar bizim platin günlerimiz."

Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı. Şimdi Bergman'ın Audi'sinin kaputuna yaslanmış, on altı yıllık Hirsch Reserve içiyorlardı, Creem ise purosunun tadını çıkarıyordu.

Bergman, "Buna içerim," dedi.

Creem, "Sen her şeye içersin," dedi ve arkadaşı bunun doğruluğu karşısında omuz silkti. "Her neyse, onunla ne yapacaksın?"

"Rock Creek Parkı," dedi. "Bir yer biliyorum."

Creem Romeo y Julieta'sının külüne vurarak kar gibi beton garaj zeminine süzülmesini izledi. Kendini sakın ve düşünceli hissediyordu, Josh gibi heyecanlanmamıştı. Bergman'ı bu kadar mutlu görmek onu memnun etmişti ama bundan keyif alıyor gibi görünmesi onu biraz da tedirgin etmişti. Neredeyse çok fazla, eğer böyle bir şey varsa.

"Sadece dikkatli ol," dedi Creem. "Artık yirmi iki yaşında değiliz, Josh. Biz bundan daha iyiyiz."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi

Bergman. "Hayır," dedi Creem. "Aslında, değilsin."

"Bu doğru," dedi Bergman ve ikisi de güldü. "Ama ben olacağım, Elijah."

Yemin ederim. Bu birlikte ve zamanı geldiğinde birlikte bitireceğiz. Buna söz veriyorum."

Creem, Bergman'ın ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. Belki de

Burbon konuşuyordu. Ya da belki de anlamı yoktu. Ama kendi nedenlerinden dolayı, olduğu yerde kalmasına izin verdi. Doğru zaman geldiğinde, onu tekrar alacaktı.

Bu arada içkisini bitirdi ve Josh'un gitme vaktinin geldiğini belirterek ayağa kalktı. Yorulmuştu. Yatağa gitmek istiyordu.

Ve bu gece, bir bebek gibi uyuyacaktı.

BÖLÜM

29

SABAHIN IKISINDE TELEFON ÇALDIĞINDA

HOUSE, birinin ölmüş olma ihtimali ortalamanın üstünde. Tek soru kimin telefonu, benim mi Bree'nin mi? O MPD'de Şiddet Suçları Şubesi'nde, ben de Büyük Vaka Ekibi'ndeyim.

Bu özel gecede, uyandırma çağrısı yatağın benim tarafımdan geldi. Ben daha tam olarak uyanmadan Çavuş Huizenga'dan detayları öğrendim. Bu kez Rock Creek Parkı'nda bir ceset daha bulunmuştu. Beyaz. Kadın. Birden fazla bıçak yarası. Saçları kesilmiş.

Başka bir Darcy Vickers.

Huizenga'ya "Hemen geliyorum," dedim ve midemde bir Gordion düğümüyle ayağa kalktım. Eğer bu cinayet kulağa geldiği gibiyse, zaten karmaşık olan bir davada yepyeni bir boyut açmıştık.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden inerken, oturma odasından salona yansıyan televizyon ışığını şaşırdım. Ninemin odasında kendi televizyonu vardı ve bildiğim kadarıyla çocukların hepsi yatmışlardı.

Ava'yı kanepede uyurken buldum. Elinde kumanda, çenesi göğsünde, oturur pozisyonda yığılmıştı. Ekranda sessizce *Hoarders*'ın bir bölümü oynarken televizyonun sesi kapatılmıştı. Bree'nin ona yeni aldığı süet botlar da dahil olmak üzere hâlâ giyinikti.

Ya da belki yine giyinmişti. Gece gizlice dışarı mı çıkmıştı? "Ava, yatağa gitmen gerek," dedim elimi omzuna koyarak. Arkada.

"Ava?" Yanına geldim ve onu sarstım. "Ava!" O zaman kıpırdandı, ama zar zor. Gözleri yarı yarıya açıldı ve bana bir yabancıymışım gibi baktı.

"N'aber?" dedi kalbimin sıkışmasına neden olan yarım bir ses tonuyla.

"Ava, kafan iyi mi?" Dedim. Kanepenin yanındaki lambayı yaktığımda elini yüzünü korumak için kaldırdı. "Gözlerine bakmama izin ver."

"Kafam iyi değil," dedi ve arkasını dönüp .

Ama şimdi şaka yapmıyordum. Oturdum ve onu omuzlarından tutarak yüzüme bakacak şekilde kaldırdım. "Bana bak," dedim. "Hemen şimdi."

Beklediğim gibi gözleri kan çanağına dönmemişti ama göz bebekleri küçük görünüyordu, bu belki daha da kötüydü.

"Ava, ne aldın?" Dedim. "Hiçbir şey."

"Oxy miydi? Başka bir şey mi?"

OxyContin pahalıydı, ama etrafta dolaşan çok sayıda ucuz ve daha tehlikeli sahte uyuşturucu da vardı. Ava artık on dört yaşındaydı, özellikle de geçmişi düşünüldüğünde, sokakta herhangi bir sayıda kontrollü maddeyle yolu kesişecek yaştan çok daha fazlasıydı. Bildiğim birkaç arkadaşı, Seward Meydanı civarında birlikte takıldığı sokak çocuklarıydı. Bu gece orada mıydı?

"Burada neler oluyor?" Nana aniden salonun kemer aralığında belirdi. Odası evin birinci katında ve aynı zamanda dünyanın en hafif uyuyanı.

Ava benden uzaklaşıp kanepenin en ucuna gitti. "Yapmadığım bir şeyi yaptığımı söylüyor. Neden hep kötü bir şey yaptığımı düşünüyor? Kahretsin!"

"Ağzından çıkana dikkat et," dedi Nana. Aramızdaki minderin üzerine oturdu ve Ava'ya döndü. "Yapmadığın şey ne tatlım?"

"Kafamın iyi olduğunu söylüyor ama değilim."

"*Değilim*," diye düzeltti Nana, muhtemelen kendini tutamadığı için. "Peki neden bu kadar geç kalktın?" diye sordum. "Gizlice mi çıktın?"

"Gördün mü?" Ava beni göstererek "Gördün mü?" dedi. "Onun için hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Nana'ya baktım, biraz hayal kırıklığından daha fazlasını hissediyordum. Gitmem gereken bir suç mahalli vardı ve bekleyemezdi.

"Ben Bree'yi almaya gidiyorum," dedim.

"Hayır, bırak uyusun. Ava'yı odamda yatırıp ona göz kulak olurum," dedi elimdeki anahtarlara ve kravata bakarak. "Belli ki gitmen gereken bir yer var."

Nana çoğu zaman işimden nefret eder. Ama neden birden kendimi kötü adam gibi hissetmeye başladım?

"Nana," dedim.

"Sadece git."

Ava'ya bir kez daha baktım. Sadece uyuyor muydu, yoksa başka bir şey mi vardı? "Sabah ilk iş döneceğim," dedim. "Bunu o zaman konuşuruz."

Bana gözlerini devirdi ama cevap vermedi. Evden neredeyse tamamen çıkana kadar arkamda bir yerde konuştuğunu duymadım.

"Sabah ilk işim bu," dedi.

BÖLÜM

30

BU SEFER OLAY YERİNE İLK GELEN BEN DEĞİLDİM. BESIDES

Kruvazörler Rock Creek Park'taki Beach Drive'ın hemen dışındaki piknik alanına park etmişlerdi, ben oraya vardığımda park yerinde birkaç plakasız araç vardı. Olay çimlerin üzerinde, ormanın kenarında, Rock Creek

Derenin kendisi parkın 1700 dönümlük alanından geçiyor. Yakında ışıklı fenerler takama şimdilik herkes el fenerleri ve kafa lambalarıyla çalışıyordu.

Çavuş Huizenga'yı bir piknik masasının kenarına yaslanmış, üniformalı bir memur için bir şeyler imzalıyor ve aynı zamanda telefonla konuşurken buldum.

"Evet, efendim, biliyorum. Evet, evet, şeyin üzerindeyiz. Halledeceğiz."

Telefonda ya şef ya da belediye başkanının kendisi olduğunu düşündüm. Marti Huizenga'dan istekli bir "efendim" alan çok fazla insan yok. İyi bir polis, ama bazen öfkesi yoluna çıkıyor.

"Boku yedik Alex," dedi kapatırken. "Bunu bu gece çözebiliriz ama yine de mahvolduk. Belediye başkanının komuta merkezi o kadar kıcımda ki nefes bile alamıyorum. Bunu nereden biliyorlar ki?"

Bu her şeyden çok retorik bir soruydu. Tüm belediye başkanlığı yönetimleri eşit yaratılmamıştır ve bu yönetimin er ya da geç devreye girme yönünde güçlü bir eğilimi vardı. Şu anda şehirden önemli bir kaynak desteği alıyor olmamız durumu daha da kötüleştiriyordu. Artan kaynaklar daha fazla gözetim, hesap verebilirlik ve evet, bazen de müdahale anlamına geliyordu. Polis departmanında yukarı doğru hareketlilikten olabildiğince kaçınmamın nedenlerinden biri de bu. Elimden geldiğince siyasetle değil, davalarla ilgilenmeyi seviyorum.

Huizengayı ormana ve cesedin bırakıldığı dere yatağına kadar takip ettim.

Errico Valente, Tom D'Auria ile birlikte zaten . Valente, Darcy Vickers davasının baş soruşturmacısıydı ve D'Auria da MPD'nin Cinayet Masası şefiydi. Bu sefer kimse gibi görünmüyordu.

Ayaklarının dibinde, suyun kenarında yüzüstü yatan çıplak bir kurban vardı.

Ölüm sonrası morluğun yetecek kadar uzun bir süre orada kalmıştı; vücudunun alt kısımları boyunca, ölüm anından itibaren kanın yerçekimiyle çöktüğü parlak kırmızı renkte bir çizgi vardı.

Eğer önceki vaka bir gösterge olsaydı, saldırıda epey kan kaybetmiş olması gerekirdi, ancak etrafındaki zemini hızlıca taradığında herhangi bir iz göremedi. Neredeyse kafa derisine kadar kesilmiş olmasına rağmen saçları da dökülmemişti. Bu bana onun buraya başka bir yerden getirildiğini söyledi.

"Kimliğimiz var mı?" Ben sordum.

Valente başını salladı. "kimliği belirsiz. Göğsünde, karnında ve uyluğunun üst kısmında bıçak yaraları var."

"Tıpkı Darcy Vickers gibi,"

dedim. "Evet."

"Kahretsin."

Psikolojik olarak konuşursak, artık yepyeni bir fail türüyle karşı karşıyaydık. Bu benim en kötü kabusumdu - zanaatının tadına varmış gibi görünen biri. İlk cinayet yeterince iyi gitmişti, bu da durmak için bir motivasyon olmadığı anlamına geliyordu. Tam tersi. Darcy Vickers ile bu genç kadın arasındaki dinlenme süresi istatistiksel olarak çok kısaydı. Eğer şimdiden bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye başlamadıysa, çok yakında başlayacaktı.

Ayrıca, katilimizin bir tipi olduğu artık oldukça açık görünüyordu. Çıplaklık Vickers vakasından farklıydı ama iki kurban arasındaki fiziksel benzerlik dikkat çekiciydi. Bu kız, soluk beyaz teni, sarı saç kalıntıları ve iyi orantılı, atletik vücuduyla Bayan Vickers'ın kızı olabilirmiş gibi görünüyordu.

Vickers'bulunduğu otoparkın güvenlik kamerasında gördüğümüz yaşlı adamı düşündüm. Onun gibi biri onu buraya kadar getirmiş olabilir mi? Belki de. Olan şey bu muydu?

Kızın sırtı ve bacakları çamur içindeydi. Görünüşe göre, bankın tepesine getirilmiş, aşağı yuvarlanmış ve geride bırakılmıştı. Ama sağ kolunu başının üzerine koyuşunda pek de inanmadığım bir şey vardı.

"Bu konumlandırma size doğal görünüyor mu?" Diğerlerine

sordum. "Neden?" Huizenga söyledi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Daha iyi görebilmek için döndüm ve ışığımı aşağıya tuttum. Kızın taraftaki eli, uzattığı işaret parmağı dışında gevşek bir yumruk halinde kapalıydı. Belki de doğruca aşağıya bakıyordu.

"Şu ana çevremiz ne kadar genişledi?" Ben sordum.

"Ne görüyorsan o," dedi Valente. Etrafımızdaki bankaları tarayan bir avuç olay yeri inceleme teknisyeni vardı, ancak şu ana kadar hiçbiri cesede otuz metreden fazla yaklaşmış gibi görünmüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Alex?" Huizenga bana sordu.

"Emin değilim." Belki de çok fazla düşünüyordum. Belki de düşünmüyordum. "Sadece merak ediyorum. Benimle yürür müsün?"

Huizenga ve ben Valente ve D'Auria'yı kızla bıraktık ve aşağıya doğru yol başladık.

O da uzun sürmedi. Yüz metre kadar gittikten sonra sığ bir dönemeçten döndük ve ışığım tam önümdeki bir şeye takıldı.

Bir anda başka bir beden olduğunu fark ettim. İçime yeni bir korku dalgası yayıldı. Burada neyle karşı karşıyaydık?

"Oh... Tanrım," dedi Huizenga ve sonra omzunun üzerinden bağırdı.

"Buraya destek ! Hemen!"

Hayati değerleri kontrol etmek için koştum ama daha diz çökmeden hiç şans olmadığını görebiliyordum. Bu sefer genç bir adamdı. Beyaz. Tamamen giyinikti. Yüzünden tek kurşunla vurulmuştu ve kasıklarının etrafında birkaç taze bıçak yarası vardı.

Başka bir Cory Smithe.

Tıpkı bizim Jane Doe gibi, bir kolunu başının üzerine uzatmış halde suyun kenarında bırakılmıştı. O taraftaki eli gevşek bir yumruk şeklinde sıkılmıştı ve işaret parmağı az önce geldiğimiz yöne, yukarıya doğru bakıyordu.

BÖLÜM

31

KİMSE BIZE ULAŞAMADAN, HUIZENGA ARKASINI DÖNDÜ.

Ve ışığını karşı kıyıdaki ormana doğru tuttu. "Ne oldu?" Dedim.

"Şşşt!"

Elini koluma koydu ve işaret etti. İşte o zaman duydum. Birisi ormanda ilerliyor, dalları kırıyor, ölü yapraklar ve yumuşak zemin üzerinde hızla ilerliyordu.

Huizenga benden bir süre önce bu yola .

"Her , ben polisim. Dur orada! Beni peşinden koşturma!"

Bacaklarım onunkilerin neredeyse iki katı uzunluğundaydı ve kıyıya çıkıp ağaç sınırını geçtiğimde onu çoktan geride bırakmışım. Bir elimde Glock'um, diğerinde Maglite'im vardı. Belki de kovaladığımız sadece evsiz biriydi ya da meraklı bir çocuk, ama değilse bile ben bu adamı çok istiyordum.

Yaklaşık yirmi metre ileride durdum ve dinledim. Her kimse, parkın On Altıncı Cadde tarafına doğru gidiyordu, ama şimdi dönmüş ve dereye paralel koşuyordu.

Bu arada, arkamda bir yerlerde Huizenga'nın telsizdeki sesini duyabiliyordum. "- Sherrill Drive'ın kuzeyindeki On Altıncı Cadde'de müsait olan tüm birimler. Biz

Muhtemelen Rock Creek Park'tan çıkan yaya bir şüpheli var-"

Tekrar koşmaya başladım, giderken yüzüme birkaç alçak dal çarptı. Adrenalin şu anda beni her şeyden çok harekete geçiriyordu.

Yine önümdeki ayak sesleri yön değiştirdi ama bu sefer ışığımla onu yakaladım. Koyu renk giysiler içinde bir adamdı. Tek gördüğüm buydu. Dümdüz ilerideki küçük bir yükselti üzerinde gözden kayboldu.

Hemen arkasındaydım ve birkaç saniye sonra Sherrill Drive'ın kaldırımına çıktım. Yol burada kıvrılıyordu, parktan çıkarken keskin bir dönüş yapıyordu. Yine de adamdan hiçbir iz yoktu. Devam edip ormana geri mi dönmüştü? Dönüp yola mı çıkmıştı?

Yarım saniyem daha olsaydı, onu neden duymadığımı anlayacaktım.

Artık koşmuyordum. Ama hissettiğim bir sonraki şey sert bir şeyin başımın arkasına . Dizlerim büküldü ve karanlıkta sahip olduğum azıcık görüşüm tamamen bulanıklaştı. Kaldırıma çarptığımda boynumdan ve sırtımdan aşağı bir ağrı yayıldı.

Hemen zıplamaya çalıştım ama işe yaramadı. Her şey döndü. Yer yan döndü ve ben tekrar yere düştüm.

"Alex?"

şimdi Huizenga'nın ormanda ilerlediğini duyuyordum. "On

Altıncı Cadde!" Ben de bağırdım. "Devam et!"

Bundan emin bile değildim ama bu noktada bir tahmin hiç yoktan iyiydi. Yapabileceğim tek şey orada diz çöküp saniyeler geçerken -saniyelerin önemi varken- bir denge hissinin geri gelmesini beklemektir.

Sonunda Huizenga'ya yetiştiğimde adamımız gitmişti, gitmişti, .

BÖLÜM

32

DAHA ÖNCE SAĞLIK GÖREVLİLERİYLE YARIM SAAT GEÇİRMİŞTİM.

HUIZENGA işe dönmeme izin verecekti. Beyin sarsıntısı yoktu, sadece bir sıyrık ve kötü bir baş ağrısı vardı. O zaman bile eve gitmemi istedi ama ısrar etmedi.

Döngüye geri döndüğümde Şef Perkins, Jessica Jacobs ile birlikte olay yerindeydi. Jacobs, Cory Smithe cinayetinin baş soruşturmacısıydı. Tüm belirtilere göre, elimizde ya çok meşgul bir psikopat vardı ya da daha büyük olasılıkla, daha önce hayal ettiğimizden daha fazla birbiriyle ilgisi olan iki dava vardı.

Son kurbanlardan hiçbirinin kimliği henüz tespit edilmemişti, ancak MPD'nin o sabah ilerleyen saatlerde durumu bildirmek üzere büyük bir basın toplantısı düzenlemesine karar verilmişti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?" Dedim ki. "Konuşmaya geç katıldığımı biliyorum ama-"

Huizenga bana "Belediye başkanının telefonlarına da çıkmadınız" dedi. "Bitti Alex. Artık gerçekliğimiz bu. edelim. Bize burada ne düşündüğünü söyle."

İyi ya da kötü, Cinayet Masası'ndaki en profil uzmanı benim, tabii bu konuda resmi bir unvanım yok. Her iki durumda da, birkaç yeni fikir üzerinde çalışmaya başlamıştım bile.

"İki katilden bahsettiğimizi varsayarsak," dedim, "istatistiklere bakarak ikisinin de kurbanları gibi beyaz olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca zeki ve iyi organize olmuşlar ama kızgınlar da. Aynı şey hakkında olmaları gerekmiyor."

Cinayet ve öfkenin el ele gitmesi o kadar da zor değildi, ama bu dört cinayette de beni en çok etkileyen özellik buydu. Yöntemler açısından hiçbirisi basit ya da anlaşılır değildi. Özellikle bıçakla işlenen cinayetler, can alma açısından gerekenin ötesine geçmişti.

Bu, işin içinde biraz duygu olduğu anlamına geliyordu. Belki burada da bir miktar fantezi söz konusudur. Ve neredeyse kesinlikle bir tür yüksek işlevli

Psikoz, herhangi bir faili tespit etmek söz konusu olduğunda en kaypak yöndür.

İkisini geçtim.

Diğerlerine konuşmamı yaptım ve sonra D'Auria önümüzdeki saatlerde yapılacak işleri paylaştırırken susup tekrar dinledim. Hiçbir şey olmasa bile, oldukça iyi bir araştırma makinemiz vardı ve çalışıyordu.

Valente iki kurbanın da kimliklerini araştıracaktı. Jacobs 6'yı çalıştıracaktı. Merkezde sabah brifingi. Şef Perkins önümüzdeki birkaç saat boyunca belediye başkanının adamlarıyla birlikte olacaktı ve ardından D'Auria basın toplantımız için departmanın yüzü olacak, geri kalanımız da güç gösterisi onun arkasında duracaktı. Bazen önemli olan görünüştür ve Washington'ın MPD'nin bu işin içinde olduğuna dair güvenceye ihtiyacı olacaktı.

Huizenga ve ben, her raporu ve tanık ifadesini gözden geçirmek ve bu dört cinayetle ilgili her ilk müdahaleciyle yeniden görüşmek için ekipler oluşturmaya başlayacaktık. Ayrıca kurbanların profillerine de sıfırdan başlamanız gerekecekti. Belki de gözden kaçırdığımız bir bağlantı, bir çapraz referans vardı. Olmak zorunda.

Bir şey bu çantaları bağlıyordu. Sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyordu.

BÖLÜM

33

GÜNEŞ DOĞDUKTAN HEMEN SONRA, ÇALMADIĞIM BİR SAATI ÇALDIM.

Ava okula gitmeden önce eve geri döndüm. Oraya vardığımda Jannie ve Ali çoktan ama Bree Ava'ya geç kaldığı için ona bir not yazacağını söylemişti. Konuşmamız gerekiyordu.

Endişelenmek için pek çok neden vardı. Geçen gece Kinkead'den gelen gülümseyen, mutlu Ava'nın bir anlık güneş ışığı olduğu ortaya çıkmıştı. Bugünlerde çoğu zaman , içine kapanık ve benim için neredeyse imkânsız biriydi. Bir gece önce gördüklerim de buna bir katman daha eklemişti.

Onu oturma odasına oturtur oturtmaz, " iyi değildi," diye ısrar etti. "Uçmuyordum! Ciddiydim."

"Kendinde değildin Ava," dedim. "Ne söylememi istiyorsun? Tanrı'ya yemin et, tamam mı?"

Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Umutsuzca inanmak istiyordum, sadece bir tür karşılıklı güven oluşturmak için. Ama Ava aynı zamanda kolay bir yalancıydı ve bu benim pekiştirmek istediğim bir kalıp değildi. Zekâsını hızlıca yalan söyleyip beladan sıyrılmaktan daha fazlası için kullanmasını istiyordum.

"Gecenin bir yarısı neden hâlâ giyiniktin? Gizlice mi çıktın?" Nana sordu.

İlk kez Ava'nın gözlerindeki ateşin bir kısmı söndü. Çenesini çıkarıp yere baktı, aynı anda hem cevap veriyor hem de cevap vermiyordu.

"Buna izin veremeyiz Ava," dedi Bree ona. "Birazcık bile."

"Biliyorum," dedi Ava. "Ama ben hiçbir şey , eğer düşündüğün buysa."

"Her iki durumda da," dedi Nana, "burada işler değişecek. Artık markete koşmak ya da Seward Meydanı'nda arkadaşlarıyla her ne yapıyorsan onu yapmak yok. Artık okuldan eve dönerken yaptığın gibi oylanmak yok. Ve *kesinlikle* geceleri evden tek başına çıkmak yok. Beni bu konuda test etmeyin, Bayan Ava."

"Her neyse," dedi ve kalktı. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır, gidemezsin," dedi Bree ona. "Otur."

Ava tekrar arkasına yaslandı ve uzun kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Damon'dan iki yaş küçüktü ama onun kadar uzun ve sırk gibiydi.

"Ava, bütün bunların çıktığını anlıyor musun?" Bree söyledi. "Seni seviyoruz. Sana kötü bir şey olmasını istemiyoruz. Eğer , bu bizim başımıza kötü bir şey gelmiş gibi olur. Bu mantıklı geliyor mu?"

Ava bir omuz silkme hareketi daha yaptı ama bu iş uzadıkça onun küçüldüğünü görebiliyordum. Burnundan nefes alıyordu ve yanılmıyorsa ağlamamaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar tutuyordum. Gerçek şu ki Ava, Nana ve Bree'ye bana olduğundan daha iyi tepki veriyordu. Ama artık sessiz kalmak istemiyordum. Çorabı çektim ve tam karşısına oturdum. Beni duyacaktı.

"Bu ailenin bir parçası olmak *istiyor* musun?" Ona sordum. "Ha?"

"Şu nerede yaşayacağın konusunda seçme şansın olduğunu söylemiyorum. Şu an için bizimle sıkışmış durumdasın," diye devam ettim. "Ama istediğim, eğer istersen bu evde bir *aile* var. İstiyor musun?"

Nana, Bree ve ben evlat edinme konusunu ciddi bir şekilde düşünmek için okul yılının sonuna kadar beklememiz konusunda anlaşmıştık. Koruyucu aile sistemi hâlâ Ava'nın durumunu denetliyordu ve belki de henüz bir şey söylememeliydim. Ama yine de, ayak sürüyen bendim.

Ava biraz daha içine kapanmış, kollarını kendi ince gövdesinin etrafına sıkıca sarmış gibiydi. Yanağından ilk gözyaşının süzölmeye başladığını bunu hiç düşünmedim. Sadece ona sarıldım ve sıkıca tuttum.

İlk başta sertleşti. Ama sonra, bir anda kırıldı. Kollarımda bir bez bebeğe dönüşmüş gibiydi ve daha önce hiç duymadığım şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Nana uzandı ve bir elini Ava'nın sırtına koydu. Bree de diğer taraftan aynı şeyi yaptı ve hiçbirimiz uzun süre bir şey söylemedik.

Aslında ilk konuşan Ava oldu.

"Annemi özlüyorum," dedi göğsüme yaslanarak. Ağlamaya başlamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu, sanki bunu söylemek bile başlı başına bir acıymış gibi daha da sert bir şekilde.

"Tabii ki ," dedim onu nazıkçe sallayarak. "Ben de isterdim."

Yürek parçalayıcıydı. Hiç kimse Ava'ya gerçekten yanında olmanın ne demek olduğunu göstermemişti. Var olmayan bir babası ve uyuşturucu bağımlılığı kendi ilişkilerinden daha güçlü olan bir annesi vardı. Ama aynı zamanda Ava'nın tanıdığı tek anneydi. Onu özlemeseydi daha çok endişelenirdim.

Hâlâ konuşacak çok şeyimiz ve birlikte ele almamız gereken pek çok sorun vardı - eninde sonunda. Ancak şu an için Ava'nın her şeyden çok ağlamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Belki de doğru yönde atılmış bir adımdı.

BÖLÜM

34

BASIN TOPLANTIMIZ SAAT 10'DA BAŞLAYACAKTI.

O SABAH. Bu kadar büyük bir şey için genel merkezdeki en geniş ve çok amaçlı alanı kullanıyoruz ki bu aynı zamanda sıralama odası oluyor. Tek fark bu sefer sıraya girenlerin biz olmasıydı.

Oraya gittiğimde her şey tıkır tıkır işliyordu. Sandalyelerde en az seksen muhabir ve arka duvarda belki yirmi haber kamerası vardı. Dört, Beş, Yedi ve Dokuzuncu kanalların hepsinin canlı yayında olduğundan emindim. Ulusal kanallar muhtemelen Diane Sawyer ya da Brian Williams için o gece teleprompter'a ne koymaya degeceğini görmek için buradaydı.

Ön tarafta, küçük, alçak bir sahnede, podyum çoktan özensiz bir mikrofon demetiyle kaplanmıştı. Tek yönlü camın üzerine ağır mavi bir perde çekilmişti.

D'Auria başlamaya hazırlanıyor gibi görünüyordu, ben de gittim ve onun arkasında diğer primerlerle -Huizenga, Jacobs, Valente ve Şef Perkins- birlikte yerimi aldım. Kameralar için kasıtlı bir görüntü olduğu kesindi. Washington'ın MPD'nin bu cinayetlerin üstünde olduğunu bilmesi ve görmesi

Saat tam onda, kamu bilgilendirme memurumuz Joyce Catalone salona açılan güvenli kapıyı kapattı ve D'Auria'ya devam etmesini işaret etti. Mikrofonlara doğru ilerledi ve hemen başladı.

"Herkes günaydın. Ben Metropolitan Polis Departmanı'ndan Komutan Tom D'Auria. Son on iki saatte yaşanan olaylarla ilgili olarak hazırladığım bir açıklamam var, ardından sorular için biraz zamanımız olacak."

D'Auria yöntemler, silahlar ya da cesetlerin yer hakkında fazla ayrıntıya girmeden temel bilgileri hızlıca anlattı. Bunların kamuya açıklanması için henüz çok erkendi. Yine de iki kurbanı da isimleriyle belirtti -Larissa Swenson ve Ricky Samuels. Bu kısım benim için yeni bir şeydi. Son duyduğumda Jane ve John Doe'ydular.

D'Auria ayrıca Bay Samuels'in kendisinden önceki Cory Smithe gibi bilinen bir seks işçisi olduğunu belirtmiş; ancak fiziksel ve ruhsal durumundan hiç bahsetmemiştir.

Bayan Swenson ile eşdeğer "ortak kurban" Darcy Vickers arasındaki benzerlik.

Ben de aynı kararı verirdim. Gey dolandırıcılar özel bir gruptur Kendilerini korumak için bu tür bilgileri kullanabilecek insanlar. Aynı , bir şehir çekici sarışın kadını uyarmanın ve korumanın da etkili bir yolu yok. Onları tam olarak neye karşı koruyacağız? Bu noktada neyin faydalı olduğu ile neyin sadece paniğe yol açtığı arasında ince bir çizgi var. Bazen en iyi tahmininizi yapmanız ve zar atmanız gerekir.

D'Auria sözlerini bitirir bitirmez sorular havada uçuşmaya başladı. İlk başta bunlar olağan lojistik türden sorulardı. Cesetler birbirine yakın mı bulundu? Evet, yakındı. Ne kadar yakındı? Yorum yok. İki kurban arasında bir bağlantı olduğuna dair kanıtımız var mı? Yorum yok. MPD o öğleden sonra basına bilgi verecek miydi? Evet, eğer söylenecek bir şey varsa.

Ancak yaklaşık beş dakika sonra D'Auria, *Post gazetesinden* Bev Sherman'ı çağırdı ve işler değişti.

"Komutan, bu cinayetlerle bağlantılı iki olası seri vakadan söz ediyorsunuz-"

"Ben seri demedim," diye araya girdi D'Auria. "Açık konuşayım. Daha önce birbiriyle ilgisi olmayan iki vakada aynı failer tarafından işlenmiş ikinci cinayetler var."

"Yeterince makul," diye devam etti Bev. "Benim sorum üçüncü bir olayla ilgili. Elizabeth Reilly cinayeti mi?"

Bunu duyunca kulaklarım diken diken oldu. Teknik olarak tüm bu davalar benim sorumluluğumdaydı ama Shellman Bluff'a daha yeni gitmiştim. Reilly'lerle tanışmıştım. O küçük kızı kucağıma almıştım.

"Ne olmuş ona?" D'Auria sordu.

"*The Real Deal* adlı yeni bir blog son zamanlarda MPD'yi ve özellikle de Elizabeth Reilly soruşturmasını oldukça eleştiriyor. Özellikle de *The Real Deal*, bu üç davayı da koordine ettiğini bildiğim Dedektif Cross'a odaklanıyor. Acaba dedektifin kendisi yorum yapmak ister mi?"

Odanın her yerinde insanlar telefonlarını ve iPad'lerini kurcalamaya başladılar, muhtemelen *The Real Deal*'a bakıyorlardı. Ben de çok sayıda gözün bana doğru döndüğünü hissettim.

Yine de D'Auria söz hakkını elinde tuttu. "Bev, hiç bir blogdaki söylentilere yanıt vermeyeceğim," diye yanıtladı. "Bu araştırmamız bir konu."

"Daha açık konuşayım," diye araya girdi Bev, o daha devam edemeden. "Dedektif Cross, bazı iddialar hakkında yorum yapmak ister misiniz - örneğin, Bayan Cross'un yerini değiştirerek departman politikasını ihlal ettiğiniz gibi.

Reilly'nin cesedini düzgün bir şekilde incelemeyen önce mi? Ya da soruşturma muhtemelen hızlanması gerekirken Cumartesi gecesi dışarıda sosyalleşiyor olmanız?"

Sersemlemiştim, hazırlıksız yakalanmışım ve en önemlisi de çok kızmışım. Bu çıkmıştı? Daha önce hiç duymadığım bu blog da nesiydi? Ve kim beni ve ailemi yemeğe çıkarken izliyordu?

Bev'on sekiz kadar yanıt verdim ama hiçbirisi gazetede basılmaya uygun değildi. Şef Perkins de pek memnun görünmüyordu. Joyce Catalone'a bu işi bitirmesi için işaret veriyordu.

"Sadece Komutan D'Auria'nın söylediklerini tekrarlayabilirim," diye cevap verdim sonunda. "Söz konusu malzemeye bir göz atana kadar-"

"Yani *The Real Deal*'ı bilmiyor musun?" diye sordu bir başkası. "İnanın bana, yaklaşık on dakika içinde orada olacağım," dedim. Bu birkaç kıkırdama aldı

ve sonra Joyce kürsüdeydi.

"Bayanlar ve baylar, bu sabah için vaktimiz bu kadar. Soruşturma ekibinin ilgilenmesi gereken başka işler var, ancak anlatılacak bir şey olursa sizi gün boyunca bilgilendireceğiz."

Zayıf bir maskaralık ama basın toplantısının kontrolden çıkmasına izin vermektense kesinlikle tercih edilir. Hücum oynamaya çalışarak gelmiştik ve çoktan topuklarımızın üzerinde geri dönmüştük.

İşler şu anda departman için pek iyi görünmüyordu. Ve belki de benim için daha da kötüydü.

BÖLÜM

35

BASIN TOPLANTISI BITTİKTEN BEŞ DAKIKA SONRA

CORE EKİBİ Şef Perkins'in beşinci kattaki ofisindeydi. "Az önce orada neler oldu?" Perkins bilmek istiyordu.

D'Auria, "Rastgele bir blog yazarı tarafından soğuk algınlığına uğradık," dedi. "Dışarıda milyonlarca hiç kimse tıkır tıkır çalışıyor ve siz kışınızdan şarapnel parçalarını toplayana kadar hangisinin patlayacağını asla bilemezsiniz."

Perkins ofisinde bilgisayar bulundurmuyordu, bu yüzden Huizenga büyük yuvarlak konferans masasında dizüstü bilgisayarını açtı. Hızlı bir Google aramasından sonra *The Real Deal*'ı önüne getirdi ve hepimiz etrafına toplandık.

"Aman Tanrım," dedi. "Bunlardan biri."

Blogun basit bir vardı - GERÇEK OLAN, düz siyah bir yazı tipiyle. Onun altında da "Polisi Kim Polisleştiriyor?" alt başlığı vardı.

Kenarda, her biri başka bir sayfaya tıklanabilen yirmi üç MPD memurunun numaralandırılmış bir listesi vardı. Birkaç ismi tanıdım. Hepsi de son bir yıl içinde küçük hırsızlıklardan aile içi şiddete ve hatta bir cinayete kadar pek çok suçtan tutuklanmış polislerdi. Ayrıca şehrin polis bölgelerinin küçük bir haritası da vardı, muhtemelen çeşitli suç türlerine karşılık gelen farklı renkli noktalar vardı.

En son blog girdisinin tarihi o sabahtı. Başlığı "Amerika'nın En Tehlikeli Şehri mi?" idi. Altında da "Başkentte Cinayet Mevsimi." Ve sonra, "Dedektif Cross: Direksiyon Başında Uyuyor mu?"

Huizenga, "Görünüşe göre bu adam sana vurulmuş," dedi. Diğerleri gibi benim adım da tıklanabilir durumdaydı ve imlecini getirdi. "Sakıncası var mı?"

"Sabırsızlanıyorum," dedim.

Açılan sayfanın tamamı şahsıma ayrılmıştı. Bölümdeki özgeçmişim, eski bir kimlik fotoğrafım, mevcut ve önceki vakaların bir listesi ve birkaç küçük resim daha vardı.

Bunlardan ilki, Elizabeth Reilly'nin cesedini asılı olduğu pencereden çıkarmaya gittiğim sırada Vernon Caddesi'nde aşağıdan çekilmiş bir fotoğraftı. Yüzü bile bulanıktı, bir çeşit

Gazetecilik adabına çarpık bir selam.

Diğer resim Kinkead'in restoranını dışarıdan gösteriyordu. Onun altında da, görünüşe göre onunla birlikte gönderilmiş olan bir tweet'in ekran görüntüsü yer alıyordu:

Üç ölü ve DC'nin en sevilen polisi nerede? Yemeğe çıktı. Daha öğle yemeğine! Öncelikleri olan var mı? #yeteneksizpolisler.

Son olarak, en altta, bu davaları koordine etmek için yanlış kişi olduğumu ve görünüşe göre her fırsatta bunu mahvettiğimi anlatan uzun bir şap vardı.

"Kim bu herif?" Valente sordu.

Blogda bir iletişim sayfası vardı, ancak Huizenga bunu açtığında bize bir isim *dışında* her şeyi veriyordu. *The Real Deal*'a sorularınızı, ipuçlarınızı ya da MPD'nin yaptığı işle ilgili diğer düşüncelerinizi e-posta ile gönderebiliyordunuz. *The Real Deal*'ı Twitter'da takip etmek, Facebook'ta beğenmek ya da NewsNet denen bir şeyde "sohbete katılmak" için davetler vardı. Yeni başlayan biri için, bu sözde muhabir açıkça her şeyi yapıyordu.

Ve onun kim olduğunu bildiğimi düşünmeye başlamıştım. Ya da en azından tanıştığımızı. Perkins'e, "Onu açığa çıkarmamız gerek," dedim.

"İzin verin bir

blogun ISP kayıtlarına mahkeme celbi gönderin ve hesaba kimin bağlı olduğunu görün."

Cory Smithe'in cesedinin bulunduğu sabahki sakallı herifi hatırlıyordum. Bu, bana adını vermeyi reddeden, basın kartı olmayan adamdı.

Perkins sandalyesinde geriye doğru itildi.

"Alex, sana sormak zorundayım. Adli tabip olay yerine ulaşmadan önce Elizabeth Reilly'nin cesedini çektin mi?"

"Yaptım," dedim ona. Şu anda şef için step dansı yapmaya başlamayacaktım. Nasıl olsa hepsi raporda yazıyordu.

"Peki o gece yazıldığı gibi yemeğe çıkmış mıydınız?"

Sıcaklığın yüzüme doğru yükseldiğini hissedebiliyordum. "Özür dilerim Şef, ama ne fark eder ki?"

"Kendi başına mı? Değil. Ama eğer doğruyu söylüyorsa, ne isterse söyleyebilir," dedi Perkins bana. "İhtiyacım olan son şey böyle bir adam için şüpheli bir mahkeme celbi, özellikle de herhangi bir dinleyici kitlesi varsa."

Huizenga dizüstü bilgisayarını kapatarak, "Şimdi yapmazsa, basın toplantısından sonra yapacak," dedi. "Bok fırtınası için herkes hazır olsun."

Perkins, "Kendi başınıza ne bulabileceğinize bir bakın," dedi. "Bunun için kime ihtiyacın çek, ama lütfen Alex, yavaş adımlarla ilerle. Şu anda bir kamuoyu algısı savaşı veriyoruz. Departmana yönelik onay tüm zamanların en düşük seviyesinde."

Şef Perkins histerik değildir. Genelde kamuoyu algısını umursamaz, özellikle de bir soruşturma pahasına. Ancak gerçek şu ki, bugünlerde genişletilmiş seviyelerde çalışıyorduk ve bu, kendi siyasi açılarını göz önünde bulundurması gereken belediye başkanı ile iyi bir ilişkiye bağlıydı. Kendisinin ve adamlarının basın toplantısından uzak durması, bu konuda zaten tedirgin oldukları anlamına geliyordu.

"Üzgünüm Alex," dedi Perkins. "Olan oldu." "Sorun değil," dedim ona. "Nasıl olsa onu bulacağım."

Şefin şu anda ihtiyacı olan cevap buydu ve umarım cevap beni onun kontrolünden mümkün olduğunca uzak tutacaktı.

Umarım bu da doğrudur.

BÖLÜM

36

KİMİ İSTERSEN ÇEK. ŞEFİN SAHİP OLDUĞU ŞEY BUYDU. DEDİ. Ben de eve yakın bir yerden başladım.

Merdivenlerden inerken bile Bree ile telefonda konuşuyor, ondan *The Real Deal*'a bir göz atmasını ve bu arada Elizabeth Reilly davasını araştırmaya devam etmesini istiyordum.

Üçüncü kattaki koridora çıktığımda Sampson'ı aradım. O gün mahkemedeydi ama uzun bir mesaj bıraktım ve mümkünse daha sonra eve uğramasını istedim. İkisi de zaten Elizabeth'in cinayetiyle ilgileniyorlardı. Bunu resmileştirmemek için bir neden göremedim.

Masama döner dönmez *The Real Deal*'ın iletişim sayfasını tekrar açtım ve hızlıca bir e-posta gönderdim.

Kimi ilgilendiriyorsa: Lütfen en kısa zamanda benimle irtibata geçin. Teşekkürler, Dedektif Alex Cross, MPD.

Şimdilik medeni davranacaktım. nazik bile davranacaktım ama bunu sadece bir için yapacaktım. Bu adam bana ve aileme göz koymuştu ve bu aşılmaması gereken bir çizgiydi.

Sonra, Jarret Krause'yi masasında bulmak için ofisimizdeki küçük bölmelerin arasında dolaştım. Krause, Major Case Squad'ın yeni elemanlarından biriydi; Flatbush, Brooklyn'li bir çocuktı ve karısı bir önceki sonbaharda kongre üyelerinin Washington'daki ofisinde çalışmaya başlamıştı. Daha şimdiden internette iki kaypak şiddet suçlusunun izini sürerek adından söz ettirmeye başlamıştı: Kurbanlarıyla Facebook üzerinden bağlantı kuran bir seri tecavüzcü ve Shaw'da yetmiş yaşında bir içki dükkânı sahibini soyup öldürdükten sonra Craigslist'te bir kasa Cristal satmaya çalışan on sekiz yaşında bir haydut. Bir gün bu serseriler kendi sanal ayak izlerinin farkına varacaklar. Bu arada, Krause gibi adamlar etrafta dolaşp onları yakalayacak.

"N'aber Alex?" dedi, gülünç derecede düzenli odasının duvarının üzerinden görüldüğümde. Bunun için ona bir altı ay daha veriyordum.

"*The Real Deal* adlı blogu duydun mu?" Ben sordum.

"Evet." Parmakları önündeki klavyeye vurdu ve onu yukarı kaldırdı. "Bu adam berbat," dedi. "Ve senden de cidden nefret ediyor. Nasıl yardımcı olabilir?"

Krause'nin zaten ne kadar çok şey bildiğine biraz şaşırdım, ama belki şaşırmamalıyım. Kötü haber o departmanda ses kadar hızlı yayılır.

"Bir isme ihtiyacım var," dedim. "Blog DC Access'te barındırılıyor, ancak Perkins kaçınabilirsek yönetici celbi yapmak istemiyor. Umuyordum ki-"

Krause çoktan sayfaları taramaya başlamıştı. "Evet," dedi. "Tüm büyük platformlara giriyor. Çok zor olmasa gerek."

"Çok memnun olurum," dedim.

"Orada durmamı mı yoksa etmemi mi istersin?" diye sordu. Hayır demeyecektim. etmeyi tanımla" dedim.

"Mesela bu." En son blog girdisine geri döndü ve ekranı işaret etti. "Bu sabah yediden beri yirmi altı yorum yapılmış. Gözünüzün üzerinde olmasını isteyeceğiniz insanlar bunlar. Zamanın yüzde doksan dokuzu, hiç kimse olmayacaklar. Ama arada bir, içlerinden biri bilmemesi gereken bir şey bilecek, örneğin mermi kalibresi ya da ölüm zamanı gibi. Bu altın değerinde olabilir."

"Ben alırım," dedim. "Yapabileceğin her şeyi. Ama önce bana bir isim bul." "Yüzüne, götüne bir isim," dedi. "Sorun değil. Sana geri döneceğim. günün sonuna kadar."

BÖLÜM

37

AKŞAM 9'A KADAR TAM BİR İŞ GÜNÜ GEÇİRİRDİM.

Aile ile akşam yemeği, Ava ile ev ödevi, Jannie ile daha fazla ev ödevi ve yatmadan önce Ali ile *Percy Jackson*'ın bir bölümü.

Tam da Nana Mama ve kızlar *Once Upon A Time*'ın bir bölümüne hazırlanırken Sampson'ın getirdiği altılı Cigar City Brown Ale paketine hayır diyecek değildim. John, Bree ve ben biraları tavan arasındaki ofisime götürdük ve işe koyulduk.

"bana," dedi John şapkasını çıkarırken. "Neredeyiz biz?"

Bree büyük bir zarfın içindeki kırmızı sekiz rakamlı ipi açtı ve o öğleden sonra aldığı dava malzemelerini çıkardı. Taba rengi bir dosya ve birkaç siyah-beyaz suç mahalli fotoğrafı kucağına döküldü.

"Bütün gün vakalar arasında çapraz referans yapıyordum ve bunu buldum. Kesin olarak Elizabeth Reilly ile bağlantılı olduğunu söyleyemem ama yine de kırmızı bir bayrak gibi görünüyor."

Konuşmaya devam ederken suç raporunu eline aldı ve inceledi. "Adım Amanda Simms. Batı'da kötü muamele gördüğü bir evden kaçmış. Virginia'da 15 yaşındayken. Sonra on bir ay boyunca ondan hiçbir iz yok, ta ki bir hizmetçi Takoma Park'taki Econo Lodge'da küvette cesedini bulana kadar. Bu dört buçuk yıl önceydi."

"Dört buçuk yıl mı?" Sampson söyledi. "Elizabeth Reilly ile sözde bağlantısı nedir?"

Bree suç mahalli fotoğraflarından birini ona göstermek için çevirdi. John midesinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Hamileydi," dedi Bree. "Otopside yüksek dozda Rohypnol ve morfin tespit edildi. Tüm göstergeler uyuşturulduğunu, vücudunun ve ölüme terk edildiğini gösteriyor."

"Peki ya bebek?"

"Hiç bulunamadı."

"Tanrım." John başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. Hepimiz uzun günler geçirmiştik.

"Kısacası," dedim, "genç bir kızımız var, tatil için evinden uzakta."

ilk kez ve hamile. Tüm bunlar Elizabeth Reilly ile uyumlu." "Peki ya şu hayalet erkek arkadaş, Russell?" John sordu.

Bree başını salladı. "Elimde hiçbir şey yok. Muhtemelen bu onun gerçek adı değil."

"Ama onun da resmin bir parçası olduğunu varsayalım," diye devam ettim. "Belki Elizabeth bir şekilde Amanda'yı öğrenir. Erkek arkadaşının bir canavar olduğunu ve onun bebeğini taşıdığını anlar. Bu, neden Georgia'ya kadar gidip doğumu başlattığını açıklamak için uzun bir yol olabilir."

Bree, "Bu , belki de Amanda diğer tek kişi değildir," dedi. "Ben hâlâ arıyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Sampson tekrar konuştu.

"Bu sabah telefonda başka bir şey söyledin. Şu blog yazarı. Onun olayı ne? Ve neden senden nefret ediyor?"

"Güzel soru," dedim ve masaüstümde *The Real Deal*'ı açtım.

Şimdi yeni bir yazı vardı: "MPD Kendi Basın Toplantısını Kokutuyor." O gün öğleden sonra saat dörtte yayınlanmıştı ve şimdiden doksan iki yorum yapılmıştı.

Bu şeyle ilgili söylentiler kesinlikle yayılıyordu.

"Ya Elizabeth Reilly'ye karşı bir çıkarı var ya da bana karşı," dedim. "Ya da ikisi birden."

"Ya da," dedi Sampson, "belki de sadece kendine bir isim yapmak istiyordur."

-Blogu kurmaya ve birkaç büyük haberle dikkat çekmeye çalışıyorum."

"Evet, benim dikkatimi çekti," dedi Bree. O da en az benim kadar bütün bu olanlardan rahatsız olmuştu - özellikle de Kinhead'in orada olduğumuz geceki fotoğrafından.

John, "Alex, şu adamlar bir ilgileneyim," dedi. "Elinde beş cinayet vakası var. Amanda Simms'i de sayarsak altı oldu."

"Teşekkürler. Aslında yardımın hoşuma giderdi," dedim. "İstedğin zaman çok korkutucu olabildiğinden bahsetmiyorum bile."

Sampson sadece sırttı. "isim ne?" diye sordu. "Hâlâ bekliyorum."

Saat on bire yaklaşırken, John ayrılmak için kalkmak üzereyken, nihayet Krause'den haber aldım. Aslında mükemmel bir zamanlamaydı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. "Ama birkaç tweet'in izini sürdüğümde DC santralli bir telefon numarasına ulaştım. Hesapta gerçek bir adres yok, sadece bir posta kutusu var ama sizin için bir isim buldum."

Masamdan bir kalem ve en yakın kâğıt parçasını aldım; Fusion Grill'in paket servis menüsü.

"Devam et."

"Adım Ron Guidice," dedi ve benim için heceledi, sonra bana

Numarayı. "Onu ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler," dedim. Görünüşe göre herkes bu adamdan bir parça istiyordu, bu da benim için sorun değildi. Menü'nün köşesini yırttım ve Sampson'ın uzattığı kocaman eline tutuşturdum. "Buradan sonrasını biz hallederiz."

BÖLÜM

38

SAMPSON GITTİKTEN SAATLER SONRA HALA UYANIKTIM.

Bir şey beni rahatsız ediyordu ve ne olduğunu anlayamıyordum. O isim, Ron Guidice, nedense aklıma takılıyordu. Tanıdık geliyor muydu? Yoksa sadece öyle mi düşünmek istiyordum?

Sonunda yataktan kalktım ve ofise geri döndüm. "Nereye gidiyorsun?" Bree hala yarı uykulu bir halde bana sordu.

"Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyorum," dedim. "Hemen döneceğim."

Masamda internete girdim ve MPD dava dosyalarına giriş yaptım.

Cinayet Masası üyeleri soruşturma raporları üzerinde en üst düzeyde yetkiye sahipti, bu da sisteme evdeki dizüstü bilgisayarım da dahil olmak üzere herhangi bir departman bilgisayarından erişebileceğim anlamına geliyordu.

Kısa bir araştırmadan sonra, Guidice'in adını bulduğum tek yer altı yıl öncesine ait bir polis raporuydu. Ve aslında, herhangi bir suç işlememişti. Çin Mahallesi'ndeki bir polis operasyonu sırasında ölen bir kadının en yakın akrabasıydı.

Olayı şimdi hatırladım. ürperten bir dehşetle geri geldi. Bu iyi bir anı değildi.

Güneydoğu ve Kuzeybatı DC'deki rakip çetelere otomatik silahlar sağlayarak çitin iki tarafında da oynayan orta düzey bir silah kaçakçısı hakkında bir soruşturma yürütüyordum. Birden fazla muhbirden büyük bir kavganın yolda olduğuna dair haberler geliyordu. Otomatik silahlar söz konusu olduğunda, sadece birbirlerini değil, masum insanları da hiçe sayan iki çete karşı karşıya geldiğinde, çok fazla risk almamak en iyisidir. Hâlâ bu adamın üst düzey bağlantılarını tespit etmeyi umuyor olsak da, onu bir an önce buraya getirme kararı aldım.

Şimdi masamda otururken, daha sonra ne olduğunu hatırlamak için raporu tekrar okumama gerek yoktu.

Haydutun adı Marco Bruillo'ydu ve bilinen son adresi H Caddesi'ndeki pahalı bir stüdyo daireydi. Söz konusu gece Bruillo orada izlenmişti ve plan tutuklamayı içeride, olabildiğince sessiz bir şekilde yapmaktı.

Mmkn.

Ancak biz geldiğimizde Bruillo dışarı çıkmak üzereydi. Onu hemen kaldırıma götürmekten ya da tamamen kaybetme riskini almaktan başka seeneimiz .

Bilmediimiz şey, kendi adamlarından iki kişinin park etmiş ve caddenin karşısında onu beklediiydi. Bruillo'yu duvara yasladıımız anda araçlarından ateş açtılar.

Kendimi içinde bulduğum en hızlı atışmaydı. On beş saniye içinde her şey bitmişti. Bruillo ölmüştü ama binanın yanındaki sinemada sinema bileti almak için sıra bekleyen diğerk  kişi de ölmüştü.

Sonunda, adli tıp bu görgü tanıklarından ikisinin otomatik silah ateşiyle öldürüldüğünü gösterdi. Ancak ncs - Theresa Filmore adındaki kadın - MPD dedektif arkadaşlarımdan biri tarafından yanlışlıkla vurularak ldrlmşt. Bu bir trajediydi, başka bir yolu yoktu.

Belediye tüm sorumluluğ üstlenmiş ve Bayan Filmore'un en yakın akrabası olan Ronald F. Guidice adındaki nişanlısıyla mahkeme dışında anlaşmaya varmıştır.

Theresa Filmore'u hiç unutmamıştım ama Guidice'in adının neden aklıma geldiğini ancak o dosyaya tekrar bakınca anladım.

Artık biliyordum. Ve her şey biraz daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

İkinci Bölüm

TIPPING NOKTASI

BÖLÜM

39

GECE BALIKÇILIĞI RON GUIDICE'İN İHTİYACI OLAN TEK ŞEYDİ BU GECE. Takma bir isme ya da fiziksel kamuflaja, hatta gözden uzak durmaya bile gerek yoktu. Oturduğu geniş tuzlu su kanalının ortasından, kıyıdaki küçük evi istediği gibi izleyebilirdi. Garaj yolundaki polis tesadüfen bakıp onu fark etse bile, göreceği tek şey karanlıkta birkaç balık avlamaya çalışan bir sersem olacaktı.

Başkentten uzakta olmak için de iyi bir zamandı. Guidice artık örtüleri çekmeye başlamıştı ve Alex Cross'un onun kim olduğunu anlamaya başlaması ihtimali yüksekti. Ki bu iyiydi. Guidice bilgi akışını kontrol ettiği sürece Alex'i de kontrol edebilirdi.

Bu arada oltasını suda, gözlerini de kıyı şeridindeki evde tutarak içgüdüünün ona harekete geçme zamanının geldiğini söylemesini bekledi.

Olta takımı Savannah yakınlarındaki bir Outdoor World'de bulabildiği en ucuz şeydi. Tekneyi temin etmek daha da kolay olmuştu. Shellman Bluff, insanların geceleri eşyalarını kilitledikleri bir yer değildi, hele bunun gibi eski püskü bir alüminyum sandal hiç değildi.

Teknenin zemininde karaborsadan alınmış bir M16 vardı. Çıkarılabilir gece dürbünü Guidice'in kucağında duruyordu. Gri kapüşonlu kazağının cebinde de şarjöründe altı mermi bulunan küçük bir Kahr 9mm vardı. Her şey planlandığı gibi giderse, bu ihtiyacı olandan dört mermi daha fazlaydı.

Buradaki tek gerçek değişken zamandı. Evin ışıkları saat on birde sönmüştü. On iki buçukta kısa bir süreliğine tekrar yanmış, sonra da ikiden hemen sonra tekrar yanmıştı. Yeni doğmuş bir bebekle hayat böyleydi.

Sonunda, ev üçüncü kez karanlığa gömüldüğünde, Guidice oltayı bıraktı ve M16'yı kucağına çekti. Tüfeği omzuna doğru kaldırıp yanağını oyuk dipçiğe bastırırken adrenalinin dikkatini keskinleştirdiğini hissedebiliyordu.

Yeşil ve siyah gece görüş merceğinden polisin yüzü net bir şekilde görünüyordu.

McIntosh County kruvazörünün direksiyonunda oturuyordu.

sıkılmıştı ve evi izlerken parmaklarını çenesine vuruyordu.

Guidice derin bir nefes aldı. Ana hedef şivronunu adamın alnının üzerinde ortaladı. Sonra hızlı bir atış yaptı.

Tüfeğin susturucusu küçük bir sese izin veriyordu, daha fazlasına değil. Aynı anda, ön camında kar tanesi şeklinde bir delik açıldı. İçindeki adam bir an için kaskatı kesildi, sonra başı usulca yana düştü. Her şeyden çok uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Otuz kez daha sayan Guidice gözlerini dürbüne dikti. Polis kımıldamayınca tüfeği indirdi ve teknenin kenarından suya doğru kaymasına izin verdi. Sonunda kürekleri eline aldı ve kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

Kürek çekmek uzak değildi. Bir, belki de iki dakika içinde küçük sandal su kenarındaki yumuşak kum ve çakılları kazıyarak ilerliyordu. Guidice pruvanın üzerinden araziye adım attı ve cebinden 9 mm'lik silahını çıkarırken botlarını kuru tuttu.

Önce doğruca polis arabasına gitti. İçerideki polisin bir sorunu yoktu, bu çok açıktı. Bunun yerine, yolcu tarafına gitti ve adamın şapkasını koltuktan aldı, üniforma ceketini de düzgün bir şekilde koltuk başlığının üzerine katladı.

Evin arka tarafına doğru dönerken ikisini de taktı. Ön kapı komşuları görebiliyordu ama arka güverteden görünen tek manzara bahçeye ve onun ötesindeki karanlık gelgit bataklığına doğruydı.

Guidice arka mutfak kapısında durakladı, polisin şapkasını gözlerinin üzerine biraz daha indirecek ve tabancanın şarjörünü kontrol edecek kadar uzun bir süre; elinin kabzasıyla hızlıca vurdu. Sonra kapının küçük cam bölmelerinden birine birkaç kez sertçe vurdu.

Neredeyse o anda içeriden bir yerden bir ışık yandı. Reilly'ler bugünlerde hiç şüphesiz hafif uyuyorlardı.

Bir an sonra, bu kez mutfakta bir ışık daha yandı. Guidice, camın üzerinde asılı tül perdenin arkasından Tommy Reilly'nin köşeden dönerken ekose bornozunun kemerini hatırı sayılır göbeğine bağladığını görebiliyordu.

"Bay Reilly?" diye seslendi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama burada küçük bir sorunumuz var. Bir saniye kapıyı açabilir misiniz?"

BÖLÜM

40

JOSH BERGMAN BU GECE HER ŞEYİ BASİT TUTTU. SADECE KARANLIK BİR ÇİFT.

bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve son derece sıkıcı bir Gap blazer ceket. Şık görünmek önemliydi ama bunu yapmak için büyük paralar harcamanın bir anlamı yoktu. Zaten gecenin sonunda hepsi çöp fırınına gidecekti.

Yedek kıyafetlerini -*gerçek* kıyafetlerini- bagajda tutuyordu. Ian Velardi nokta desenli gömleği, Armani pantolonu ve Vicenza'dan aldığı özel İtalyan slip pantolonu, bir iç çamaşırı ve Rolex Submariner'ı.

Sonrası için.

Saat ondan hemen önce, gümüş rengi Audi A7'sini Water Street'ten çitlerle çevrili sahil otoparkına çekti. Arka tarafa geldiğinde, zincir bağlantıya yaslanmış ve Potomac'a bakan silüet halindeki tek bir erkek figürü gördü.

Bergman durdu ve yolcu camını indirdi. "Travis?" dedi.

Çocuk arkasını döndü ve yaklaştı. "Sen Bill misin?" diye sordu.

"Tabii ki benim," dedi Bergman. "Atla."

Genç dolandırıcı kapıyı açarken koltuğun üzerindeki banka zarfını işaret etti. İçinde iki tane yüz dolarlık banknot vardı ama çocuk kontrol etmedi. Sadece arka cebine soktu ve oturdu.

"Güzel araba," dedi. "

değil mi?" dedi

Bergman.

Zayıftı. Belki biraz fazla zayıftı ama sevimliydi, gülümsemesinde küçük seksi bir boşluk vardı. Kıyafetleri kibardı, yırtık kot pantolonunun içine yarım yamalak bir oxford giymişti. Ama onu ele veren, sınırlı sayıda üretilen parlak yeşil Nike ayakkabılarıydı.

Bu çocuk belli ki Abercrombie ve Pizzeria Paradiso'daki küçük işleriyle daha fazla para kazanıyordu.

Bergman otoparktan çıktı ve kuzeye, MacArthur'a doğru yöneldi. Müzik setinde Elvis Costello vardı. "Pills and Soap." Harika ruh haline uygun bir parça eski altın.

Bir süre arabayı nehrin yukarısına sürdü ve havadan sudan konuştular. Çocuk Maine'liydi. Son zamanlarda hiç iyi film izlememişti. Mumford and Sons'ın *harika* olduğunu düşünüyordu.

Sonunda çocuk bir nefes aldı ve etrafına bakındı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi. "Burası Maryland sayılır."

"Burası Maryland," dedi Bergman. "Bir yer biliyorum. Dışarısı hakkında ne düşünüyorsun? Profilinde her ikisi de yazmıyor."

Çocuk omuz silkti. "Dışarıyı seviyorum," dedi. Müzik setinin sesini yükseltmek için eğilirken bir elini Bergman'ın dizine koydu. "Sen istersen."

"*Harika*," dedi Bergman.

Tek şeritli küçük taş köprüde MacArthur'dan sola döndü, karşıya geçti ve Clara Barton Parkway'den yarım mil aşağıya doğru iki kat geri gitti. Park yeri yolun hemen dışındaydı ama biraz mahremiyet sağlayacak kadar alçaktı. Burayı sadece gündüzleri birileri kullanıyordu, o zaman bile pek kullanılmıyordu.

"İşte " dedi motoru durdurarak. "Hadi biraz yürüyelim."

Çocuğun tereddütleri varsa bile, bunları kendine saklıyordu. Muhtemelen onun yerine bir sonraki ayakkabılarını düşünüyordur.

Arabadan indiler ve ormana doğru gittiler. Bergman küçük patikada onun hemen arkasında yürüyor, eli cebinde, kumaşın üzerinden kendine dokunuyordu.

"Aşağıda mı?" diye sordu çocuk.

"Aslında tam orada dur," dedi Bergman. Ormanın orta noktasında, arsa ile tepenin aşağısındaki kanalın arasındaydılar. "Bu iyi."

Çocuk karanlıkta arkasını döndü ve ona doğru adım attı. Elini uzatıp Bergman'ın kasıklarında gezdirdi.

"Dostum. Gitmeye , değil mi?" diye sordu çocuk.

"Hazırım," dedi Bergman. "Gerçekten hazırım."

Muhtemelen çocuk silahı hiç görmemişti bile. Bergman etrafa sıçramasını önlemek için hızlıca bir adım geri attı ve tetiği çekti.

Çocuğun gölgesi bir çuval gibi belirsiz şekilde yere düştü. Bergman da dizlerinin üzerine düştü.

Sırada bıçak vardı. Bir kez, iki kez, üç kez, hızlıca... sonra tekrar-dört, beş, altı...yedi...sekiz...

Yükselen girdap onu yakaladığında ve sonra yönünü tersine çevirerek son, dayanılmaz bir zevk patlamasına dönüştüğünde - gerçek ve mecazi - bir yerlerde saymayı unuttu.

Bitti. Tekrar.

Bergman dirseklerinin üzerine düştü. Nefesi . Pantolonunun içi ıslaktı.

Duyuları teker teker yerine oturuyor gibiydi. İşte çocuk oradaydı.

yerde. Otoyoldaki trafiğin sesi. Ağzında hafif metalik tat.

Kafası netleştikçe, mantık tekrar devreye girdi. Elbette burada kalamazdı. Devam zorundaydı.

Çocuğun ceplerini boşalttığı ve onu suya yuvarladığı kanala doğru hızlıca sürüklendi.

Sonra otoparka geri döndü, bagajını açtı ve hızlıca üstünü değiştirdi, diğer her şeyi atmak için poşetledi.

Tekrar arabasının direksiyonuna geçip güneye, şehre doğru yola çıktığında Bergman tam bir daire çizmişti. Şu anda kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Ve gece daha yeni başlamıştı. Bu partiyi başka bir yere taşımanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM

41

GECE YARISI, BERGMAN ŞEHİR MERKEZINE DÖNMÜŞ VE HAZIRDI.

Akşamının bir sonraki bölümü için. Yedinci Cadde ile D'nin köşesinde indi, anahtarlarını valeyeye teslim etti ve içeri yöneldi.

Woolly Mammoth Tiyatrosunun üç katmanlı lobisi, her yıl düzenlenen Fashion Fights Hunger bağış kampanyası nedeniyle hareketliydi. Her yeri sarı ışıkla aydınlatmışlardı ve parlak pembe tiyatro spotları odanın etrafına eflatun parçaları fırlatıyordu. Pek iç açıcı değildi ama yine de şenlikliydi. En uçtaki DJ kabininde salsa çalınıyordu ve sektörden bazılarının dans pistinde kıçlarındaki çubukları sallamaya çalıştığını görmek çok eğlenceliydi.

Bergman önce bara girdi, ardından manzarayı daha iyi görebilmek için üçüncü kata çıktı.

"Joshua!" diye bağırdı bir ses inişe geçer geçmez. Arkasını döndüğünde, arkadaşı Kiki'nin takılı olduğu büyük bir çift kırmızı dudağın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Geliyor!" dedi ve onu dudaklarından öptü. "Nasılmış benim sevgili oğlum? Bir buçuk yıl oldu!"

Bergman onun elindeki büyük ölçüde bitmiş pembe karışıma bakarak başını salladı. "Sanırım yetişmem gereken bazı şeyler var," dedi.

"Oh, biliyorsun," dedi. "Kesinlikle var. Garth ve Tina da burada olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

Elijah'ın aksine, Joshua Bergman'ın son zamanlarda basında yaşadığı sıkıntılar onun itibarını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Görünüşe göre artık Washington'ın stil ve moda konusundaki kötü çocuğuydu. Ayakkabı uyuyorsa, neden olmasın?

Sulandırılmış yarım kalite viskisinin kalanını içti ve bardağı Kiki'ye doğru salladı. "Yapar mısın?" dedi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Yaparım," dedi. "Garth ve Tina için hazır olun. Onları buraya geri getireceğim. Sanırım Tina'da kokain var, o kadar retro ki dayanamıyorum."

O gider gitmez Bergman telefonunu çıkardı ve hızlı aramaya başladı.

Bir. Parmaklıkta durmuş, partiyi izliyor ve Elijah'ın cevap vermesini bekliyordu. "Josh?"

"Neden adımı hep bir soruymuş gibi söylüyorsun?" Bergman dedi ki. "Arayanın kimliğine güvenmiyor musun?"

"Anneme güvenmiyorum, Josh. Telefonuma neden güveneyim ki?"

Bergman ikisinin de kendilerini kaptırmalarına bayılıyordu. Elijah umursamıyormuş gibi, Josh umursuyormuş gibi davranıyordu ve ikisi de diğerinin nereden geldiğini biliyordu. Çok rahattı.

"Bil bakalım ?" dedi. "Gürültülü bir yerde."

"Fashion Fights Hunger olayı. Aşağı gelip benimle bir şeyler içmelisin. Büyük bir gece oldu."

Creem, "Başka ," dedi. "Masamda çalışıyorum ve şu anda tüm bunları bir kenara koymak istemiyorum."

Bergman karnından boğazına doğru bir heyecan yükseldiğini hissetti. Bir kıkırdama olarak dışarı çıktı.

"Bir daha deneyeyim," dedi. "Çok büyük bir gece oldu Elijah ve bunu sadece senin takdir edebileceğin bir şekilde söylüyorum. Birlikte bir içki içmenin iyi olacağını düşündüm."

Elijah çok uzun bir süre cevap vermedi ya da hiçbir şey söylemedi. Kiki, Garth ve Tina merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı ve Bergman asma kata doğru ilerlemeden önce onlara sadece bir dakikalık bir parmak işareti yaptı.

"Elijah?" dedi. "Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım," dedi Creem. "Ve yavaşlaman gerekiyor dostum. Bu bir yarış değil."

"Bu bir şey değil," dedi Bergman. "Güzelliğin bir parçası da bu değil mi? Biz ne olmasını istiyorsak o. Tıpkı hayat gibi."

Adrenalin, endorfini ya da her neyse damarlarında dolaştığını aşağıdaki salsa müziği kadar sıcak hissedebiliyordu. Onlar konuşurken birkaç baş döndürücü adım bile attı. Geri, ileri, cha-cha-cha.

," dedi Creem. "Yakında size yetişirim."

Bergman gülümsedi. "Umarım bu çift anlamlı bir sözdür," dedi. "Çünkü bilgin olsun diye söylüyorum Elijah, eğer bu bir yarış *olsaydı* Ben kazanırdım."

"İyi geceler, Josh."

"Seni seviyorum, Elijah. Yakında konuşuruz."

BÖLÜM

42

ERTESİ GÜN, POLİS TEŞKİLATINDA GEÇİRDİĞİM EN KÖTÜ GÜNLERDEN BİRİYDİ.

Her şey sabah 6'da karargâhtaki brifingden hemen önce başladı. Üçü de Bu davalar tam gaz devam ederken, üst düzey yetkililer sabah toplantılarımızı beşinci kattaki Ortak Operasyonlar Komuta Merkezi'ne kaydirmişti. Bu cinayetlerle ilgili her şey artık JOCC üzerinden gerçek zamanlı olarak takip ediliyordu, böylece kimin hangi ipucu üzerinde çalıştığını ve herhangi bir ilerleme kaydedilip kaydedilmediğini her zaman biliyorduk. Brifingler, gece vardiyasındaki herhangi bir polis eylemini açık soruşturmalarımızla karşılaştırmak ve ilgili herhangi bir şey olup olmadığını görmek için bir şanstı.

O sabah oraya gittiğimde Tom D'Auria beşinci kattaki koridorda beni çok kötü haberlerle uğurlamak için bekliyordu. Jeannette ve Tommy Reilly'nin yanı sıra Shellman Bluff'taki evlerine atanan şerif yardımcısının da son sekiz saat içinde öldürüldüğü haberi gelmişti.

D'Auria bana "Üçü de vurulmuş," dedi. "Ancak iki farklı kalibre bildiriyorlar, bu yüzden bazı şeyler biraz havada kalıyor. CIC birkaç dakika önce aldı."

Başımı salladım ama pek bir şey duymuyordum. Göğsüm sıkışmıştı ve bir sonraki soruma cevap alana kadar nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Peki ya bebek?" Dedim. Tom bana "Kayıp," dedi.

Karnıma tek kelimelik bir yumruktu. D'Auria bana biraz zaman tanımak için çenesini eğdi. Buraya yatırım yaptığımı biliyordu.

"Ne ki?" Dedim ki.

"Fazla değil," dedi. "FBI zaten bu işin üzerinde. McIntosh County ve eyalet polisiyle birlikte çalışıyorlar. AMBER Uyarıları hazır. Tüm bitişik eyaletlerdeki ulaşım merkezleri zaten kapsanmış durumda."

"Bir şeyler olmalı," dedim.

"İsterseniz Atlanta saha ofisini ya da Savannah uydu ofisini arayabilirsiniz, eğer orada biri varsa. Sizinle konuşmak isteyebilirler. Fakat

Bunun dışında, bu noktada bir bekleme oyunu olacak."

Agresif bir şekilde saldırıyorlardı. Bu iyiydi. Rebecca'nın herhangi bir eyalet sınırını geçtiğini tespit , otomatik olarak federal mahkemeye gidecekti ve zaten bunun için hazırlanmışlardı.

Hepsinin yeterli olmasını umuyordum. Ne kadar zaman önce kaçırıldığını bilmeden bunu söylemek zordu.

Bu arada vardiya değişimi yanımdan geçerek JOCC'ye doğru ilerliyordu. Gece mesaisini yeni bitiren ya da güne yeni başlayan pek çok polis gördüm.

D'Auria bana, "Bütün bunları içeride anlatacağım," dedi. "Önceden haber vermek istersin diye düşündüm."

"Minnettarım Tom."

"Eğer konuşmak istersen-"

"Ben iyiyim," dedim. "Hemen ."

Tanıdığım her polis bazen bunalır. Bunda utanılacak bir şey yok. Çalışanlarımı duyduklarında konuşmaları için her zaman teşvik ederim. Bunun için bir çalışan yardım programımız var, ama aynı zamanda amirler, iş arkadaşları, psikiyatristler, din adamları, her neyse var. İnsanlara sadece birini seçmeleri gerektiğini söylüyorum.

Bazen kendi tavsiyelerime uyuyorum, bazen de .

Koridordan aşağı yürüdüm ve kendimi merdivenlerin yanındaki engelli tuvaletine kilitledim. Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Bu benim hatam değildi. Teknik olarak değil. Bunu biliyordum. Ama bunun olmasını engellemek için herkesten daha fazla şansım olduğu da doğrudu. Rebecca'yı koruyucu hizmetlere almak için daha fazla bastırabilirdim. McIntosh County ile daha yakın çalışabilirdim.

Ama yapmadım. Kağıt üzerinde tamamen haklı bir karar vermiştim. Şimdi üç kişi daha ölmüştü ve çok küçük bir kız kayıptı. Yine.

Lavaboyu açtım ve yüzüme biraz su sıçrattım, yapabildiğim kadar soğuk. Tekrar başımı kaldırdığımda, sanırım kendimi çok hızlı gördüm. Elimde değildi - yumruğum havaya kalktı ve aynayı parçalara ayırdı. Aptalca bir hareketti, başkasına yapsa bağıracağım türden bir şeydi. Bana kazandırdığı tek şey bir avuç kırık cam ve kanlı parmak eklemleriydi.

Ve en kötüsü de, boktan günüm daha yeni başlamıştı.

BÖLÜM

43

SABAHI ELİMDEKİ HER ŞEYİ BİR ARAYA GETİREREK GEÇİRDİM. ve Atlanta'daki FBI'a faksladım. Amanda Simms'le ilgili elimizdekileri de onlara verdim. Hala bu iki "hamile kız" vakasının bağlantılı olup olmadığını bilmiyorduk.

Bunun ötesinde, Büro'nun Savannah uydu ofisinde cevap verecek birini bulmak için çok fazla zaman harcadım, ancak bu sadece hayal kırıklığı içinde bir egzersizdi. Umarım hepsi sahadadır ve işlerini hallediyorlardır.

Göreceli olarak iyi olan tek haber Rebecca'kaçırılmış olmasıydı. Üç cinayet göz önüne alındığında, bu kaçırılan kişinin -ya da birinin- onu elinde tutmak istediği anlamına geliyordu. Bu diğer daha iyiydi. En azından hâlâ bulunabileceği ihtimalini açık bırakıyordu.

Sonra, o sabah Savannah ile üçüncü kez beklemedeyken, ekip odasının başka bir yerinden isminin seslenildiğini duydum.

Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Kabinlerin karşısında, Huizenga ofisinin kapısında Jessica Jacobs ile birlikte duruyordu. Beni onlara katılmam için işaret ettiğinde, elimdeki telefonu gösterdim.

"!" diye bağırdı ve içeri yöneldi.

Bunun ne konusunda çok düşünmeme gerek kalmadı. Jacobs, öldürülen iki genç dolandırıcı Cory Smithe ve Ricky Samuels için görevlendirilen başmüfettişti. Huizenga'nın ofisine doğru yürürken hissizleştiğimi hissettim, sanki şu anda başka hiçbir şeye yer yokmuş gibi. Önemli olduğundan değil.

Ben içeri girdiğimde Huizenga başını ellerinin arasına almıştı. Jacobs telefonla konuşuyor, sarı bir deftere notlar karalıyordu.

"Marti?" Dedim.

"Üç numara," dedi başını kaldırmadan. "Genç beyaz erkek, tek kurşunla vurulmuş, birden fazla bıçak yarası var, kimliği yok."

Jacobs elini telefonuna götürerek, "Çocuğu bir koşucu bulmuş," dedi. "C ve O Kanalı'ndaki Yedinci Kilit'in yukarısında."

"Lock Seven," dedim. "Maryland, değil mi?"

Huizenga başını salladı. "Montgomery County zaten olay yerinde. Belki

Gün bitmeden Büro'yu da görmek istiyorum. D'Auria ile konuşacağım. Bu şefin kararı ama mecbur kalmadıkça bu konuyu açmamayı tercih ederim."

Benzer şekilde işlenen üç cinayet, bu davayı doğrudan seri bölge. Bu genellikle FBI'ın sorular sormaya başladığı zamandır. Federallerin sahip olduğu kaynaklar göz önüne alındığında son derece faydalı , ancak aynı zamanda bir engel de olabilirler, özellikle de herhangi biri bu konuda sinirlenmeye başlarsa. Bu çitin her iki tarafında da bulundum ve biliyorum.

Bu arada, Lock Seven'a gitmeden önce ihtiyacım olan şey bir otomat, bir fincan kahve ve beynim için bir reset düğmesiydi.

En üçte ikisini aldım.

BÖLÜM

44

RON GUIDICE ESKİ EVİN ÖN SALONUNDA DURUYORDU.

Ve etrafa baktım. Ev 1979'dan kalma bir tür zaman kapsülü gibiydi. Yerde gri tüylü bir halı vardı. Banyoda pudra mavisi bir tuvalet.

Yine de üç yatak odası, bir arka bahçesi ve bolca mahremiyeti olan sağlam bir evdi.

Ayrıca şehirden sadece doksan dakika uzaklıkta. Büyüyen ailesi için mükemmel bir saklanma yeri.

"Bütün bu kutulara aldırmayın," dedi kiralayan kadın. "Bu öğleden sonra şu hurda kamyonlarından biri geliyor. Tabii saklamak istediğiniz bir şey yoksa."

"Sadece mobilyalar. Geri kalan her şey gidebilir," dedi Guidice ona.

Kadın, Bayan Patten, durup Snugli'nin içine baktı, Grace göğsüne yaslanmış uyuyordu. Arabada huysuzlanmıştı ama Virginia'ya vardıklarında yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Ve şimdi Grace'ti. Rebecca değil. Bir daha asla.

"sadece Tanrı'nın küçük armağanları, değil mi?" Bayan Patten söyledi. "Kaç yaşında?"

"Bugün üç hafta oldu," dedi Guidice. "Ve evet, gerçekten öyleler. Onu gördüğüm anda aşık oldum."

Bu kadarı doğrudu. Bayan Patten, erkekler en ufak bir yumuşaklık gösterdiğinde kadınların her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Sanki ona bir tür iyilik yapmış gibiydi.

"Arkasını görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen."

Onu, formika masanın üzerinde bir resim penceresi olan geniş bir yemek mutfağına takip etti. Dışarıda, büyümüş bahçenin arka tarafında ahşap bir salıncak vardı. Kullanılacak gibi görünmüyordu ama tamir edebilirdi. Bunun ötesinde Guidice ağaçların arasından bir at padokunu görebiliyordu. Yarım düzine kahverengi kısrak bahar otlarını kemiriyordu.

Emma Lee burayı çok sevecekti. Hepsi sevecekti, Lydia bile.

alıştıım.

Bayan Patten, "Umarım bağbozumuna aldırılmazsınız," dedi, "eğer bütün bunlara böyle diyorsanız. Bay Schiavo alışverişi uzun süre önce bırakmış gibi görünüyor."

"değil."

"Bu kadar ani ölmesi gerçekten çok üzücü. Ama sanırım buraya taşınan genç bir aile olduğunu bilse çok mutlu olurdu. Ne iş yaparsınız, Bay Henderson?"

"Ben bir gazeteciyim," dedi Guidice. "Ama biraz vermek istiyorum."

Grace gibi onun da burada yeni bir ismi vardı. Daha önce de takma isimler kullanmıştı,

Hiçbir zaman başlık olarak değil ama bazen bir haberin peşindeyken izini kaybettirmek için. Paul Henderson en sık kullandığı kişiydi ve nadiren kullandığı bir kredi kartı da dahil olmak üzere geçerli bir kimliği vardı. Her halükarda evi güvence altına almak için yeterliydi.

"Peki ya eşiniz?" diye sordu kiralama acentesi neşeyle. "O da evde mi kalacak?"

Guidice, "Eşim artık bizimle değil," dedi. "Grace'in doğduğu gece onu kaybettik."

Bayan Patten durdu ve elini ağzına götürerek az önce orada oluşan küçük O kapattı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Elbette," dedi Guidice. "Sadece annem, kızlarım ve benim hayatlarımızı yeniden bir araya getirebileceğimiz sakın bir arıyorum."

Gerçekten ağlayacakmış gibi görünüyordu. Guidice öyle olmamasını umuyordu. "Diğer kızınız kaç yaşında?" diye sordu.

"Emma Lee dört buçuk yaşında. Annesini özlüyor ama abla olacağı için çok heyecanlı."

"Ve annene de sahiptin. Bu bir . Eminim kızlarla çok iyi anlaşıyordur."

"Evet," dedi Guidice. Kızının başının üstündeki yumuşak, küçük melek buklelerine baktı. "Çünkü aileden daha önemli bir şey yoktur. Öyle değil mi Grace?"

BÖLÜM

45

CHESAPEAKE VE OHIO KANALI ÜZERİNDEKİ YEDİNCİ KİLİT

Normalde Clara Barton Parkway'in hemen dışında küçük bir rekreasyon alanı. Bugün girişinin etrafında sarı bir şerit vardı. Daha , bu sakin nokta tüm haberlere konu olacaktı.

Son kurbanımız öğleden hemen önce bulunmuştu. Cesedi, eskiden çalışan bir kilidin eski açılan kapı mekanizmasına dolanmıştı. Kanalin asıl amacı, Georgetown ile Cumberland Park, Maryland arasındaki 184 millik bir alanda maddi malların taşınmasıydı. Şimdi ise daha çok koşmak, bisiklete binmek ya da yürümek için kullanılıyor, ancak artık çok az insan bu kadar uzağa gidebiliyor. Tahminimce katil cesedin bu kadar çabuk bulunacağını beklemiyordu.

Davaya atanan Montgomery County dedektifi tanıdığım ve sevdiğim yaşlı bir adamdı, Bob Semillon. Jacobs ve benimle otoparkta buluştu ve bizi ormana doğru götürdü.

Bob, "Bizim ME çoktan gitti ama sizinkilerden birinin bakmasını istersiniz diye düşündüm," dedi. "Şehirde uğraştığınız karakterin aynısı gibi görünüyor. Oldukça korkunç şeyler."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

Tüm göstergeler cinayetin burada, patikanın üzerinde işlendiğini gösteriyordu. Tepenin yarısına kadar inen toprakta kurumuş kandan oluşan koyu bir yama bulunmuştu ve bu nokta ile kanal arasında oldukça belirgin sürüklenme izleri vardı.

Oraya vardığımızda cesedi çimlerin üzerine yatırmışlardı ve bu bana mide bulandırıcı bir déjà vu hissi verdi. Yüzünde bir kurşun yarası, kalçalarında ve cinsel organında da çok sayıda bıçak yarası vardı.

Ayrıca su faktörü de vardı. Cory Smithe Potomac'ta, Ricky Samuels Rock Creek'te bulunmuştu, şimdi de bu.

Yer dışında görebildiğim tek gerçek fark bıçak kullanımıydı. Her kurban bir birkaç kez daha fazla bıçaklanmış gibi görünüyordu. Bu çocuğun kot pantolonu baştan aşağı kan içindeydi.

neon yeşili ayakkabıları.

Jacobs cesedin yanında diz çöktü. Onun da bazen benim yaptığım şeyi yaptığını söyleyebilirdim -bilinçaltında ya da başka bir şekilde kendini yakınlaşmaya ve çok şeyi özümsemeye zorluyordu.

"Bu adam bu kadar sinirli?" dedi. "Sence burada ne alışıyor?"

Tüm bu vakalarda gördüğüm öfkenin kısmına odaklanıyor gibiydi. O kelime sürekli karşıma çıkıyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bu bir kısır döngü olabilir. kaşıntıyı kaşımaya çalıştıkça, bunun yapılamayacağını öğrenecek ve daha da umutsuzluğa kapılacak."

"Ya da hevesli," dedi eldivenli parmağıyla çocuğun pantolonundaki deliklerden birini parmaklarken. "Ya da ikisi birden."

Silah sesi bir içindi, bundan oldukça emindim. Duyguları bıçak işinde devreye girmişti. Diğer her açıdan son derece disiplinli görünüyordu. Bunlar spontane cinayetler değildi. Her biri önceden düşünölmüş ve planlanmıştı.

Bu da diğer büyük soruyu gündeme getirdi.

Rock Creek'teki son seferinde kurbanımız yalnız değildi. O gece iki ceset vardı, büyük ihtimalle iki farklı katile aitti.

Montgomery County Olay Yeri İnceleme birimi kanalın aşağısından ve yukarısından ilk geçişi yapmıştı ve hâlâ ormanı tarıyorlardı ama bunun da tek başına yapılacak bir iş olduğı artık bana açıkça görünüyordu.

Ama neden? Ne değışmişti? Ya da geri dönen?

Hiçbir fikrim yoktu ama orada durup her şeyi düşünürken bile bir yanımdan sonra olacaklara hazırlanıyordu. Bu insanların oynadığı oyun her neyse, henüz bitmemişti.

Ve skor üçe ikiydi.

BÖLÜM

46

SONUNDA İŞİMİ BITİRDİĞİMDE HAVA KARARMADAN HEMEN ÖNCEYDİ.

SUÇ MAHALLİ. Orada olmak istediğimden daha uzun süre kalmıştım, ama yine de her zaman öyleydim. Ormanın içinden otoparka ve arabama doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda biri beni bekliyordu. Alacakaranlıktı ve önce kim olduğunu göremedim ama sonra sakalından tanıdım. Kapüşonu ve kargo şortu bile geçen seferkiyle aynıydı.

"Ron Guidice?" Dedim.

, arkasını döndü. Başından haklıymışım. Bu . "Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedim. "Konuşmamız gerek."

"Oh, şimdi mi konuşmak istiyorsun?" dedi, hemen agresifleşerek. "Geçen sefer fırçayı yedim."

Derin bir nefes aldım. Bir yanımda onu kelepçeleyip arabanın arkasına atmak istiyordu. Ama bu beni hiçbir yere götürmeyecekti. Onun yerine devam ettim.

"Dinle, altı yıl önce neler yaşadığını tam olarak anladığımı iddia etmeyeceğim. Ama şimdi ne yapıyorsun? Bunun kimseye faydası yok."

"Sanırım bu bir görüş meselesi," dedi.

"Kaybınız için üzgün olduğumu bilmenizi isterim," dedim ona. "Gerçekten üzgünüm, ama-"

"Ama ne, Alex? Sadece çenemi gitmeli miyim? Bunu zaten denedim ama işe yaramadı. Siz ve departmanınız altı yıl önceki kadar beceriksizsiniz."

Gözlerinin içine baktım, bu adamın ne kadar toparlanmış olduğunu ya da olmadığını ölçmeye çalıştım. çıkan paranoya sorunları var mıydı? Guidice yüzde yüz müydü? İkna olmamıştım.

"Zorlaştırdığınız sadece benim hayatım değil," dedim. "Burada potansiyel olarak gelecekteki kurbanların hayatlarını da riske atıyorsunuz. Bunu anlıyor musunuz?"

"Bu çok komik," dedi. "Çünkü yaptığım şeyi insanları korumak için yazıyorum. riske atıyorsunuz."

"Yanlış bir fikre kapılmışsınız," dedim.

"mi?" dedi. "Peki ya Rebecca Reilly, dedektif? Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Çünkü bildiğim kadarıyla sizin gözetiminizdeyken ortadan kayboldu."

Artık sadece beni yemliyordu. Bu çok açıktı. Bu adamı yatıştıramayacaktım ve artık denemeye degeceğinden de emin değildim.

Ama söylemek istediğim bir şey daha var.

"Pekala, tamam," dedim ona. "Saçmalıklarını bloglamak istiyorsan, bu senin hakkın. Ama sana başka bir şey söyleyeceğim. Eğer bir daha ailemle beni takip ettiğini görürsem, çok farklı türde bir sorunumuz olacak. Anladın mı?"

Biraz daha yaklaştı. Guidice iri bir adamdı ve belli ki gözünü pek korkutmuyordu. Ama ben de değilim.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Dedektif Cross?" diye sordu. "Burada olan şey bu mu?"

Şu ana kadar elindeki kayıt cihazını fark etmemiştim bile. Elinde , gözümün önünde değildi. Çok fazla düşünmeden elinden kaptım ve ormana doğru fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım. Muhtemelen bir hataydı. Özgeçmişim için bir tane daha.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" dedi. Devam etmeden önce gülümsemeden güldü. "Bu da senin diğer sorunun. Kendi reklamına inanmaya başladın. Alex Cross, Ejderha Avcısı. Alex Cross, MPD'nin Sherlock Holmes'u. Alex Cross, İsa'nın ikinci gelişi! Sen kağıttan bir kaplansın, Alex. Bir sahtekâr! Ve insanların bunu bilmesi gerek."

Çoktan uzaklaşmışım.

"Bu iş daha bitmedi," diye seslendi . "Yakınından bile geçmedi!"

Arabama binerken, "İşte bu konuda hemfikiriz Guidice," dedim.

"Kesinlikle değil."

Bu adamı başka bir açıdan vurmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM

47

BU, BENİM TAMAMEN SEMPATİK OLMADIĞIM ANLAMINA GELMİYOR.

GUIDICE. KENDİ ilk eşimi anlamsız bir şiddet sonucu kaybettim. Hayatımın en kötü günüydü ve garip bir şekilde ikimizi birbirimize bağladı.

Ama bu onun kontrolsüzce devam etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Eğer benimle gerçek anlamda konuşmazsa, onu durdurmak için elimden geleni yapmalıyım.

Akşamı Guidice hakkında elimizde ne varsa ve bulabildiğim diğer her şeyi araştırarak geçirdim. Komutan D'Auria LexisNexis erişimine girmeme izin verdi ve bu da Guidice'in geçmiş çalışmalarının bir bibliyografyasını ortaya çıkardı. Bu bana onun hakkında yepyeni bir bakış açısı kazandırdı.

Zaten bildiğim şey, 2005 yılında onurlu bir şekilde terhis edilmeden önce birkaç yıl boyunca ABD Ordusu'nda görev yapmış olduğuydu. Gazeteciliğe orada başlamıştı.

Ordudaki çalışmalarının çoğunu idari ve iletişim birimlerinde, önce Fort Bragg'desonra Newark, New Jersey'de ve *Army Times* için Bağdat'ta altı aylık bir görevle geçirmişti. Denizaşırı ülkelerde, ABD'nin Irak'taki insani yardım çabalarını ve altyapı projelerini vurgulayan bir dizi halkla ilişkiler yazısı yazmıştı. Tüm bunlar kamuya açık bir kayıt meselesiydi.

Bir de terhisinden sonra olanlar var. Guidice'e ordudayken ne olduğunu bilmiyorum ama serbest yazmaya başladığında

-Theresa Filmore ölmeden çok önce sanki bir seksen yaşına basmıştı. Bu noktada odak noktası neredeyse tamamen ABD hükümetinin hem yurtiçinde hem de yurtdışında aşırıya kaçmasıydı.

Bazı küçük basın kuruluşları için birkaç kez Orta Doğu'ya gitmiş ve hatta çalışmalarıyla birkaç silik ödül kazanmıştı. Aynı zamanda, polis şiddetinden kolluk kuvvetlerindeki zaman kartı sahteciliğine kadar her konuda yazılar yazdı ve sonbaharda DC'deki Al Ayla terörist saldırılarının MPD tarafından sözde kötü idare edilmesiyle ilgili birkaç sert makale kaleme aldı.

Doğrudan hakkında hiç yazmadığı tek şey nişanlısının ölümüydü. Kendine ait nedenlerden dolayı, bu olayı

ama bunun zaten yanmakta olan ateŖe nasıl bir yakıt dkeceğini ancak hayal edebilirdim.

Ŗimdi, suçlamalar da dahil olmak üzere her Ŗey su yüzüne çıkıyor gibiydi. ayaklarımın dibinde yatıyordu.

Bundan sonra ondan tam olarak ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama Ron Guidice'in sonunu ya da en kötüsünü henüz görmediğim açıktı.

BÖLÜM

48

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA SAAT İKIYE KADAR

ABD 'ndan alabildiğim ilk randevu. Orası her zaman en hızlı hareket eden makine değildir ve Guidice hakkında benim için bir şey yapabileceklerse, bunu en kısa zamanda öğrenmek istedim.

Saat kırk beşte ofisimden çıktım ve merkezden Dördüncü Cadde'ye, Yargı Merkezi Binası'na doğru hızlı bir yürüyüş yaptım. Üçüncü kattaki ofisinde asistanlarından biri olan Larry Kim ile görüşecektim.

Kim ve ben birbirimizi fiilen birlikte çalışmaktan ziyade itibarımız sayesinde tanıyorduk. Sağlam bir savcı olarak biliniyordu, içtihat hukukunu iyi kavramış ve inandığı bir şey için mücadele etmeye istekliydi. Daha önce telefonda konuşmuştuk ve neden orada olduğumun temellerini biliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğiniz fazla bir şey olduğundan emin değilim," dedi bana. "Gerçek şu ki, vatandaşların devlet işlerini araştırmaya ve öğrendiklerini diğer insanlarla paylaşmaya her türlü hakkı var."

"Peki ya benim özel hayatımın ihlali? Ya da bu konuda kamu yararına bir yetki? Bir noktada soruşturma için bir tehdit oluşturacak. Sadece işlenmiş cinayetlerden bahsetmiyorum. Kayıp bir bebekten ve hala aktif olan birden fazla katilden bahsediyorum."

Kim başını salladı. "Birinci Anayasa Değişikliği, dostum. Basın özgürlüğü. Kırılması zor bir ceviz - iyi bir sebepten dolayı. Ve her geçen gün daha da zorlaşıyor."

"O basın değil," dedim. "O bilgisayarı, cep telefonu ve kini olan bir adam."

"Demek istediğim de bu." Kim içmekte olduğu büyük boy Starbucks'ı bıraktı ve bana doğru eğilerek konuşmaya ısındı. "Eskiden büyük hikayeler önce ana akım basında yer alır ve aşağıya doğru süzülürdü. Şimdi ise elinde akıllı telefonu ya da blogu olan bir adamın bu haberlerin önüne geçtiğini görüyorsunuz. Mahkemeler de bunu kabul ediyor."

"Geçen yıl Oregon'da bir ulusal güvenlik blogu vardı. Aynı şey - sadece bir dizüstü bilgisayarla çalışan, şüpheli kaynakları olan bir adam. Peki, tahmin edin ne oldu? Mahremiyet hakları eyaletin en yüksek mahkemesi tarafından onaylandı."

Mahkeme. Oregon bir davası olduğunu düşünseydi Federallere başvururdu ama onlar bu işin peşini bıraktı." Kim arkasına yaslandı ve kahvesini aldı. "Yeni gerçeklik bu."

"Bu bir vaka," dedim.

"Hayır," dedi. "Birkaç tanesinden biri. Sanırım bu Guidice denen adam bunu biliyor ve bundan faydalaniyor. Ve açıkçası, şahsen senin peşine düşmüş olması davayı desteklemiyor. Aksine, suyu bulandırıyor."

"Sizden sadece bunu bayrak direğine taşımanızı istiyorum" dedim. ABD Savcılığı'nın yasal araştırma avukatlarından oluşan tam bir kadrosu vardı. Kim'in uzmanlığına güveniyordum ama belki de bir emsal vardı.

"Mahkemeye bir dilekçe vermeye kadar gidebilirim, Guidice'in geri adım atmasını ."

Larry birkaç kez başını salladı ve masasındaki dosyaları karıştırmaya başladı. Bu, benim için zamanının kalmadığının pek de ince olmayan bir göstergesiydi.

"Bunu yapabilirim," dedi bana. "Ama üzerinde çalışacak pek bir şey yok. Guidice hakkında daha spesifik bir şey bulabilirseniz - herhangi bir yasayı çiğnemişse - burada biraz ilgi çekme şansınız daha yüksek olabilir."

"İnanın bana," dedim. "çalışıyorum."

Umarım bu arada başka kimse ölmemiştir.

BÖLÜM

49

KIM İLE GÖRÜŞMEYİ BIRAKTIM VE DOĞRUCA

Daly Binası'nın altındaki otoparkta arabam var. Bazen özel olarak çalışmak için daha iyi bir yer yoktur. Bree buna mobil ofisim diyor.

Daha çok, yapmam gereken aramalar vardı. Dizimin üzerindeki defteri açtım ve listemdeki birkaç isimden ilkinin çevirdim: Ned Mahoney.

Ned iyi bir dost, harika bir FBI ajanı ve Büro'da bana doğru cevap vereceğine en çok güvendiğim kişi. Quantico'da Rehine ve Kurtarma Ekibi'ni yönetiyordu ama Mahoney'nin Büro'da yükselmekte olduğuna dair söylentiler de duyuyordum. Gördüğümde inanacaktım.

"Alex," diye cevap verdi. "Gösteri dünyasının en çalışkan adamı nasıl? Dur, söyleme. Kışına kadar, değil mi?"

Ned'in de susmak bilmeyen bir ağzı var. Çoğu zaman alaycı bir tavır sergiliyor ama gerçek şu ki Ned'in dünyasında pek kutsal inek yok. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

"Biraz bilgiye ihtiyacım var," dedim ona. "Georgia'daki bir kaçırılma olayıyla ilgili," dedim. "Adı Rebecca Reilly."

"Reilly," dedi. "Birkaç hafta önce Vernon'da pencere yaşanan o çirkin olayla ilgili bir şey var mı?"

"Kayıt dışı mı? Evet," dedim. "Rebecca kurbanın bebeği. Kaçırıldığında güneyde büyükanne ve büyükbabasının . Büyükanne ve büyükbabası da öldürüldü. Atlanta ya da Savannah'da bu konuda benimle konuşacak kimseyi bulamıyorum."

Ned dişlerinin arasından hava emiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bu iş berbat, değil mi? Neden muhasebeci falan olmadık ki?"

"Çünkü önemsiyoruz Ned."

"Ah, doğru. O," dedi. "Ne yapabileceğime bir bakayım. Sizi en kısa zamanda geri getireceğim."

O da uzun sürmedi. Jarret Krause'yi aradığım zaman,

Sampson ve Çavuş Huizenga, Ned'den bekleyen bir sesli mesaj vardı. Telefonuma özel bir bilgi bırakmak istemedi, ben de onu hemen geri aradım.

"Söyleyecek pek bir şey yok," dedi. "Büro hala davayla ilgileniyor, bu yüzden

Rebecca'nın Georgia'dan götürüldüğüne inanmak için iyi sebepleri vardır. Ama elimden gelen bu kadar. Kartlarını oldukça sıkı tutuyorlar."

"Denediğin için teşekkürler," dedim. Daha önce sahip olduğumdan daha fazlaydı. "bakalım?" Ned sordu. "Görünüşe bakılırsa son zamanlarda basında oldukça kötü bir şekilde dayak yiyor."

Bu, hakkında konuşmak istemediğim tek şeydi ama merak beni ele geçirdi. Genelde öyle olur.

"Neden?" Dedim. "Ne duydun?"

"Şu *Gerçek Anlaşma* meselesi," dedi Ned. "Bugünlerde bu konuda bir şeyler okumadan arkamı dönemiyorum sanki. Ya da senin hakkında. O adamın ses kayıt cihazını ormana attığın doğru mu?"

"Beşinciye kabul ediyorum," dedim ona. Guidice'in blogunun artık bir sır olduğunu düşünmüyordum ama bu gerçeği hatırlatmak hiç de eğlenceli değildi. Bu iş uzadıkça ben de hikâyenin bir parçası haline geliyordum ve kendine saygısı olan bir polisin olmak isteyeceği bir yer değildi bu. "Sonuç olarak, adam büyük bir alet," dedim.

Ned bana, "Çok fazla endişelenme," dedi. "Bu şey uçuk gibidir. Ortaya çıkar, bir süreliğine gider, sonra geri gelir. Başını eğmekten ve önemli olan şeylere bağlı kalmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

Gülmek zorunda kaldım. "Uçuk, ha? Hatırlat da bir dahaki sefere neşelenmeye ihtiyacım olduğunda seni ."

"Ne zaman istersen, Alex. Bu arada, o saçmalığı okuma. Sadece seni kızdıracak. Özellikle de bugün."

Muhtemelen iyi bir tavsiyeydi ama biraz geç kalmıştı. Ned'le telefonu kapatır kapatmaz telefonumun tarayıcısını açtım ve doğruca *The Real Deal*'a gittim.

İyi ya da kötü.

BÖLÜM

50

YENİ BİR DÜŞÜŞ

RG tarafından 11:52'de gönderildi.

Bazen Metropolitan Polis Departmanı'nın ne kadar derine inebileceğine şaşıyorum. Dün akşam buna iyi bir örnekti. Dedektif Alex Cross'a yönelik eleştirilerim (bkz. kenar çubuğu, *burada*) iyi bilinmektedir. Üstün bir müfettiş olarak tanınmasına rağmen - ki öyle de olabilir - Dr. Cross aynı zamanda bu departmanda yaygın olan kuzu postuna bürünmüş kurt türünün de en iyi örneğidir.

Dün Dedektif Cross ile karşılaşmamın ses kaydı için *buraya* tıklayın. Ne düşündüğünüzü kendiniz görün. Georgetown ve çevresindeki genç dolandırıcılara yönelik bir dizi cinayetin sonuncusu hakkında haber yapmaya çalışıyordum.

-Sözde Nehir Katili davası (bu arada MPD'nin hiçbir ilerleme kaydetmediği). Olay sırasında Clara Barton Parkway'in dışında, C&O Kanalı'nın Yedinci Kilidi'ndeki park yerindeydim. *Burayı* Google'da haritalandırdım ve Dedektif Cross ile karşılaştığım noktayla birlikte polis çevresini de işaretledim. Göreceğiniz üzere, basın ve diğer izleyiciler için izin verilen alanın oldukça içindeydim. Bu davada izinsiz giriş söz konusu değildir.

Bununla birlikte, konuşmamız sırasında gizli bir kayıt cihazı bulundurduğumu itiraf edeceğim. Bu, MPD ile olan ilişkilerimde yedek olarak her zaman yaptığım bir şeydir, ancak bu ilk kez gerekli olduğu kanıtlandı. Görüşmeyi dinlemek için *buraya* tıklayın. Duyacaklarınız Dedektif Cross'la aramızda geçen kısa bir boğuşmanın ardından Cross'un elimde taşıdığım kayıt cihazını alıp ormanın derinliklerine, yukarıda bahsi geçen haritada bir okla işaretlediğim yöne doğru fırlattığını gösteriyor.

Burada açıklığa kavuşmasını umduğum şey, MPD'nin küçük bir ev temizliğine fena halde ihtiyaç duyduğuna dair giderek artan - ezici diyebilirim - bir kanıtlar bütünüdür. Bu tür polis davranışlarını Mısır gibi yerlerde de duymuştum.

Libya ve Çin. Gerçekten burada, evimizde istediğimiz şey bu mu?

Her zaman olduğu gibi, bu konuda benim sözüme güvenmemenizi tavsiye ederim. Kendiniz araştırın. Diğer insanların ne dediğine bakın. Ne düşündüğünüzü görün. MPD'nin yaptığı işle ilgili bir yorum veya gözleminizi paylaşmak isterseniz, *buraya* tıklayın.

Ve unutmayın, polis sizin için çalışır. Tam değil.

BÖLÜM

51

O GECE YEDİDEN HEMEN ÖNCE EVE GELDİĞİMDE

Ev rahatsız edici derecede sessizdi. Oturma odasından Wii sesi gelmiyordu. Kapalı bir kapının ardında Nikki Minaj çalmıyordu. Merdivenlerde ayak sesleri yoktu.

Onun yerine Bree'yi mutfakta sosyal hizmet uzmanımız Stephanie Gethmann ile otururken buldum. Stephanie, Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden Ava'nın atanan kişiydi. Onu genellikle ayda bir kez ev ziyareti için görüyorduk ama son ziyaretimiz bir hafta önce olmuştu.

Bir şeyler .

"Alex, gel ," dedi Bree. Gergin görünüyordu ve ben onlara katılmak için bir sandalye çekerken elime dokundu.

"Neler oluyor? Çocuklar nerede?" Dedim.

"Jannie ve Ali Tia Teyze'nin yanında," dedi

Bree. "Peki ya Ava?" "Ava ne olacak?" dedim.

"O iyi mi?"

"Devriye gezen bir polis onu bu öğleden sonra eve getirdi," dedi Bree. "Onu Seward Meydanı'nda bir park bankında sızmış halde bulmuş."

Haber karnıma bir yumruk gibi indi, ama zaten yarı yarıya beklediğim bir haberd.

"mı?" Dedim.

"Gözbebekleri iğne gibi."

Bu da uyuşturucu demektir. OxyContin olabilir ama Ava'nın o kadar parası yoktu. Belki daha ucuz ve elde etmesi daha kolay ama kontrol etmesi daha zor olan fentanil. Polis zihnim olasılıkları sıralamaktan kendini alamadı.

Bree, "Nana şu anda yukarıda onunla birlikte," diye devam etti. "Sadece uyuyor. Sabah idrar testi yapmamız gerekecek."

Başımı salladım ve masaya baktım. Birdenbire 1989 Temmuz'unu yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. Uyuşturucu bu eve en son o zaman uğramıştı.

Kardeşim Blake bir bağımlıydı. Bir gece Nana'nın kapısına geldi, uyuşturucu hastasıydı ve yardım için yalvarıyordu. Nana beni yataktanemden aradı.

Georgetown ve eve gelmemi istedi, ben de . Uzun, terli bir on iki saatti ama . Nana bir merhamet meleği gibiydi. Ben sadece elimden geldiğince yardım ettim.

O zaman bilmediğim şey, bunun üçümüzün de son seferi olacağıydı. . Blake, Nana'nın kendisi için bulduğu rehabilitasyon programına devam edeceğine söz verdi, ancak çabucak programdan çıktı ve ortadan kayboldu. Bir sonraki haberimiz 2 Eylül sabahı ön kapıda bir başka polisin olduğuydu. Blake Anacostia'da bir pansiyonda aşırı dozda eroinden ölmüş olarak bulunmuştu.

Şimdi burada otururken Ava için dehşete düşmekten kendimi alamıyordum. Belli ki o Blake değildi. Ama şu da bir gerçektir ki, Nana ve ben kardeşim için elimizden geleni yapmıştık ama yine de yeterli değildi.

"Peki, şimdi ne olacak?" Stephanie'ye sordum.

"Danışmanlık, kesinlikle," dedi. "Belki tedavi. Bu Ava'nın kendisi için ne söyleyeceğine bağlı. Bunun ne kadar süredir devam ettiğini ve burada bir bağımlılıkla uğraşıp uğraşmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Ayrıca, uyuşturucuyu nereden aldığını bulabilirsiniz, bu konuda bir şeyler yapmak için iyi bir adım olabilir."

"Tasmasını kısa tuttuk," dedi Bree. "Son zamanlarda küçük bir sorun çıktı."

"Uyuşturucu sorunu mu?" Stephanie sordu.

Bree ve ben birbirimize baktık. "Emin değildik," dedi. "Ama sanırım artık eminiz."

"Ona sahip olduğunuz sürece Ava'nın burada kalması en iyisi. Bu gece dinlenmesine izin vereceğim ama yarın onu görmek istiyorum. Ve evi daha sık ziyaret edeceğim. Çarşamba ve cumartesiler senin için nasıl?"

"Peki," dedi Bree.

Hâlâ çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Kafam çok kalabalıktı. Tekrar kafamı kaldırdığımda Stephanie ve Bree bana bakıyorlardı.

"Özür dilerim, ne dedin?" Dedim ki.

"Çarşamba ve Cumartesi günleri," diye tekrarladı Stephanie. "Bu senin için uygun mu Alex?"

"Evet. Elbette," dedim. "Ne gerekiyorsa yapacağız. Bunu ."

BÖLÜM

52

"EVET. ELBETTE. NE . BUNU ."

Ron Guidice kulaklığını kulağından çıkardı ve arkasına yaslandı. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Konuşmanın geri kalanı sabit diske gidebilirdi.

Bu arada, Alex'in bugünlerde gelip gittiği anlaşılıyordu. Elektronik gözetim tam da bunun içindi. Guidice, Alex'in ev hayatı hakkında içeriden bir şeyler öğrenmeden ancak bu kadar hikâye kurabilirdi. Aslında mükemmel işliyordu.

Guidice bilgisayarının yanındaki bloknotun üzerine saati işaretledi ve tam düşüncelerini yazmaya başlamıştı ki salondan bir ses geldi.

"Ronald, tatlım?"

"İçeri gel," dedi ve dizüstü bilgisayarı kapattı.

Annesi kapıyı açtığında, bebek Grace'i bir kolunun tutuyordu. Omzuna beyaz bir bez bağlanmıştı. Küçük bir Evenflo biberonun emziği ev ceketinin cebinin üstünden görünüyordu.

"Emma Lee babasının bu gece onu yatırmasını istediğini söylüyor." "Sorun değil," dedi Guidice.

Kapıya vardığında Lydia bile. Orada öylece durdu, hatırı sayılır boyuyla çerçeveyi doldurdu. Pasif-agresifliğin kendi versiyonuydu bu, rayların üzerindeki bir inek gibi kendini öne atıyordu. Belli ki aklında bir şey vardı.

Guidice sabrını çelikleştirdi. Annesinin küçük bir sopaya mı yoksa küçük bir havuca mı ihtiyacı olacağı henüz belli değildi. Belki ikisine de.

"Ne oldu anne?" diye sordu.

"Polisi aradın mı?"

"Hayır," dedi. "Bunun için endişelenme."

"Şey, bunun için endişeleniyorum," dedi, dalgın bir şekilde bebeği sallarken. "Yani..." Şimdi sanki başka dinliyormuş gibi sesini fısıltıya düşürdü. "Onun senin olduğunu nereden biliyorsun?"

Guidice uzandı ve bir parmağıyla kızının pembe yanağını okşadı. Kızın küçük, yarı kapalı gözleri onu gülümsetti.

"Ona bak," dedi. "Tıpkı bana benziyor."

"Hâlâ. Burada bebeğin annesinden ," diye ısrar etti Lydia. "O sadece bir sürtüktü anne. Tek gecelik bir ilişki."

Annesi başını yarım çevirdi ve bir elini kaldırdı. "Çok fazla bilgi var, teşekkürler. Sadece yaptığı şeyin doğru olmadığını söylüyorum."

"Aynen öyle," dedi. "Bir anne. Bebeğini bir notla birlikte arabada bırakıp giden biri bu. Grace'in hayatında böyle birini gerçekten istiyor musun?"

Lydia bebeği biraz daha yakından tuttu. "Şey, hayır, ama-"

"Bu yüzden taşındık. Bizi bulmasını istemedim. Ve açıkçası ben de onu bulmak istemiyorum. Bence Grace bundan daha iyisini hak ediyor."

Lydia ya onunla aynı fikirde olduğu için ya da onuncu sınıfta aldığı eğitim onu hayatta esaslı bir tartışmaya hazırlamadığı için çekingen bir tavırla, "Sanırım," diye cevap verdi.

"*Sanma* anne. Bunu bir düşün," dedi ona. "Böyle birinin torununu yetiştirmesini gerçekten istiyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi, bu kez daha kararlı bir şekilde. "Hayır," dedi adam.

"İstemiyorsun. Ben de istemiyorum."

Bir an için her şeyin kafasına dank etmesine izin verdi ve sonra devam ederken ses tonunu yumuşattı.

Küçük bir havuç zamanı.

"İnan bana," dedi. "Sen onun olabileceğinden çok daha iyi bir annesin. Yarışma yok, anne."

Lydia Guidice her zaman kolayca . Kızarıırken gülümsedi ve sonunda yoldan çekildi.

" git," dedi. "Emma Lee bekliyor."

Guidice koridora çıkmadan önce annesini yanağından öptü.

Elbette başka çözümler de vardı. Lydia da fiziksel olarak diğer herkes gibi kolayca ortadan kaldırılabilirdi. Hatta o bitmek bilmeyen dırdırına nihai bir sus emri koymak bile rahatlatıcı olabilirdi.

Ama bu noktada temelde bir fayda-maliyet durumu söz konusuydu. Lydia ailede hayati bir rol oynuyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, şu anda ona ihtiyacı vardı. Sırf onu susturmak için onu ortadan kaldırmak basiretsizlik .

Hayır, diye düşündü Guidice. Bunu yapamazdı. Bunu düşünemezdi bile. Kesinlikle gerekli olmadıkça yapamazdı.

BÖLÜM

53

ERTESİ SABAHKI BRIFINGE ODAKLANMAYA ÇALIŞTIM,
AMA zihnimi odada tutmak ZORDU.

Kendimi aşırı zorlayıp zorlamadığımı merak etmeye başlamıştım. Bu çok sık sorulan bir soru. Elimde üç vaka vardı, bir de Ava. O dördüncü vakaydı. Günün ilerleyen saatlerinde Çocuk ve Aile Hizmetleri'nde bir toplantımız vardı. Bu arada, beni meşgul edecek fazlasıyla şey vardı.

Aslında çok fazla, ama söz konusu olan insanların hayatları olduğunda bir şeye nasıl hayır diyebilirsiniz ki? Şu ana kadar dokuz ölü, bir kayıp vardı ve kimliği belirsiz üç şüphelinin serbest bırakılmasıyla daha fazlasının da geleceği anlaşıyordu.

Seri cinayet adlandırılan konusunda büyük ölçüde anlaşmazlık var. Bazı insanlar bunların tesadüften başka bir şey olmadığını ve zaman zaman eşzamanlı faaliyetler görmemiz gerektiğini söylüyor. Amerika Birleşik Devletleri, herhangi bir zamanda yirmi beş ila elli arasında aktif katil ile seri cinayetlerin dünya başkentidir.

Bildiğim en ünlü küme seksenli yılların başından 2007'ye kadar Güney Los Angeles'taydı. LAPD o dönemde aralarında Grim Sleeper ve Southside Slayer'ın da bulunduğu beş ayrı vakanın izini sürmüştü. Bu beş dosyanın tamamı kapandığında, elli kilometrekarelik bir alanda toplam elli beş kişi ölmüştü.

Long Island'daki Nassau ve Suffolk ilçelerinde aynı anda faaliyet gösteren üç katil hakkında da son zamanlarda bazı haberler çıkmıştı. Son duyduğuma göre iki şüpheli gözaltındaydı, biri hâlâ firardaydı ve ceset sayısı otuza ulaşmıştı.

Şimdi Washington'da kendi kümelenmesini oluşturuyordu. Neredeyse tüm zamanımı bu üç vakayı kafamda evirip çevirerek geçirdim; yöntemler, kurban profilleri, olası nedenler ve en önemlisi de bu adamlardan birinin bir sonraki saldırısının nerede olabileceğini düşündüm.

Bir numaralı katil, Elizabeth Reilly'nin sözde erkek arkadaşı olan "Russell" olduğunu düşündüğüm adamdı. Hamile kurbanları arasında dört buçuk yıl olması ve muhtemel bir kaçırma olayıyla bir bakıma en öngörülemez olanıydı.

onun da özgeçmişinde.

İki numara, basında Nehir Katili olarak adlandırılan kişiydi. Şimdiye kadar üç eşcinsel dolandırıcı ölü bulunmuştu ama benim korkum henüz hepsini bulamamış olmamızdı. Normal şartlar altında, suya batmış ve çürümekte olan bir cesedin yüzeye çıkabilecek kadar gaz biriktirmesi haftalar alabilir.

Üç numaralı katil en az tanınanıydı ama şimdiden iki farklı lakabı vardı. Bazıları ona Georgetown Karındeşeni diyordu. Diğerleri ise bilinen iki kurbanının sarı saçları ve mükemmel vücutları nedeniyle Barbie Katili adını kullanıyordu. MPD bu karşılaştırmaları resmi açıklamalarının dışında bırakmıştı, ancak medya yine de bunu benimsemişti.

Şu anda beni en çok tedirgin eden vaka buydu. Nehir Katili ile bu adam arasındaki bariz ilişki göz önüne alındığında, Barbie Katilimizin yapması gereken bir şeyler varmış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Mümkün olan en açık ifadeyle, bana başka bir ölü sarışın için gecikmişiz gibi geldi.

Üç gün sonra, yarı yarıya haklı olduğum ortaya çıktı. Bu sefer iki ölü sarışın vardı.

CESETLER BİR HİZMETÇİ TARAFINDAN BULUNDU.

Pazartesi sabahı işe gitmişler. Daha sonra ölüm saatinin Cumartesi gecesi saat on civarında olduğu belirlendi; bu da kadınların tam otuz altı saat boyunca evlerinde ölü oldukları anlamına geliyordu. Soruşturma için daha da kötü haber. Telefonu alır almaz oraya gittim.

Ev, Georgetown'ın varlıklı ama sıkışık bir mahallesi olan Cambridge Place'de pembe tuğlalı bir şehir eviydi. Yine de herhangi bir çılgılık ya da rahatsızlık olduğuna dair bir rapor alınmamıştı.

Errico Valente ön kapıda bana, "Zorla girildiğine dair hiçbir iz yok," dedi. "Alarm sistemi de devre dışı bırakılmış. Görünüşe göre eve girmiş olabilir."

"Mahalle kameraları var mı?"

"Evet. Özel bir güvenlik firması," dedi. "Şu anda kayıtların izini sürüyoruz."

DC'nin belediye suç kameralarının büyük kısmı normalde en şiddetli mahallelerimize ayrılmıştır. İşin ironik yanı, bu iki cinayetin İkinci Bölge'yi, yani Georgetown'ı, şehrin herhangi bir yeriyle aynı seviyeye getirmiş olmasıydı.

Evin orta holünden Valente'yi takip ederek suç mahalline, üç katın ikincisindeki bir ana süite çıktım. Bu davadaki kurbanlar, kırk üç ve on dokuz yaşlarındaki Cecily ve Keira Whitley adında bir anne ve kızdı. Bayan Whitley boşanmıştı ama eski kocası hâlâ başkentte yaşıyor ve iki kızını orada büyütüyordu. Keira'nın ikiz kız kardeşi Kaliforniya'daki UC Santa Barbara'ya kayıtlıydı.

Şimdi Whitley ailesi ikiye bölünmüştü.

Yatak odasına girdiğimde önce anneyi gördüm. Yapılmamış büyük boy bir yatağın soluk pembe çarşafları üzerine uzanmıştı. Örtüler çekilmiş ve yerde bir yığın halinde bırakılmıştı.

Kızı köşedeki şezlonga uzanmış, annesine bakıyordu. Halıdaki izler bana şezlongun oraya taşındığını söyledi.

son zamanlarda.

Her iki kurban da uzun boylu, çekici kadınlardı ve bir zamanlar uzun sarı olan saçlarında belirgin izler vardı. Aslında, birbirlerine oldukça benziyorlardı. Barbie Katili için iki Barbie daha. Eğer bu konuda herhangi bir şüphe varsa, bıçak izleri bunu perçinliyordu. Her ikisinin de sol göğsünde, karnında ve sağ uyluğunda, femoral arterin yakınında bıçak yaraları vardı. Kurumuş kan, sırasıyla şilte ve koltuktaki vücutlarının etrafında koyu bir korona oluşturmuştu.

"Kötü kalpli orospu çocuğu," dedi Valente. "Sadece öldürmek için ."

Durum öyle görünüyordu. Cinsel saldırı ya da soygun izi yoktu. Bayan Whitley'nin mavi deri çantası pencerenin yanındaki şifonyerin üzerinde duruyordu ve Keira'nın kulağındaki ağır elmas küpelere dokunulmamıştı.

Yaş da bu adam için bir faktör gibi görünmüyordu. Tek gerçek tutarlılıklar çok net fiziksel tip, tekrarlayan bıçak çalışması ve tabii ki kesilmiş saçlardı. Neredeyse baktığım her yerdeydi - mobilyaların üzerindeki kanla karışmıştı, ama aynı zamanda gevşek tutamlar halinde uzanıyordu ve odanın her ve kurbanların her yerinde sonsuz rastgele teller vardı. Uzun zamandır görmediğim kadar tuhaf bir manzaraydı.

Ama bu unsurlardan biri diğerinden daha mı önemliydi? Bir şeyler çalışıyordu, bu . Belki de tür fanteziyi tekrar tekrar yaşıyordu.

Bu kadınların başka biri için taşıyıcı annelik yapıyor olabileceklerini düşündüm.

Katilimizin sadece ulaşabilmeyi dilediği biri. Ölmüş annesi, belki. Ya da bir çeşit eski sevgilisi. Bunu anlamak için henüz net bir yol göremiyordum ama içimde bir yerlerde bu soru beni doğru yöne götürüyormuş gibi hissediyordum.

Bu adam kimdi ve tekrar tekrar kimi öldürmeye çalışıyordu?

VALENTE VE BEN İYİ BİR GEÇİŞ YAPTIĞIMIZDA

EVDE, ön kapıdaki çavuştan Baseline Security'den bir temsilcinin geldiğini duyduk. Errico her kimse dışarıda kalması için telsizle haber verdi ve biz de onunla buluşmak için sokağa çıktık.

Siyah bir Range Rover, Whitley'lerin evi ile bloğun sonundaki bariyerlerin arasına park edilmişti. Bizi orada bekleyen adam kendisini Baseline'ın sahibi John Overbey olarak tanıttı. Şirketi çeşitli mahalle dernekleri için çalışıyor, şehrin belediye kameralarının yetersiz kaldığı yerlerde video gözetimi ve evden uzakta kapsama alanı sağlıyordu.

Bana işler iyiymiş gibi geldi. Overbey'in yeşil ipek kravatı muhtemelen benim tüm takım elbisemden daha pahalıydı.

"Bu blokta yüzde yüz kapsama alanımız var," dedi bize. "Korkunç haberi duyar duymaz kayıtları taramaya başladım. Ve adamınızı yakaladığımızdan oldukça eminim."

Biz konuşurken gözlerini Whitley'lerin şehir evinden ayırmadı. Onun yerinde olsam ben de içeri bakmak isterdim ama Valente onun yerine arabasının kaputunun üzerinde duran Toughbook'unu açmasını işaret etti.

Dizüstü bilgisayarın ekranı açıldığında Overbey'i yan yana iki video görüntüsü bekliyordu. Zaman kodlaması bana karmakarışık göründü, belki de bir tür şirket içi şifreleme, ama yeterince kolay okudu.

"Bu Cumartesi gecesi dokuz kırk altı," dedi ve soldaki resmi işaret etti. "Diğeri de on on beşte. İkisi de aynı birimden, tam şurada."

Döndü ve bloğun yukarısını, Cambridge ve Otuzuncu Sokak'ın köşesini işaret etti. Aslında o köşedeki evin ikinci kat penceresinin altına monte küçük siyah bir kutu görebiliyordum.

Valente, "Kronolojik olarak gidelim," dedi.

Overbey ilk görüntüyü tam ekrana getirdi ve videonun oynatılmasına izin verdi.

Şehir kameralarının aksine, bu kamera net bir dijital renkli görüntü kaydetti. Sınırlama, fotoğrafın gece çekilmiş olmasıydı. Cambridge Place

tuğla kaldırım boyunca uzanan bir avuç eski tarz sokak lambası tarafından tek tük aydınlatılıyordu.

Birkaç saniyelik boş görüntüden sonra bir adam kadraja girdi, sırtını kameraya dönmüş bir şekilde bloğa doğru ilerliyordu. "Bu o," dedi Overbey.

Başında bir kasket ve dizlerine kadar uzanan koyu renk bir palto olması dışında görülecek pek bir şey yoktu. Whitley'lerin evine vardığında, merdiven sahanlığına çıktı ve zili çalar gibi yaptı.

Olacakları bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak ürperticiydi.

Verandanın ışığı . Adam birkaç kez sokağı işaret ederken kapıda kısa bir görüşme oldu. Sonunda sarışın bir kadın dışarı çıktı. Bayan Whitley mi yoksa kızı mı olduğu anlaşılamayacak kadar uzaktaydı ama kadın kolunu adama doladı ve içeri girmesine yardım etti. Kadın bunu yaparken, adam daha önce olmayan ani ve belirgin bir gevşeklikle hareket etti.

"Muhtemelen ona soyulduğunu söylemiştir," dedi Overbey, bu kaydı küçümseyip diğerini gündeme getirerek. "Şimdi izleyin. Bu yirmi dokuz dakika sonrası."

Yine aynı kameradan, daha önce olduğu gibi aynı sokak sahnesini gördük. Bir süre sonra adam dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Merdivenden sola döndü, sonra sokağı geri çıkmaya başladı, hiç topallamadan kolayca hareket ediyordu.

Tekrar kameraya yaklaştığında yüzünü ilk kez gördük. Hatta kameranın altından gözden kaybolurken bir anlığına objektife doğru baktı.

"Tam orada," dedim.

"Evet." Overbey durdu, geri sardı ve görüntüyü dondurdu.

Adam bize doğru bakıyor gibiydi. Valente daha yakından görmek için eğildi ve sonra nefesinin altından küfretti.

"Tanıdık geliyor mu?" dedi.

Aynıydı. Yüz, Darcy Vickers'ın öldürüldüğü gece otoparktaki güvenlik kasetinde gördüğümüz yaşlı adama benziyordu ama tam olarak aynı değildi.

Yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu, belki yetmiş, ama geçen seferkinden farklı olarak bu adamın bıyığı ve gözlüğü vardı. Kasketinin altından iki beyaz kıvrıkcık saç tutamı da görünüyordu. Son adam çoğunlukla keldi.

"Bunlar protez," dedim, aynı anda fark ettim.

Valente başını salladı. "Bir çeşit maske, değil mi? Tanrım. Bu pek çok şeyi açıklayabilir."

"Bizim bunu bilmemizin onun da umurunda olduğunu sanmıyorum," diye ekledim. "Belli ki bir

kameraya şekli. Belki de onu görmemizi istemiştir."

Bu iki şekilde de olabilir diye düşündüm. Kendinden emin olmasının bir nedeni olabilirdi ve biz onu yakalamak için bu kılık değiştirmiş halini asla göremeyecektik.

Ya da belki de kendini beğenmiş hissetmeye başlamıştı -belki de kendi iyiliği için biraz *fazla* kendini beğenmişti- ve bu konuda bir köşeyi dönmüştük.

Overbey'e baktım. "Hareketlerini bir araya getirebilir misin?" Dedim. "Buradan nereye gittiğini bulmaya çalışabilir misin? Ya da nereden geldiğini?"

Overbey, "geleni yapacağım," dedi. "Hizmet alanımız sadece Q Caddesi'ne kadar uzanıyor. Ama şehirden de çekebilirsiniz."

Valente telefonuna bir numara tuşlayarak, ", " dedi.

"Hey, Dedektif Cross?"

Şimdi orada başka biri vardı. Arkamı döndüğümde üniformalı bir polisin dikkatimi çekmeye çalıştığını gördüm.

"Ne oldu?" Dedim.

"Bir ziyaretçiniz var, dedektif."

"Bir *ne*?" Bu hiç mantıklı değildi. Burası kapalı bir suç mahaliydi.

Polis omuz silkti. "Aradığınızı ve hemen aşağı gelmesini istediğinizi söyledi."

Orada bekliyor."

Polisin gösterdiği yöne doğru baktım. Orada, her zamanki kapüşonlu tişörtü ve kargosuyla Ron Guidice duruyordu.

"Bu dangalağın burada ne işi var?" Valente dedi ki. "Senin için ondan kurtulmamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Ben halledeceğim. Aslında, bu benim için bir zevk olacak."

Guidice bir şekilde suç mahalime girmenin yolunu bulmuştu. Çıkış yolunu bulmasına yardım edeceğimden emin olabilirsiniz.

BÖLÜM

56

BİR MUHABIRIN YAKASINA YAPIŞMAKTAN ÇEKİNMEM.

Ve sahneyi tehlikeye atıyorlarsa onları geri götürmek. Daha önce hiç birini tutuklamak zorunda kalmamıştım. Ama her şeyin bir ilki vardır.

"Hey! Guidice!" Ona doğru ilerleyerek söyledim. "Gitmen gerek."

Ben yaklaşırken tuğla kaldırımdan inip park etmiş birkaç arabanın arasında durdu.

"Dedektif Cross, kafanız iyi mi?" dedi, duyulabilecek kadar yüksek sesle.

"Çok komik," dedim. Bu küçük kafa oyununun benim için olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yararı var. Guidice bu noktada olay yerine izinsiz girdiğini bilmeyecek zekiydi. Ama ben de onun saçmalıklarına kapılmamaya kararlıyım.

"Şu bariyerlerin diğer tarafına geçmek için beş saniyeniz var." Bir kalabalığın toplandığı bloğun üst tarafını işaret ettim. Hatta bazıları protesto pankartları taşıyordu -GEORGETOWN'U GÜVENDE TUTUN, NE OLUYOR, MPD? Eminim Guidice bunlara bayılmıştır.

Gözleri kısıldı ve göz bebekleri ileri geri dans ederek beni içine çekti.

"Kafan iyi, değil mi?" dedi. "Bu konu hakkında yazmak istemedim. Emindim, ama-"

"Ronald Guidice, belirlenmiş bir suç mahalline izinsiz girmekten tutuklusunuz," dedim ona. Bilezikleri çoktan çıkarmıştım. "Arkanı dön ve ellerini arkana koy."

Hâlâ arabaların arasındaydı ve onu hareket ettirmek için araya girmek zorunda kaldım. Ama bunu yaparken bacağımda keskin, bıçak gibi bir acı hissettim.

Aşağı baktığımda, Guidice'in elini geri çektiğini görmek için tam zamanıydı. Elinde bir şey tutuyordu ama ne olduğunu göremiyordum.

Bir sonraki tepkim otomatikti. Ona vurdum, sertçe. Yumruğum burnundan ağzının üzerine doğru bir kan yağmuru gönderdi. Muhtemelen orada durmalıyım ama adrenalin beni ele geçirmişti ve Guidice hâlâ ayaktaydı. Sağ yumruğuna sol kroşe ile karşılık verdim.

Bu sefer yere .

Sırt üstü yere düştü, sersemlemiş görünüyordu. Dizim şimdi göğsündeydi,

onu yerinde tutuyordu. Kalçam acıdan zonkluyordu. Beni tam kasımdan yakalamıştı.

"Bu da neydi böyle?" Ona bağırdım. "Bana ne ?"

Daha ceplerine uzanmaya yeni ki iki üniformalı polis beni onun üzerinden çekip aldı. Üçüncü bir polis Guidice'in yanına diz çöktü ve onu ters yöne, kaldırırma doğru çekti.

Valente de oradaydı ve Huizenga'nın arabasından koşarak geldiğini gördüm. "Alex? Burada neler oluyor?" dedi.

"O tutuklu!" Guidice'i işaret ettim. "Ceplerini kontrol edin! Tutuklayın onu!" Guidice gevşemişti, bizi ayrı tutarlarken beni izliyordu. "Çavuş, Dedektifiniz belli ki uyuşturucu almış. Bana sebepsiz yere saldırdı."

Ağızındaki kanı sildi ve bloğun sonundaki kameralar için elini yukarıda tuttu.

"Bunu bana Alex Cross yaptı!"

"Buraya gel!" Ona bağırdım ama Huizenga araya girdi ve beni geri götürdü. Valente de beni kolumdan tuttu.

"Topla kendini, Alex!" Huizenga dedi ki. "Şimdi bana bunun için iyi bir neden olduğunu söyle."

"Az önce beni sıkıştırdı!"

Dedim. "Sen neden ?"

"Bilmiyorum...." Dedim ki. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Konsantre olmak zordu ve düşüncelerim yüzmeye başlamıştı. Tüm vücudumda bir karıncalanma hissettim. Sıcak bir his uzuvlarımdan kafamın içine doğru ilerledi.

"Sanırım ben..."

Sanırım bayılacağım demek istedim ama o kadar gidemedim.

Bunun sadece bir bıçak ya da sıradan bir iğne batması olmadığını fark ettim. Bu başka bir şeydi. Bilincimi kaybetmeden önce hatırlayabildiğim son düşünce az önce zehirlendiğimdi.

Guidice beni öldürmüş müydü? Ölüyor muydum?

BÖLÜM

57

AMBULANSTA UYANDIM. HUIZENGA ORADAYDI. HAREKET EDİYORDUK.

İlk başta hiçbiri mantıklı gelmedi, ama hemen ne olduğunu hatırladım oldu.

"Arkana yaslan," dedi Huizenga, oturmaya çalıştığımda beni sedyeye iterek.

İki sağlık görevlisi iki yanıma tünemişti. Birinin kolumda tansiyon aleti vardı. Diğer telisizle hayati değerlerim hakkında bilgi veriyordu, muhtemelen gittiğimiz hastaneye. Georgetown, belki.

"Beni sıkıştırdı...."

"Sadece rahatla."

"O..."

Ellerimdeki seğirme dışında her yerim jöle gibiydi. Başım hâlâ yüzüyordu. Bu da neydi böyle? Bilişsel olarak bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordum ama bir şekilde bunu tam olarak *hissedemiyordum*. Her şeyden çok coşkulu bir durum gibiydi, korku ve dehşet arka planda yerlerdeydi. Kendi acil durumumun filmi, içinde olduğumdan daha fazla izliyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerim yuvarlandı. Bir sağlık görevlisi bakmak için göz kapaklarımdan birini kaldırdı. "Başını sallıyor," dedi adam. Son duyduğum buydu.

BÖLÜM

58

BİR SONRAKİ UYANDIĞIMDA HASTANEDEYDİM. A FLUORESCENT BOX armatürü üzerimde parlıyordu. Duvarlar yerine beni hangi muayene odasına ya da kabine tıktılsa etrafına mavi bir perde çekilmişti.

Huizenga hâlâ oradaydı. Bree'nin de artık orada olduğunu fark ettim.

"Merhaba," dedi elimi sıkarak. "Nasıl hissediyorsun?"

Hâlâ sersemlemiştim ve bir tür bulutun üzerinde süzülüyordum. Her şeye rağmen gülümsedim. Her şey biraz bulanıktı.

"Ne zamandır buradasın?" Ona sordum.

"Birkaç saattir. Saat altı oldu."

"Ne oldu?"

Huizenga bana "Kan dolaşımında afyon buldular" dedi. "Çoğunlukla OC'ler."

"Çoğunlukla mı?"

"Biraz morfin."

"Ah." Başımın yastığa düşmesine izin verdim. "Bir şey fark ettiğimi biliyordum."

Daha önce de kendi payıma düşen badireleri atlatmışım, morfinden payıma düşeni almışım. En son birkaç yıl önce Vermont' kadar bir vakayı takip ederken vurulmuşum.

Şimdi, her şey parça parça geri gelmeye başladı. Georgetown'daki suç mahallini hatırladım. Güvenlik şirketi. Rehber-

Birden doğruldum ve ince battaniyeyi attım. "Guidice nerede?" Dedim.

"Gözetiminde mi?"

"Vay canına," dedi Bree. ", Alex. Sakin ol." "Nerede o?" Tekrarladım.

Huizenga bana "Sanırım onu hala departmanda tutuyorlar" dedi. "Ama hayır. Tutuklanmadı."

"Sen neden ? Beni sıkıştırdığında ona kelepçe tam ortasıydım."

Marti derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce Bree'ye baktı. İkisi de benim bilmediğim bir şey biliyordu.

"Üzerinde hiçbir şey yoktu Alex," dedi. "Sadece kimlik, nakit para ve fotoğraf makinesi."

"İğneyi atmış olmalı," dedim. "Sana söylüyorum-" Sözümlü kesti.

"Bulduğumuz her şey senin üzerindeydi. Bu da dahil."

Huizenga kahverengi bir eczane şişesini havaya kaldırdı. "Buraya geldiğimizde bunlar cebindeydi. Ve parmak izleri de şişenin üzerinde değil."

"Ne?"

"Guidice senin uyuşturucu kullandığını iddia ediyor - ki öyle ya da böyle kullanıyordun. Ayrıca ona sebepsiz yere saldırmışsın. Eğer seni sıkıştırdıysa Alex, bunu kimse görmedi."

"Aman Tanrım."

Tekrar arkama yaslandım. Her şeyin çarpık gerçekliği dank etmeye başlamıştı.

Huizenga'nın da işi bitmemişti.

"Ayrıca sana karşı saldırı suçlamasında bulunuyor. Bir de uzaklaştırma emri. Senin hakkında yazmaya başladığından beri onu yakalamaya çalıştığını söylüyor."

Huizenga'nın gözlerinin içine baktım. "Burada bana tuzak kuruluyor Marti. Tanrım, bana inanıyor musun? Bu adamın geçmişini biliyorsun, değil mi?"

Yataktan geri çekildi, bunun her saniyesinden nefret ettiği belliydi.

"Çok fazla şey söylemek istemiyorum Alex. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz. Ama ben

silahına, rozetine ve kimliğine ihtiyacım olacak." Derin bir nefes daha aldı.

"Ve burada işimiz bittiğinde seni içeri almak zorunda kalacağım."

"Cehennem gibisin!" Bree şimdi devreye girdi. "Adamı duyduunuz.

Saldırıya uğradı. Bu konudaki sözlerini ciddi ciddi sorguluyor musun? O DC'deki en iyi polislerden biri."

Huizenga Bree'ye "Hiçbir şeyi sorgulamıyorum," dedi. "Ama departman çark ediyor. Bugünlerde tüm şehir polisin hesap verebilirliği için çılglık atıyor ve gerçek şu ki, her ne sebeple olursa olsun Alex bu adama saldırdı."

"Buna inanamıyorum," dedi Bree. "Siz aklınızı kaçırmışsınız!"

Huizenga ilk kez sesini yükseltti.

"Bree, profesyonel bir nezaket gereği buradasın ve ben de senin amirimim. mı? Şimdi sesini alçalt yoksa senden gitmeni isteyeceğim."

"İstedğin kadar sor," dedi Bree. "Benimle eve geliyor."

Huizenga, "Gerekirse sizi görevden de alabilirim," diye verdi.

Duyduğum her şeye inanamıyordum. Guidice'in burada yaptığı her şey yanına kâr kalıyor gibiydi.

"Marti, ne demek beni içeri al?" Dedim.

İki yoldan biri olabilirdi. Ya benimle ofiste konuşmaları gerekiyordu ya da beni gerçekten tutukluyordu.

Huizenga çenesini eğdi ve cevap vermeden konuştu.

"İkinizi birkaç dakika yalnız bırakayım," dedi.

Başka bir deyişle, o gece eve gelmeyecektim.

BÖLÜM

59

O ZAMANKI KONUŞMALAR DAN HABERİM YOKTU.

Ama hastaneden taburcu olduğumda, haber . Bu davada özel bir muamele olmayacaktı. Departman bunu karşılayamazdı. Mevcut ortamda olmazdı. Bu bir politik futbol oyunuydu ve şu anda top bendim.

Huizenga beni doğ ruca merkeze götürdü. Indiana'da toplanan basını atlattı ve ikimiz de konuşmadan otoparka girdi. Garajdan yük asansörüyle bodrum kattaki Merkez Hücre Bloğu'na iniliyordu.

Oraya vardığımızda kayıt memurlarının yüzlerindeki ifade ş aşkınlık ve hayranlık arasında bir yerdeydi. Orada ne yaptığımı bildiklerini sanmıyorum ama kim kesinlikle biliyorlardı. Yıllar boyunca yüzlerce tutukluyu o tesise getirmiştim.

Ş imdi iş ler olabilecek en kötü şekilde tersine dönmüştü. Basıldım ve fotoğrafım çekildi. Ceplerim boşaltıldı ve içindekiler plastik bir torbada kataloglandı. Bana ince bir sandviç ve bir battaniye verildi ve geceyi geçireceğim hücreye doğru yürütüldüm.

Merkez Hücre Bloğu yetmiş yaşında. Hücreler tam da hayal edebileceğiniz gibi - ç ınlayarak kapanan ç elik parmaklıklı kapılar, beton zeminler, ş iltesiz ç elik karyolalar ve köş ede ç elik bir tuvalet. Birden fazla kez birini kilitledim ve geceyi orada geçirmek zorunda kalmadığım için ne kadar mutlu olduğumu düş ündüm.

Huizenga bana kendi hücremi sağlayacak kadar rütbe aldı ve bana dış arıdan yemek getirmeyi teklif etti. Ama parmaklıkların diğ er tarafına geçene kadar ona bakamadım bile.

"Bu iş i sabah halledeceğ iz Alex," dedi bana. "Söz veriyorum."

Sanırım beni bir parç a iyimserlikle bırakabilmek için ç aresizdi. Gerç ek ş u ki, bunun ne kadar bilemezdi. Ona cevap vermeyince, iyi geceler dedi ve gitti.

Başımı ellerimin arasına alarak karyolama oturdum. Tüm bunlar gerçeküstü ya da en azından kabus gibi geliyordu. Buraya düştüğüme gerçekten inanamıyordum, hele de yapmadığım bir şey yüzünden.

Bree'nin çocuklara ne söylediğini merak ettim. Ava'nın nasıl olduğunu merak ettim. Jannie ve Ali'nin tüm bunlardan ne anladığını. Cambridge Place'deki çifte cinayetin ne olduğunu ve Valente'nin herhangi bir ilerleme kaydedip bile merak ettim.

Hücre bloğuna ışıklar söndükten sonra varmıştık, bu yüzden sabaha kadar orada düşüncelerimle baş başa oturmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Tanrı biliyor ya, hiç uyuyamayacaktım.

Aslında o gece gözlerimi her kapattığımda Ron Guidice'in yüzünü gördüm. O kanlı avucunu düşünüp durdum. Kameralar için tutuş şeklini. Bu onun için güzel bir oyun olacaktı, değil mi? Özellikle de tutuklanmamla ilgili haberlerin yanında.

Eğer o adamın ölmesini dileyebilseydim, bunu yapabilirdim.

BÖLÜM

60

SABAH BEŞ BUÇUKTA UYANDIRILDIM.

Gece tutuklananları ilçelerden getirip, bazılarını da yandaki mahkemelere nakletmek üzere dışarı çıkardıklarında DEĞİŞİKLİK OLDU. Bunu neden beş buçukta yaptıklarından hiç emin ama zaten uyuyor da değildim.

Birkaç saat sonra beni sabah 9'da İç İşleri'yle yapacağım görüşme için hücremden çıkardılar. IAD'nin Penn Branch'taki eski cinayet masasında bir ana ofisi var, ancak bu görüşme Daly Binası'ndaki görüşme odalarından birindeydi - Büyük Vaka Ekibi odasındaki kendi masamdan üç kat aşağıda. Binanın etrafında bu şekilde dolaştırılmak çok tuhaftı.

Nöbetçi memur beni odaya getirdiğinde, beni bekleyen müfettişlerden hiçbirini tanıımıyordum. İkisi de elimi sıkmak için hareket etmedi. Sadece masanın benim tarafımdaki boş sandalyeyi işaret ettiler.

Sade, küçük bir kutudan ibaret bir odaydı. Kapının köşeye kapalı devre bir kamera monte edilmişti ve bu sabah, üzerinde bir DVD oynatıcı ve eski bir kutu televizyon bulunan bir AV arabası getirilmişti.

İki takım elbiseli kendilerini Kamu Yolsuzluğu ve Polis Suistimleri Bölümü'nden memurlar Wieder ve Kamiskey olarak tanıttı. Sanki zaten yeterince sinirli değilmişim gibi, bu bile dişlerimi germeye yetti. Polis suiistimali mi? İnanılır gibi değil.

Yine de bu, hikâyeyi kendi açımdan anlatmak için bir fırsattı. Miranda hakları kartımı parafladıktan sonra, doğrudan konuya girmeye hazırdım.

"Evet, Dedektif Cross," diye söze başladı Wieder. "Anladığım kadarıyla çünkü olay sırasında kasıtlı olarak uyuşturulduğunuzu iddia ediyorsunuz. Bu doğru mu?"

"İşte " dedim. Kalçamı işaret ettim. "Bana çeşit hipodermik iğne saplanmıştı. Acil servis raporu iğne izini doğrulayabilir."

Wieder hemen araya girerek, "Elbette, ama kimin değil," dedi. "Peki bu iğne batması iddiası Bay Guidice'e vurmanızdan önce mi sonra mı oldu?"

"Hemen öncesinde," dedim. "Ona karşı misilleme yapmamın nedeni buydu. Bu yüzden ona misilleme yaptım."

tek sebep." "İki kez." "?"

"Ona iki kez vurdun. İlkinde burnunu kırdın. Sonra da onu yere serdin."

Kalbim güm güm atıyordu. Bu adamın ses tonundan ya da görüşmenin gidişatından hiç hoşlanmamıştım.

"Bir göz , olur mu?" Wieder dedi ki.

Kamiskey uzaktan kumandayı kullanarak televizyonda bir video oynatmaya başladı. Kanal 5 haberlerinden bir klibe . Görüntüde Guidice ve ben Cambridge Place'de park etmiş iki arabanın arasında duruyorduk.

Ses yoktu ama belli ki ikimiz hararetli bir konuşmanın ortasındaydık. Sonra -görünüşe göre birdenbire- yumruklarım havaya kalktı ve Guidice'i yere düşürüp gözden kaybettim.

"Bu sadece bir kamera," dedim. "Olay yerinde en az bir düzine kamera daha vardı." Wieder bana "Hepsi aynı şeyi gösteriyor" dedi. Bir süre durdu, uzun uzun

Bana küçümseyici bir bakış atacak kadar. "İğne batmasıyla ilgili iddianızın kanıtlanabilir şekilde yanlış olduğunu söylemiyorum, dedektif. Ve Bay Guidice ile aranızdaki vaka geçmişini biliyoruz."

"Teknik olarak bir vaka geçmişi yok," dedim. "Nişanlısıydı. Ve onu öldüren benim kurşunum değildi."

Ama Wieder konuşmanın kontrolünü ele almama izin vermeyecekti.

"Demek istediğim," diye devam etti sesini yükselterek, "şu anda bizim işimiz dünkü olayda polisin görevi kötüye kullanma ihtimaline odaklanmak. Şu ana kadar, olayların sizin anlattıklarınızı destekleyecek bir kanıtımız yok. Ama elimizde olan şu."

Dosyasını açtı. İçinde birkaç sayfanın üstüne bir olay raporu vardı. El yazısını ya da alttaki imzayı tanıyamadım.

"Bay Guidice'in hakkınızda yazdığı kötüleyici yazıların kısa ama belirgin bir geçmişi var. Geçen gün Lock Seven'da Bay Guidice'e karşı agresif davrandığınız ve kayıt ekipmanının bir parçasını fırlattığınız belgelenmiş bir tartışmamız var. Tabii ki elimizde bu da var," dedi ve televizyondaki donmuş görüntüyü işaret etti. "Ve son olarak, dün cebinizde bulunan haplarla kimyasal eşleşmesi olan, sisteminizde opiyatlar için pozitif bir toksin taramamız var."

Wieder tekrar durakladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bana şimdiye kadar tanıştığım tüm kibirli hıyarları hatırlattı - kendi güçlerinden ne kadar hoşlandıklarını gizlemeye bile çalışmayanları.

"Size bir şey sorayım," dedi. "Siz deneyimli bir dedektifsiniz. Ne

Masanın benim tarafımda oturuyor olsaydınız sonuç çıkarır mıydınız?"

"Senin yerinde olsaydım?" Dedim ki. "Kendime Ron Guidice'in bu makaleleri *neden* yazdığını sorardım. Ve şöyle düşünürdüm: Bu tam da onun gibi birinin olmasını istediği şey değil mi?"

İki müfettiş birbirlerine baktı.

"Kusura bakmayın ama dedektif, bu bana komplo teorisi gibi geliyor," dedi Wieder, dosyasını kapatırken.

Bu jest gözümünden kaçmadı. Bu ikisi benim hikâyemle ilgilenmiyorlardı bile. Tanıklarıyla çoktan görüşmüşler, anlatılarını oluşturmuşlardı ve bu toplantı sadece-ne? Bir formalite mi? Belli ki istedikleri iddianame için gerekli bir adım mı?

Bu durumda, burada olmam için hiçbir neden yoktu. Sandalyemi geriye ittim, ayağa kalktım ve görüşme odasının kapısına vurdum.

"Affedersiniz-" dedi Wieder.

"Bana karşı bir dava açmak istiyorsan, bunu kendi lanet olası zamanında yapabilirsin," dedim. "Hücreme dönmeye hazırım."

Avukat tutma zamanı gelmişti.

BÖLÜM

61

GÖRÜŞME ODASINDAN ÇIKAR ÇIKMAZ

ŞEF PERKINS'i koridorda beklerken buldum. Beklediğim son kişi değildi ama ilk kişi de değildi.

"Şef?"

", " dedi bana ve nöbetçi subaya bundan sonrasını kendisinin devralacağını işaret etti.

Hücre bloğuna geri dönmek yerine, köşeyi döndük, kilitli bir kapıdan geçtik ve ana asansör bankasına çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" Dedim.

"Serbest bırakıldınız," dedi bana. "Basın kendi payına düşeni aldı."

"Ne?" . "Bree kefaletle mi çıktı?"

Şefin yüz hatları sertleşirken gözlerimi kaçırdı. Bu onun için kolay değildi.

"Elimden geleni yapıyorum Alex."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Perkins ilk etapta hücre bloğuna atılmamı engelleyebilirdi. Görünüşe göre şimdi de beni orada daha fazla zaman geçirmekten kurtarmak için ipleri eline alıyordu.

"Teşekkürler," dedim ona. "Sanırım." Asansörde yalnız kalana kadar cevabımı sorgulamadı ya da başka bir şey söylemedi. Tuhaf bir elektrik alıyordum.

"Huizenga seni ofiste bekliyor. Seni şimdilik temassız statüsünde tutuyoruz" dedi.

"Temassız mı?" Dedim.

Hissettiğim rahatlama yarı yarıya azalmıştı. Temassızlık, her gün işe gelmeniz, bir masada oturmanız, telefonlara cevap vermeniz, dosyalama yapmanız ya da kimsenin yapmak istemediği diğer yüzlerce şeyden herhangi birini yapmanız anlamına gelir.

Bu aynı zamanda, ekibin bunu en az karşılayabileceği bir zamanda tüm soruşturma görevlerinden alındığım anlamına .

"Sizin başvurabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Hiç bu kadar yoğun olmamıştık."

"İnan bana, keşke yapabilsen," dedi başını sallayarak. "Henüz tehlikeyi atlatmış değilsin. Sana karşı hâlâ bu suçlamalar var. Eğer ABD Savcılığı bir iddianame hazırlamaya karar verirse, o zaman benim elimden bir şey gelmez."

"Anladığım kadarıyla İç İşleri bunun peşinde," dedim.

"Belediye başkanının istediği olsaydı, maaş çekiniz olmadan evinizde oturuyor olurdunuz. Ve bu seni sevmediği için değil," dedi Perkins. "Lanet olsun Alex, o uyuşturucu saçmalığına bir saniye bile inanmıyorum ama keşke o adama vurmasaydın."

"Bunu hak etti," dedim. "Hem de ."

Asansör kapıları üçüncü kattaki koridora açılırken şef, "Şüphesiz," diye cevap verdi. "Ama bu adalet. Bu ise siyaset."

Sanırım bu Perkins'ten duyduğum en alaycı şey olabilir.

Bu da doğru olmadığı anlamına gelmiyor.

BÖLÜM

62

BÜYÜK DAVA EKIBİNİN OFISINE GİRDİĞİMDE.

Fazla bir şey beklemiyordum; Çavuş Huizenga ile bir toplantı ve bir yıllık birikmiş dosyalar. Onun yerine bulduğum şey daha çok sürpriz bir parti gibiydi.

"İşte geldi!" Kapıdan içeri girdiğimde Valente bağırdı. Birden herkes ayağa kalktı, ya odacıklarından çıktılar ya da bana gelmeye başladılar. Hepsi alkışlıyor, tezahürat yapıyor ve sırtımı sıvazlıyordu. Ve hepsinin üzerinde gömleklerinin üzerine çekilmiş aynı sarı tişörtler vardı.

Tişörtlerin hepsinde FREE ALEX CROSS yazıyordu. Günlerdir ilk kez gibi hissettim.

"Yeni dövmelelerin var mı?" Valente bir kolunu omzuma atarak sordu. Jarret Krause bana bir fincan kahve uzattı.

"Seni görmek güzel Alex. hoş geldin."

"Gitmemiştim bile," dedim.

Valente bana "Yeterince yakın," dedi.

Gerçek şu ki, tüm bu beni derinden etkiledi. Bütün gece o hücrede yatarken, bu konuda kimin arkamda durup kimin durmadığını bilmeme imkân yoktu. Şimdi ise hiç düşünmeye gerek yokmuş gibi görünüyordu. Major Case ekibi, birlikte çalışma zevkine eriştiğim en iyi ekiplerden biri. Bana tam olarak umduğum yanıtı ve herhangi birine vereceğim desteğin aynısını verdiler.

Sonra Çavuş Huizenga'yı gördüm. Ofisinin kapısında durmuş, içeri girdiğimde beni izliyordu. ve tişörtlerden birini de giymemişti. Ama çok kötü göründüğünü fark ettim. Ayrıca bir önceki gün giydiği blazer ceket ve pantolonu giymişti. Marti eve gitmiş gibi görünmüyordu.

Ofisine girdiğimde ilk yaptığı şey elini masaya doğru uzatmak oldu.

"yok mu?" diye sordu.

Memnuniyetle elimi salladım. "yok," dedim. Aksine, beni başkasına devretmeyip kendisi kilitlediği için ona saygı duyuyordum.

"Oturun," dedi bana. "Burada bazı teknik işlemler yapmamız gerekiyor."

Bana imzalamam için iki serbest bırakma formu verdi ve Glock'um hariç kişisel eşyalarımı iade etti. Sonra Guidice'in yasaklama emrinin detaylarını . Geçici yasaklama emri yürürlükte olduğu sürece ona beş yüz metre yaklaşmamam gerekiyordu. Eğer bu geçerse ve kalıcı hale gelirse, uygun şekilde bilgilendirilecektim.

Bu, uzun zamandır gördüğüm en garip doğru ve yanlış değişimlerinden biriydi. Her şey göz önüne alındığında, Guidice'den korunmaya ihtiyacı olan ben değil miydim?

"Haberleri gördün mü?" Marti sordu. "Sanırım dün gece bir düzine 'özel' röportaj verdi. Bir de şu lanet olası blogu var."

"Tüm bunlar için üzgünüm," dedim. "Bir süreliğine bir müfettişiniz olmayacak."

"Senden daha kötü durumda olacağımı sanmıyorum," dedi. "Sadece yüzüne bakarak bile bunu söyleyebilirim."

Bu doğrudu. Belki "özgürdüm" ama hala bir bekleme düzenindeydim. Polis arafında.

"Şimdi, neden günün geri kalanında izin alıp aileni görmeye gitmiyorsun?" Huizenga söyledi.

"Emin misin?" Dedim. Aslında tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Marti sonunda gülümseyerek, "Eminim," dedi. "Sanırım dosyalama işi yarına kadar bekleyebilir."

BÖLÜM

63

MERKEZDEN MERKEZE İKİ MILDEN DAHA KISA BİR YÜRÜYÜŞ MESAFESİNDEDİR.

Bizim ev, ama Bree o sabah beni almak için ısrar etti. Arabam hâlâ Georgetown'daydı ve onu daha sonra almam gerekecekti. Şimdilik sadece eve gitmek, duş almak ve aileme günün geri neye ihtiyaçları varsa onu vermek istiyordum. Çocuklar saat 15.00'e kadar okulda olacaktı, dolayısıyla Nana ve Bree ile yeniden bir araya gelmek için zaman vardı.

Ben de öyle düşündüm.

Daly Binası'nın önünde Bree'nin beyaz Explorer'ına bindiğimde, beni gördüğüne sevinmesini ama aynı zamanda tutuklandığım için hâlâ kızgın olmasını bekliyordum. Onun yerine gözyaşlarına boğuldu.

Kollarını bana doladı ve öpüştük. "İyi misin?" dedi. O zaman gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu ve ne kadar uzun süredir ağladığını görebiliyordum.

"Ben iyiyim," dedim. "Sen iyi misin?"

Öyle olmadığı belliydi. "Önce seni eve götürmeye çalışacaktım ama bilmen gerek Alex. Ava'yı evden çıkarıyorlar. Bugün."

"Ne? Onu kim götürüyor?" Dedim.

"Çocuk ve Aile Hizmetleri. Bu sabah ilk iş Stephanie aradı.

Ava'nın son zamanlarda uyuşturucu kullandığını ve şimdi de sana karşı yapılan bu uyuşturucu suçlamalarını düşünürsek

."

İnançsızlıktan doğrudan öfkeye geçtim. "Bu saçmalık," dedim. "Bırakın hüküm giymeyi, daha suçlanmadım bile."

Ama bu sadece öfkenin konuşmasıydı. Ben daha iyi biliyordum, Bree de öyle.

"Başka seçenekleri yok. davranmak zorundalar" dedi. "Ve beklemiyorlar da. Stephanie saat beşte onu almaya gelecek."

Başka bir deyişle, masumiyeti kanıtlanana kadar suçlu olma durumu artık özel hayatıma da yansıyor. *Aile* hayatıma. Ve tüm bunların suçlusu Ron Guidice'ti.

"Nereye gidiyor?" Dedim.

"Şimdilik mi? Kuzeydoğu'da bir grup evine. Onu oraya götürüyorlar.

bu gece."

Gittikçe daha da . DC'nin grup evleri gidecek başka yeri olmayan çocukların rastgele bir karışımı - yetimler, haydutlar, çeteciler, hepsi. Sokakta yaşamak dışında, bir grup evi Ava'nın gitmesini isteyeceğim son yerd.

Bree bana aile avukatımız Juliet Freeman'la saat on birde randevumuz olduğunu söyledi. Bu iyi bir şeydi. Juliet'le Ava'nın evlat edinilmesiyle ilgili bazı ön konular hakkında görüşmüştük ve Bree onu mevcut durum hakkında bilgilendirmişti. Şimdi tek istediğim eve dönmek ve bu konuda bir şeyler yapmaya başlamaktı.

Sabah trafiği hâlâ sinir bozucu derecede yoğundu. Anayasa Caddesi'nden yukarı, Kongre Binası'nın beyaz kubbesini geçip Güneydoğu'ya doğru ilerlemek çok uzun sürdü. Ava'yı ilk bulduğumuz Seward Meydanı'nı geçerken, Bree ve ben depresif bir sessizliğe gömülmüştük.

Nana da daha iyi durumda değildi. Eve girdiğimde, doksan yaşında bir kadının yapabileceği kadar hızlı bir şekilde mutfakta koşuşturuyordu. Üzgün olduğunda meşgul olmayı sever ve bana bütün sabah yemek yapmış gibi geldi. Fırında pişen taze ekmeğin kokusunu alabiliyordum.

Beni görünce durdu ve kolları iki yanına düştü. Yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım.

"Onunla bir yerlere varmak üzereydik," dedi Nana. "Sadece o küçük kabuğunu kırmaya başladım. Ve şimdi-"

"Şimdi Alex'e kahvaltı hazırlayacağız," dedi Bree. "Saat on birde Juliet'le buluşacağız. Ve bununla savaşacağız."

O bir polis, tamam mı? Gerektiğinde stresten nasıl kurtulacağını ve durumun kontrolünü nasıl ele alacağını biliyor. Buna çoktan bir kasede çırpma başladığı yumurtalar da dahildi.

"Ne yapıyorsun?" Dedim. "Bunun için endişelenme."

"Geçirdiğin geceden sonra iyi bir yemeğe ihtiyacın var," dedi Bree. "Bu sabah sana ne verdiler, çörek mi? Sanırım onu da yemedin."

"O haklı." Nana elimi okşadı. "Git temizlen ve yemeğe hazır olarak buraya gel."

"Evet." Bree'nin çırpma teli şu anda dakikada yaklaşık yüz kızgın mil yol alıyordu. "Ve savaşmaya hazırım," dedi.

BÖLÜM

64

"İÇERİ GEL, İÇERİ GEL. LÜTFEN."

Juliet Freeman, sokakta yürürken gördüğünüzde avukat olarak etiketleyebileceğiniz türden bir kişi değil. Neredeyse Nana kadar kısa, orta kısmı oldukça iri ve mahkemede olmadığı zamanlarda pek de etkileyici giyinmiyor.

Aynı şekilde, Pennsylvania Avenue'deki hukuk bürosunun içi de daha çok birinin evinin bir parçasıymış gibi hissettiriyor. Müvekkillerinin çocukları için köşede bir çamaşır sepeti dolusu oyuncak bulundurması ve raflarındaki kitapların anayasa tarihinden *Yeşil Yumurtalar* ve *Jambon*'a kadar her şeyi kapsamaması hoşuma gitti.

Juliet sadece aile hukukunu bilmekle kalmıyor, *aileyi* ve *aileyi* bir arada tutmak için gerekenleri de anlıyor. Bana kalırsa, tüm doğru yönleriyle etkileyici biri.

bile hemen konuya girdim.

"Üç sorum var," dedim ona. "Ava'yı nasıl geri alacağız? Bu arada ne yapacağız? Ve tüm bunlar kafamda asılı duran diğer suçlamalarla nasıl bir ilişki kuracak?"

Juliet cevap verirken büfedeki eski süslü semaverden çay doldurdu. "Bir , bu gerçekten de büyük bir soru," dedi. "Ama karmaşık bir soru. Sanırım açık sözlü olmamı istiyorsunuz."

"Elbette," dedi Nana Mama bir fincan alarak. "Ben yaşlı bir kadını Juliet. Boş umutlara ayıracak vaktim yok."

"Tamam o zaman. Ava'nın uyuşturucu kullandığı gerçeği, Alex'e karşı yapılan suçlamalarla birleşince, bu zorlu bir mücadele haline geliyor. Ve bu olmasa bile, hala onun ya da herhangi bir üvey çocuğun üzerinde herhangi bir üstün hakka sahip değilsiniz."

"Hayır, ama onunla bir ilişkimiz var," dedi Nana Mama. "Dünyada başka kimsesi olmayan bir kız için bunun bir değeri olmalı. Ava artık ailemizin bir parçası."

Juliet başını salladı ama sadece Nana'nın söylediklerini onaylamak için, onunla aynı fikirde olmak için değil.

"Yasal olarak konuşursak, değil. Eğer onu bir başkasının yanına yerleştirirlerse

ve yapışır, o zaman bu iş biter. Sana geri dönmeyecek."

Bu haber hepimizin üzerine ağır bir şekilde çöktü. Bree sessizlikte elimi sıktı. "Ne öneriyorsun?" diye sordum.

Juliet, "Sosyal hizmet uzmanınıza Ava'nın kullandığı uyuşturucu her ne ise, bunları sizden almadığını açıkça belirtmeniz gerekiyor," dedi.

Bree, "Bunu onunla çoktan konuştum," dedi.

"Bunu Ava'dan duyması gerekiyor. Eğer bu konuşmayı gerçekleştirebilerseniz, bu iyi bir ilk adım olacaktır."

O kadar emin değildim. "Bu benim kendi uyuşturucu kullanımım ile ilgili bir tür zımni itiraf olarak algılanamaz mı?" Dedim.

"Her şey ," dedi Juliet bana. "Her şeyden önce Ava'nın durumunu ele al, sonra da kendi suçlamalarını. Mahkeme tarihin ne zaman?"

"Bir hafta sonra bugün."

Masasına gitti ve bir not karaladı. "Ne yapabileceğine bir bak. Bu arada, anladığım kadarıyla sana karşı bir yasaklama emri var?"

"Evet, ama kuruldu," dedim. "Hiçbir şey kanıtlayamam, henüz değil. Gerekirse karşı dava açacağım. Ne gerekiyorsa yaparım."

Juliet öne doğru eğildi ve kırmızı çerçeveli gözlüklerinin üstünden gözümü takıldı. "Alex, beni dinle. Yönetim kurulunun üstünde kalmak için bir neden varsa, o da budur. Ne yaparsan yap, bu adamı ortaya çıkarmak için kuralları esnetmeye ya da Tanrı korusun, yasaları çiğnemeye başlama." Beni tanıyordu, belki biraz fazla iyi tanıyordu. İyi bir tavsiyeydi. Yine de aklımın bir köşesinde seçeneklerimi açık tutmaya kararlıydım.

Ron Guidice'in bana Ava'nın aldığı ilaçların aynısını enjekte etmiş olması tesadüf değildi. O kadarını biliyordum. Onu nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu - belki laboratuvar sonuçları için birine rüşvet vererek ya da o gün onu evimize bırakan polisle sohbet ederek. Her halükarda, bu gizli bilgileri ilk kez ortaya çıkarışı değildi. Belki de Guidice sandığımdan daha iyi bir muhabirdi.

Bir muhabir ve kindar bir orospu çocuğu.

Şimdi bunu kanıtlamam gerekiyordu. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM

65

ÇOCUKLAR OKULDAN GELDİKLERİNDE, HEPSİNİ OTURTUP

Bir ebeveyn olarak yaptığım en zor konuşma için aşağıya. Ava'ya eşyalarını toplaması gerektiğini açıklamak zorunda kaldık ve hepsine bunun nedenini açıklamak zorunda kaldık.

İçinde bulunduğum zor durumla ilgili ayrıntılara girmedim. Onlara sadece bazı yasal sorunlar olduğunu ve Ava'nın tekrar bizimle yaşamaya başlayabilmesi için bu sorunları çözmemiz gerektiğini söyledim.

Stephanie dayanabildiği kadar dayandı ama Ava'yı saat altıya kadar grup evine yerleştirmeleri gerekiyordu. Saat beşte geldiğinde Ava'nın bavulu kapının yanındaydı ve evimiz bir morg kadar sessizdi. Hepimiz oturma odasına yerleşmiş, kaçınılmaz olanı bekliyorduk.

Stephanie bile üzgündü. Kapıyı açtığımda gözleri yaşarmıştı. Uyuşturucu suçlaması hakkında konuşmuştuk ve ondan ilk fırsatta Ava'yla bu konuda görüşmesini rica etmiştim. Stephanie yapacağına söz vermişti. Bu arada Ava'yı yeni evinde ziyaret edebilmemiz için kırk sekiz saatlik bir bekleme süresi vardı. Bu da en az iki gün boyunca başka bir şey öğrenemeyeceğimizi anlamına geliyordu.

"Ava, tatlım, gitmeye hazır mısın?" Stephanie neşeli olmaya çalışarak sordu.

Ava omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. Gözlerindeki sertliğin geri geldiğini görebiliyordum. Sanki başından beri bunu bekliyormuş gibiydi. Bu kızın hayatında şu ana kadar değişmeyen tek şey geçiciliğin kendisiydi. Neden bu durumun farklı olmasını beklesin ki?

"Orada dur bakalım," dedi Nana. Ava'yı kapıya kadar takip ederken boynundaki gümüş madalyonu çıkardı. Madalyonun bir yüzünde tüm ailenin küçük bir resmi, diğer yüzünde de benim küçük, şapşal bir bebeklik resmim vardı.

"Al." Nana zinciri Ava'nın boynuna geçirdi. "Bu bir borç, sakın takas etmeye ya da satmaya kalkma. Buraya tekrar yerleştiğin anda geri isteyeceğim."

Ava bir omzunu kaldırıp indirerek yere baktı. "Teşekkür ederim

Bana iyi davrandığın için" dedi, belli belirsiz bir duyguya kapılmadan. "Her zaman bu kadar iyi olmadığım için özür dilerim."

Bunun üzerine Nana'nın ifadesi karardı. Uzandı ve Ava'yı elinden tutup kendi küçük, kemikli elleriyle omuzlarına vurdu.

"Kızım, üzülmene bir şey yok," dedi sesi titremeye başlayarak. "Bu evde *seviliyorsunuz* Bayan Ava Williams. Beni duyuyor musunuz? Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Hiçbir şey!"

Ava'ya kocaman sarıldı ve hepimiz etrafına toplandık. Ava'nın bir tahta gibi kaskatı kesilmiş bir halde ortamımızda durduğunu . Sanki mümkün olduğunca az şey hissetmeye çalışıyor gibiydi. Bir hafta önce kollarımda ağlayan kız şimdi diğer eşyaları gibi paketlenip kaldırılmıştı. Benim için bu bir trajedi gibiydi.

Stephanie, "Herkesten özür dilerim ama gerçekten yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Geç oluyor."

"Hoşça kal Ava," dedi Jannie. "Seni çok özleyeceğiz!"

"Hoşça kal, Ava!" Ali kollarımda ağlarken, onu merdivenlerden aşağıya takip ettiğimizi söyledi.

Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden başka bir kadının çift sıra park ettiği kaldırıma vardığımızda Ava artık bize bakmıyordu bile. Arka koltuğa tırmandı ve Bree'den valizini aldı.

"Seni seviyoruz Ava," dedi Bree. "Ve iki gün sonra görüşeceğiz."

Ava kuru gözlerle dosdoğru ileriye, Beşinci Cadde'ye baktı. Tek söylediği "Hoşça kal," oldu.

Bir dakika sonra gitmişlerdi.

BÖLÜM

66

RON GUIDICE DIKİZ AYNASINDAN BAYANIN

SOSYAL HİZMETLERDEN Ava'yı ön merdivenlerden aşağı yürüttü. Cross'un evinin içinden pek bir şey duyamamıştı. Birinci kattaki dinleme mikrofonu mutfaktaydı. Ama yine de bu küçük sahne kendi adına konuşuyordu.

Bir zamanlar bir günde Haçlılar için üzülebilirdi. Şimdi ise daha çok bir onay işareti gibi hissediyordu. Nedenini hatırlamaya ihtiyacı varsa, aynaya her bakışında kırık burnunun üzerindeki bandajları görüyordu. Gözü de morarmıştı ve çenesi beton gibi kaskatı kesilmişti.

Kumdaki inkar edilemez çizgi aşılmıştı. Alex artık kaçıyordu ve Guidice'in onun peşinde olduğunu biliyordu. Ama Guidice'in hâlâ üstünlüğü vardı. Kendini tehlikede hissettiği her an tek yapması gereken tetiği çekmekti; hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Kahr 9mm'nin koltuğun altında yaptığı şey buydu. Bundan sonra onu her zaman yanında taşıyacaktı.

Bu sırada başparmakları telefonunun dokunmatik ekranında geziniyor, *The Real Deal* için kısa bir yazı hazırlıyordu. Ava, Alex'in evinin önündeki ten rengi minibüse tırmanırken, o gün için son birkaç düşüncesini not etti.

Ardından, araba kaldırımından uzaklaşırken ve Guidice takip etmek için kenara çekilmeden önce Send'e çarptı.

TALİHSİZ VE KAÇINILMAZ

RG tarafından 17:28de gönderildi.

MPD'den Dedektif Cross raydan çıkmış gibi görünüyor. Bu hikayeyi takip eden herkes son yirmi dört saatte yaşananları şaşırtıcı bulmayabilir. Ben buna talihsiz bir kaçınılmazlık diyorum.

Her şeyden önce, bu bilgileri kamuya açık bir kayıt meselesi olarak sunduğumu yinelememe izin verin. Bu alanda gördüklerinizin ötesinde kendi hikayemi satmak, paketlemek veya bundan kar elde etmek gibi bir niyetim yok.

Özetle: Dedektif Cross dün beni fena benzetti. Bu

Dedektifle yaşadığım ilk sebepsiz çatışma değildi, ama kesinlikle en şiddetlisiydi. (Cross'un en son muhakeme hatalarına genel bir bakış için *buraya* tıklayın).

Georgetown Ripper's'ın dışında onunla karşılaştığım andan itibaren En son suç mahallinde Dedektif Cross'un bir şekilde değiştiğinden şüphelenmiştim - sarhoş, kafası güzel ya da her ikisi birden. Ona bunu sorduğumda, hemen sinirlendi ve kavgacı bir tavır takındı.

Soruyu sorduğumda beni bile şaşırtan bir tepkiyle karşılaştım. Altı yıl boyunca ABD'de ve ABD dışında polis uygulamaları hakkında haber yaptıktan sonra hiç bir şey yaşamamıştım. Yüzüme bir yumruk yedim, burnum kırıldı; çeneme bir yumruk yedim; ve yerdeyken karnıma bir tekme yedim. Resimler için *buraya* tıklayın (uyarı-grafik içerik, çocuklar için uygun değildir). Bu görüntüleri, hakkında uzaklaştırma emri çıkarttığım Dedektif Cross'a karşı açtığım hukuk davasında delil olarak kullanacağım.

Hikaye burada da bitmiyor. Bu olayın hemen ardından dedektifin bayıldığı görüldü ve daha sonra bir ambulansla götürüldü. (Bunu biliyorum çünkü MPD onun tıbbi ihtiyaçlarını benden önce karşıladı.) Ona hiç vurmadığım ya da dokunmadığım göz önüne alındığında, aslında yasadışı bir maddenin etkisi altında olduğundan zamankinden daha emin hissediyorum.

Şehir de benimle aynı fikirde gibi görünüyor. Daha bu akşam, Dedektif Cross'un gözetimindeki koruyucu çocuk evinden alındı. Umarım o çocuk artık daha güvenli ve sağlıklı bir ortamda yaşayacak.

Son olarak, geçtiğimiz haftalarda bu platformu Dedektif Cross'u örnek göstermek için kullandığımı itiraf ediyorum. Dün yaşananlardan sonra beni suçlayabilecek biri var mı merak ediyorum. Soruşturmalarım sonucunda bir tane bile rüşvetçi polis memuru sokaklardan çekilirse, o zaman bu çalışma (ve evet, yakın zamanda aldığım yaralar) buna değecektir.

Yorumlarınız? Düşünceleriniz? *Burada* paylaşın.

Üçüncü Bölüm

ÖLÜ GIBİ, MUHTEŞEM

BÖLÜM

67

ELIJAH CREEM PALM BEACH'IN KARANLIK BİR YERİNDE
DURUYORDU,
KENDİ EVİNİ UZAKTAN YÖNETİYOR.

Bergman'a telefonda "Biliyor musun, gerçekten özleyeceğim." dedi.

"Bunun için endişelenmeyin. Bu sadece bir ev," dedi Bergman ona. "Evet ama *güzel* bir ev ve parasını ben ödedim. O değil."

Geceleri bile kapalı olan bu yer, şık ve modern dış cephesindeki sedefli beyaz kaplamayla adeta parlıyordu. Miranda burayı satın aldıklarında üç yüz bin dolar harcayarak bu şekilde yeniden kaplanmasında ısrar etmişti. Saçma sapan bir emlak gösterişi idi ama sonunda haklı çıkmıştı.

Kaltağın zevki iyiydi. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Ayrıca boşanma davasında Palm Beach'teki evinin peşine düşeceğini avukat sözcüsü aracılığıyla açıkça belirtmişti. Başarılı bir özel muayenehanesi ve onunla birlikte gelen nakit akışı olmayan Miranda, intikamını emlakten alıyordu. Creem daha azını beklemezdi.

"Ah, peki," dedi. "Sanırım bunu bir şekilde telafi etmem gerekecek."

"Yine o çılgın maskelerden birini takıyorsun, değil mi?" Bergman sordu. "Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Josh, Creem'lateks dudaklarına takılan sessiz harfleri takip eden hafif aspirasyonu fark edene kadar tam beş dakika konuşmuşlardı. Bu iyiye işaretti. Bu maskeler olağanüstü bir işti.

Burada biri onu fark etse bile, ne göreceklerdi? Members Only ceket giymiş yaşlı, beyaz bir beyefendi. Florida'nın güneyi gibi bir yerde pek de yıldız sayılmaz.

Bu Creem'in yaşlı adam prototipini son kullanışı olacaktı. DC polisi artık maske olayını öğrendiğine göre, bunu medyada kullanıyorlardı ki bu da sorun değildi. Tek yapması gereken şablonu değiştirmekti. Bir dahaki sefere başka biri olacaktı. Bu kadar basit.

Bu arada Josh'un hâlâ konuştuğunu fark etti.

"...bu şekilde kaçıp gitmenden hoşlandığımdan emin değilim," dedi. Kendi sesi alçak ve yavaştı ve oldukça viskiye batırılmıştı. "Bu küçük geziniz planın bir parçası değildi."

"Ne planı?" Creem cevap verdi. "Kendin söyledin. Bu, olmasını istediğimiz her şey . Kahretsin, kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim-"

"Fort Lauderdale. Evet, biliyorum. Bütün mesele de bu zaten. Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum," dedi Josh.

Creem derin bir nefes aldı. Bergman'ı seviyordu ama adam biraz muhtaç olabiliyordu.

"Yapacağız, Josh. Sonuna kadar, söz veriyorum. Sadece bana vajinal davranmaya başlama. Şu anda ihtiyacım olan son şey başka bir eş."

"Bu çok komik," diye yarı yarıya mırıldandı. "Oh, ve PS, bunu bana nasıl telafi edebileceğini çoktan buldum. Ne zaman döneceksin?"

"Yakında," dedi Creem. "O zaman konuşuruz. Ama şu anda meşgul olmam gerekiyor." "Dinleyebilir miyim? Lütfen? Lütfen?"

Creem karanlıkta kuma doğru gülümsedi. Josh sormasaydı çok şaşırıracaktı.

"Elbette," dedi. "Sadece ben işimi bitirene kadar çeneni kapalı tut."

BÖLÜM

68

CREEM SAHILI IZLERKEN GÖLGELİ BİR ÇİFT

Kıyı boyunca kol kola ilerlediler. Onlar karanlığa gömüldükten sonra kumları aştı ve yüksek otların arasından geçerek kendi arazisinin arka gitti.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Josh Bluetooth üzerinden fısıldadı.

"Bu sefer biraz farklı bir şey," dedi Creem ona. "Bekle ve gör."

Binlerce kilometre ötedeki bardağına birkaç buz küpü daha düşerken Bergman heyecanla kıkırdadı.

Creem kapının içinde, havuzun etrafından dolanarak evin yan girişine doğru ilerledi. Verandadaki taş satranç takımı yaklaşık sekiz ay önce bıraktığı gibiydi. Yan Roger Wettig'le oynamıştı. Hafızası yanıltmıyorsa onu da yenmişti. Bu arada satranç takımına dokunulmamıştı. Satranç Miranda ve kızların zihinsel seviyesinin biraz üzerindeydi.

Hizmet odasının kapısında durdu ve tokmağı denedi. Elbette güvenliydi ama bu girişteki alarm sistemi iki Noel öncesinden beri çalışmıyordu. Ceketinin iç cebinden çıkardığı küçük Beretta tabancasına susturucuyu taktı ve kapının koluna ateş etti. Hızlı ve gürültülü bir metal sesi duyuldu. Mülk sınırını aşacak bir şey değildi zaten.

Bir dakika sonra içerideydi.

Kendi evine şekilde gizlice girmek biraz garipten de öteydi. Yankılı arka koridora ve mutfığa doğru ilerlerken ışıkları kapalı bıraktı. Uşağın kilerinden geçerken Creem durup çekmecedен beyaz bir mutfak çöpü torbası çıkardı ve cebine doldurdu.

Etrafa bakmak için birinci katın etrafında hızlıca bir tur atarak yoluna devam etti. Bütün bu yer onu gülünç derecede duygusal yapıyordu. Aslında bu evde güzel zamanlar geçirmişti. Herkes birbirinden nefret etmeye başlamadan önce birkaç Noel falan.

Miranda'yı rahatsız eden şey seks değildi. Yakınından bile geçmedi. O vardı

onun cilveleşmeleri, onun da kendi cilveleşmeleri vardı.

Hayır, DC'deki skandal ve onunla birlikte gelen her şeydi. Artık yedi haneli bir gelir, beyaz elbiseli bir itibar, mükemmel ve kusurlu bir hayat . Bu ona, her ikisinin de uzun zaman önce yapması gereken bir şey için tetiği için gereken tüm bahaneyi veriyordu.

Ama şimdi, Miranda kızgındı. Ve o da açgözlü olmaya başlamıştı.

Creem heykelsi bambu ve çelik merdivenlerden ikinci kata çıktı. Acele etmeden koridor boyunca kapıları açtı. Önce Chloe'nin süiti, sonra Justine'inki. İkisi de geride pek bir şey bırakmamıştı ama Chloe'nin şifonyerinde bir çift elmas küpe ve Miranda'yla birlikte Justine'e birkaç yıl önce Santorini'den getirdikleri opal yüzüğü buldu.

Bir zamanlar küçük sarışın güzellerini sevmişti. Ama annelerinin onları nasıl bir kadına acı bir şekilde ortadaydı. Bir aydan uzun bir süredir ikisi arayıp bir merhaba bile dememişti. Chloe Amex kartının limitini artırmak istediğinde sadece bir mesaj atmıştı.

Evet, gerçekten de. Yaşlı kaltak bloktan sadece birkaç yonga. Artık onları kurtarmak için çok geçti.

Creem ilerlemeye devam etti. Üst kattaki spor salonunu ve bir misafir odasını geçtikten sonra yarım kat daha çıkarak ana süite ulaştı.

Miranda'nın soyunma odasındaki tüm çekmeceleri açtı, iç çamaşırlarını ve biblolarını halının üzerine döktü. Orada değerli ne varsa ve ecza dolabından birkaç eski reçeteyi aldı. Fazla bir şey yoktu.

-Önemi yoktu. Bu gece tamamen görünüşle ilgiliydi.

Sonunda döndü ve dışarı çıktı.

"Josh?" dedi, koridorun yarısında. "Hâlâ bilincin yerinde mi?"

"Hâlâ buradayım," diye cevap verdi Bergman. "Gerçi biraz sıkılmaya başladım. Neler oluyor?"

"Biraz daha ," dedi Creem ona. "İşler çok daha ilginç bir hal almak üzere."

BÖLÜM

69

HİZMET ODASI KAPISINDAN, CREEM SEYAHAT ETTİ

YALNIZCA. Yan bahçeye girdi ve kendi mülkü ile yandaki Roger Wettig'in mülkü arasındaki on metrelik çardak iterek geçti.

içinden geçmek gibiydi. Çitin bu tarafındaki ev tamamen aydınlanmıştı ve her iki kattaki camların arasından yumuşak altın rengi bir ışık görünüyordu.

Ve aslında Roger ve Annette Wettig'in kendileri de Creem'lerin tür çarpık ayna versiyonu gibiydiler. Roger, Elijah'tan yirmi yaş büyüktü ve Annette de Miranda'dan en az on yaş küçüktü - Roger kaçınılmaz ikinci kalp krizini geçirir geçirmez zengin ve bekâr olmaya hazır, Palm Beach'in prototip ganimet karısı.

Roger'ın havuzunun etrafındaki Ipe döşeli güverteye geldiğinde, Creem bitkin düştü. Sağ bacağını arkasından sürükledi ve bir elini başının arkasına koyarak Wettig'lerin arka kapılarından birine doğru son yirmi metreyi topallayarak yürüdü.

İçeride, Roger'ın devasa bir televizyonda Marlins maçını izlediğini görebiliyordu. Sırtı kapıya dönüktü ve elleri başındaki kel keşiş şapkasının üzerinde bağlıydı.

Creem cama vurduğunda Roger neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Alo?" Creem seslendi.

Roger gözlerini kısarak arkasına baktı ama daha fazla yaklaşmadı. "Sen de be?" diye bağırdı.

Creem sahile doğru eliyle işaret etti. "Az önce saldırıya uğradım," dedi. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Roger'ın ona dikkatle bakmasından, maskenin içindeki Creem'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu. Palm Beach'te soyulmaya cüret etmiş yaşlı bir yabancıydı sadece. Yaklaşırken kızgınlığını gizlemeye bile çalışmadı.

"Bekle, ," dedi. Tavandan tabana sürgülerin yanındaki parlayan tuş takımından bir şifreyi bipleledi ve ardından bir hava vınlamasıyla birini çekti.

İçerideki Marlins maçının sesi en yüksek seviyedeydi.

"Reyes sezon başı maçlarında iyi görünüyor...."

"Polisi aramamı ister misin?" Roger söyledi.

"Hayır," dedi Creem ona. "Buna gerek yok."

"Geçen yılki vuruşları görüp göremeyeceğimizi zaman gösterecek...."

"Peki... yardımcı olabilir miyim?" Roger söyledi. "Yaralandın mı?"

"Yaralandın mı?" Creem söyledi. "Sadece duygularım sanırım. En azından arayabilirdin."

Arka planda, Josh'un telefonda eliyle güldüğünü duyabiliyordu.

"Sen neden ?" Roger talep etti.

"Bir salıncak ve bir ıska."

"Benim, Roger. Elijah Creem."

Creem'in kendine izin verdiği tek eğlence buydu. Arkasından tabancasını çıkardı ve Roger arkasını dönmeye bile çalışmadan sol göğsüne ateş etti. Kalp krizi buraya kadarmış. Oracıkta ölüverdi.

"İkinci vuruş! Belki bu gece José'nin gecesi değildir."

Creem ilerlemeye devam etti. Roger'ın ağırlığını aştı ve evin içine doğru ilerlemeye devam etti. Buraya birkaç bira içmeye, birkaç akşam yemeği partisine gelmişti ve evin temel düzenini biliyordu. Ebeveyn yatak odası zemin katta, sağ tarafta kendi kanadındaydı.

Büyük odayı geride bırakırken, ileride başka televizyonun sesini duyabiliyordu, Annette orada her ne izliyorsa.

"Roger?" diye , tam o sırada Creem yatak odasının kapısını açtı ve gecenin üçüncü atışını yaptı.

Yataktan fırlamaya çalışırken omzundan vuruldu. Bir sonraki kurşun yüzüne isabet etti ve temelli yere yığıldı. Üzerinde kocasının Dallas Cowboys forması, ayak parmaklarının arasında küçük beyaz pamuk parçaları ve tırnaklarında taze bir kat kırmızı ile öldü.

Küçük bir bıçak işi Creem'in daha çok hoşuna giderdi -muhtemelen Josh'un da- ama bu gece olmazdı. Burada polis herhangi bir paralellik kurmanın anlamı yoktu.

Annette'in çekmecelerini hızla boşalttı ve bu sırada ortaya çıkan iki kadife kutuyu . Annette'in çantasını attı, cüzdanını aldı ve sonra dolaptaki uzun şifonyerden Roger'ın cüzdanını da .

Bu kadarı yeterliydi. Neyi kaçırmış olabileceği gerçekten önemli değildi ve en iyisi yoluna devam etmekte.

Ama kapıdan çıkarken Creem'in merakı onu alt etti. Arkasını döndü ve Annette'in yere gitti, tüm açılar ve

geniş gözlerini yatağa dikti. Eldivenli bir eliyle, bakmak için geceliğinin eteğini kaldırdı.

, göğüslerinde gözle görölür bir asimetri vardı ve her iki tarafta da bir yara izinin gölgesi hâlâ görünüyordu. Roger dünyada en az mantıklı olan şeyden cimrilik etmişti ve bu belli oluyordu. Ne aptal ama.

İki dakika sonra Creem sahile geri dönmüş, kuzeye, kiralık arabasını park ettiği yere doğru yürüyordu.

"Bu kadar Josh," dedi. "Bitti. Bu gecelik bu kadar." "Hâlâ anlamıyorum," dedi Josh. "Az önce ne oldu?"

"Bir kere, Gold Coast'un bu küçük bölgesindeki emlak değerlerini tek başıma düşürmüş olabilirim. Ama daha önemlisi? Miranda ve kızların burayı bir daha asla kullanmak istemeyeceklerinden emin oldum."

Bir gecelik iş için hiç fena değil. Maskesinin içinde Dr. Creem gülümsedi.

BÖLÜM

70

ERTESİ GÜN İŞ YERİNDE BAZI İYİ HABERLERLE BAŞLADI.

Çavuş Huizenga'dan silahımı ve rozetimi geri aldım. Şefin Glock'u bizzat imzalaması gerekiyordu, bu yüzden doğru yönde bir güven oyu gibi hissettim.

İş durumumu değiştirmemesi çok kötü oldu. Hâlâ ofisteydim ve tüm günümü üç şey yaparak geçiriyordum: telefonlara cevap vermek, dosya odasında soğuk vaka raporlarını kaydetmek ve şimdiye kadar birlikte çalıştığım herkesin ateşini ölçmek.

Teknik olarak Elizabeth Reilly davasından, Georgetown Karindeşeni'nden ve Nehir Katili'nden ayrılmıştım. Ama bir gün çoklu bir cinayet üzerinde çalışıp ertesi gün onu önemsemeyi bırakamazsınız. Neler olduğunu bilmek istiyordum.

Ayrıca aklımda hâlâ Ava ve Ron Guidice vardı. Aslında o sabah ilk işim Jarret Krause'nin masasına gitmek oldu.

"Alex. Nasıl gidiyor?" dedi, küpüne girdiğimde arkasına yaslanarak. Üzerinde çalıştığı pencereyi de kapattığını fark ettim.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece Ron Guidice hakkında yeni bir şey var mı diye merak ettim."

Krause daha da geriye yaslandı, ellerini başının üzerine koydu, sanki onları klavyeden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Tanrım, ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi bana.

"Ne demek istiyorsun?" Sadece baskıyı ettirmek için sordum. Ne demek istediğini biliyordum.

"Huizenga oldukça açık konuştu. Sen temassızsın, değil mi? Ve açıkçası, Guidice'i işten çıkarmanız gerekmiyor muydu?"

Buna cevap vermeyecektim. Gerçek şu ki, Krause'nin nereden geldiğini anlıyordum. O bir acemiydi ve muhtemelen cesur olduğundan daha hırslıydı. Bu zamanla değişebilirdi ama şu anda çizgilerin içinde kalarak yükselmeye çalışıyordu. Bunu onun için değiştirmek bana düşmezdi. Ben de yoluma devam ettim.

O sabah bana en açık olan kişi Errico Valente idi.

En son Cambridge Place'deki ifte cinayette, Guidice ile büyük patlamamdan hemen önce konuşmuştuk. Soruşturma dosyalarına hâlâ internet üzerinden erişebiliyordum ama Errico kendi notlarına da bakmama izin verdi.

Öğrendiğim şey, bıçağın anne ve kız kurbanlar üzerinde alıştığıydı. Çarpıcı biçimde benzerdi. Kesikler, belli bir uzmanlık seviyesine işaret edecek şekilde, yerleşim ve kapsam bakımından birbirlerine yeterince yakındı. Görünüşte rastgele olan et yırtıklarının oğ  ikincildi, sanki kesici kasıtlı olarak geri dönmüş ve her şeye biraz dağınıklık katmış gibiydi. En azından katilimiz pratik yaptıkça daha iyi oluyordu.

Errico maske imalatılarını da araştırıyordu. Güvenlik kamerası görüntülerine dayanarak, Kuzey Carolina, Teksas ve Kaliforniya'daki olası   şirkete kadar daraltmıştı. Barbie Katili ya da Georgetown Karındeşeni ya da her kimse, bu şeyleri izlenebilir bir adrese g ndertecek kadar bariz bir şey yapacağı şüpheli görünüyordu. Ama her halükarda, MPD artık basın brifingleri de dahil olmak üzere maskeler hakkında kamuoyu önünde konuşuyordu.

Bu iyi bir hamleydi. Hiçbir şey olmasa bile, katili savunmaya geçirebilir ve belki de onu bir tür hata yapmaya itebilirdi. Bir seri katilin düzenini bozmak için yapabileceğiniz her şey güçlü bir araç olabilir, özellikle de elinizde çalışacak başka bir şey yoksa.

Günün sonunda, o sabah içeri girdiğimde bildiğimden çok daha fazlasını biliyordum. Ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Yardım etmek istiyordum. Bunun yerine, tek yapabildiğim her şeyin dışında dolaşmak ve tekrar içeri girmeyi beklemekti.

Ve ř  ana kadar bunun yakın zamanda değışeceğine dair bir işaret yoktu.

BÖLÜM

71

SÖZDE KAUÇUKLA ÇALIŞMANIN BİR BAŞKA AVANTAJI

GUN SQUAD saatleriydi. Sekizde girdim ve beşte çıktım. Yapabileceğiniz çok fazla ofis işi var.

Uzun zamandır ilk kez Bree'yi eve bıraktım ve daha da iyisi ailemle birlikte akşam yemeğine oturdum. Hayatımda değiştirebileceğim bir şey varsa, o da özlediğim akşam yemekleri olabilir.

Dondurma yendikten ve bulaşıklar yıkandıktan sonra, Sampson arka verandaya çıktığında Jannie'ye cebir konusunda yardım ediyordum.

"Tık tık," dedi içeri girerken. Ava için hepimiz çok üzülyorduk ama Sampson aileden biri. İsteddiği zaman gelebilir.

"nine?" dedi, sandalyesinde ona sarılarak. "İyiyim," dedi, ama sanırım o da aynı şeyi düşünüyordu

Son yarım saattir Madeleine Albright'ın yeni kitabını okuyorum. "Dondurma ister misin, canım?"

"Aslında Alex ve Bree'yi bir dakikalığına almayı umuyordum," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Belki dışarıda?" Bahçedeki piknik masasına doğru ilerlerken Jannie'yi yanağından öpmek için eğildi.

"Ne ?" John arka kapıyı kapattıktan sonra sordum.

Sampson ayı boyundaki gövdesini karşımıza yerleştirdi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Ne söylemek istediğini ya da en azından nasıl başlamak istediğini anlaması bir saniye sürdü.

"Size bir varsayımda bulunmama izin verin" dedi. "Diyelim ki bir adam başka birine karşı suçlamalarda bulunuyor - yanlış olduğunu bildiği suçlamalar. Ve diyelim ki bu adam o kişiye tuzak kurmak ve hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yaptı. Belki de bunu yapmak için yasaları bile çiğniyor ama kimse bunu kanıtlayamıyor."

"Tamam," dedim. Belli ki Guidice hakkında konuşuyorduk ama Guidice hakkında da konuşmuyorduk. Çenemi kapalı tutacak ve şimdilik John'un yolundan gidecek kadar biliyordum. "Devam et."

Sampson, "Bu tür bir adamın dolabında birkaç iskelet olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Normal bir geçmiş kontrolünde ortaya çıkmayan türden."

Bree'nin kıpırdamadan oturduğunu ve tek kelime etmediğini fark ettim. "Ne tür iskeletler?" Dedim.

Sampson arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Uyuşturucu alışkanlığı mı? Kötü bir borç mu? Bilmiyorum, belki de en iyi arkadaşının karısıyla yatıyordur. Ama sadece tartışmak için, diyelim ki başka biri bunu öğrendi. Mesela benim gibi biri. Bu tür bir bilgi, bir kişinin bu suçlamaları yeniden gözden geçirmesini sağlamak için kullanılabilir. Ve belki de *bu* diğer adamın hayatını biraz daha kolaylaştırır. Onun ve ailesinin."

"Tanrım, John," dedim. Eğer konuda bu kadar gergin olmasaydım, bu numara bana komik gelebilirdi. "Senden böyle bir şey yapmanı isteyemezdim."

"Eğer bunun hakkında konuşuyor olsaydık," dedi John. "Ki konuşmuyoruz. Ama bil diye söylüyorum Alex, benden daha önce de böyle bir şey yapmamı istedin. Hem de birden fazla kez."

"Evet, ben de işin içinde olduğumda," dedim. "Bu farklı."

Sonunda Bree konuştu. Sesi alçaktı ve bunu beklediği izlenimine .

"Benim iki sentim mi?" dedi. "John'un istemese buraya geleceğini sanmıyorum."

"Bu doğru," dedi Sampson bana.

Ona inandım ama Sampson'ın bizim için her şeyi yapabileceği de doğrudu.

Aynı şekilde ben de onun için her şeyi yaparım. Bu her zaman iyi bir şey değildir. Bahsettiğimiz John'un kariyeriydi.

"Bilmiyorum, Sampson," dedim.

"Ama ben biliyorum," dedi Bree bana. "Burada tehlikede olan çok şey var Alex ve sen de tam ortasındasın. Bırak bunu ben arayayım. Lütfen."

Gözlerinin içine baktığımda başka bir şey gördüm. Söylemediği bir şey vardı ve sonunda resmin tamamını anlamıştım. Eğer çok yanılmıyorsam, bu sadece John'un fikri değildi. Bree bu gece gelmesini istemişti.

Bu konuda hâlâ çelişkili hissediyordum ama o haklıydı. Her iki da tehlikede olan çok şey vardı. Uzaklaştırma emri olan bendim ve beni korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı - ama aynı zamanda Ava'yı da.

Başka koşullar altında, Guidice'in 2007'de uğradığı zarara da hâlâ takılı kalmış olabilirdim. Ama ailemle uğraşmaya başladığı anda bu meseleyi gölgede bırakmıştı.

Ben de başka bir şey söylemek yerine masadan kalktım ve içeri girdim.

"Jannie'nin ödevine yardım etmeyi bitireceğim," dedim. "Siz ikiniz konuşmanız bitince içeri gelin."

BÖLÜM

72

ERTESİ GÜNÜN SONUNDA, NİHAYET BİZE İZİN VERİLDİ.

Ava'yı ziyarete gitmek için. Sampson'ın eşi Billie gelip çocuklara bakma nezaketini gösterirken, Nana, Bree ve ben de Kuzeydoğu'daki Quarles Caddesi'ne gittik.

Ava'nın yerleştirildiği ev şehrin en kötü mahallelerinden birinin sınırlarındaydı. Dönüştürülmüş müstakil bir evdi ve artık Howard House olarak adlandırılıyordu. Orada bir ev yöneticisi, bir çift gece personeli ve birkaç yarı zamanlı danışmanla birlikte on iki kız yaşıyordu.

Şehirden mucizeler beklemiyorum ve bu insanların karşı karşıya olduğu işe büyük saygı duyuyorum. Yine de, çatlak kaldırımında yürürken ve zili çalarken duygularımı kontrol altında tutmam .

İçerisi bana üniversitedeki birkaç dairemi hatırlattı. Mobilyalar eski ve uyumsuzdu, duvardan duvara halı ise yetmişli yıllarda yeniymiş gibi görünüyordu.

Birkaç genç kadın oturma odasındaki televizyonun önünde takılıyor, duvara monte edilmiş bir televizyonda *Judge Judy*'yi izliyorlardı. Daha gerilerden yemek pişirme sesleri ve üst katta bir yerden son ses bir telefon konuşmasının yarısını duyabiliyordum.

"Evet, yaptım. *Nuh-uh!* Başlama, Lamar. Sakın başlama!"

Gerçek şu ki, Ava da en az diğer kızlar kadar sokak kızı olabilirdi. Kendini savunabileceğinden ve hatta yeri geldiğinde bir kavgada kendi ayakları üzerinde durabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama şu anda burada yaşadığını bilmek beni çok daha fazla üzüyordu. Nana ve Bree'ye baktığımda onların da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum.

Sonunda arkadan ellerini bulaşık havlusuna kurulayan, saçları örgülü orta yaşlı bir kadın çıktı. Kocaman göğsünün tişörtte büyükannemin en sevdiği isimlerden biri olan James Baldwin'in portresi vardı. Bunu iyi bir işaret olarak kabul etmeyi seçtim - günün ilk işareti.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Ava Williams'ı görmeye geldik," dedim ona.

Kadın havluyu omzunun üzerinden attı. "Ve sen?"

"Biz onun ailesiyiz," dedi Nana. Sesinde biraz gerginlik vardı.

"Koruyucu ailesi," diye ekledi Bree sessizce.

"Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden Stephanie Gethmann bugün beşten sonra onu görebileceğimizi söyledi," dedim.

Kadın başını salladı ve derin bir nefes aldı. İşi gereği fazla derin nefes aldığını tahmin ediyorum.

"Ava'nın bugün bazı sorunları var," dedi sonunda. "Şu an iyi bir zaman değil.

Belki yarın tekrar gelebilirsin."

"O burada mı?" Bree, yüksek sesle telefonla konuşan kişinin inmekte olduğu açık merdivene baktı.

"Kahretsin, Lamar, benden ne istiyorsun?" dedi cep telefonuna, ama sonra konuştuğumuz kadınla aramızda durdu. "Dükkâna gidebilir miyim?"

Kadın beş parmağını , yani geri dönmek için beş dakikan var. Kız kapıdan çıkıp merdivenlerden inmeye devam etti ve yol boyunca Lamar'a küfretti.

"Özür dilerim," dedi kadın. Antreden çıkıp boş yemek odasına girdi, sanırım buralarda mahremiyete en yakın şey buydu. "Her neyse, hayır. Ava şu anda burada değil."

"Ne tür sorunlardan ?" Bree söyledi. "Yaralı mı?" "İyileşecek," dedi kadın. "iyi mi?" Bree sordu.

Bunun üzerine kadın durakladı ve Bree yerine gözlerimin içine baktı. "Bu konuda gerçekten konuşamam," dedi.

" iyi," dedi Bree. "İnanılır gibi değil. İki gündür burada ve yine kullanıyor."

Bree'nin ya da Nana'nın öfkesi başımızı belaya sokmadan önce araya girmeye çalıştım. "İzin verirseniz yardım edebiliriz," dedim. "Onu beklesek nasıl olur?"

"Özür dilerim," dedi. "Ziyaret saati yedide bitiyor ve daha geç bir saate kadar dönmeyecek. Önce aramanız gerekiyor."

Yapabileceğimiz başka bir şey yok gibiydi. Bir dakika boyunca hepimiz orada öylece durduk, ayrılmak istemiyorduk. İnanılmaz derecede hayal kırıklığı yaratmıştı.

Nana sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu ona sen ver," dedi. Getirdiği, içi ev yapımı keklerle ve Ava'nın en sevdiği karamela şekerleriyle dolu kutuyu uzattı. "Bunların her birinin Ava'ya ulaşmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Merak etmeyin hanımefendi. Onları almasını sağlayacağım."

"Hey, hanımefendi, o da ne?" diye seslendi biri oturma odasından. "İyi bir şey mi?"

"Kimse bana bir şey getirmiyor. Bu insanlar kimi görmek için burada?"

Nana omzunun üzerinden baktı. "Ağzından çıkana dikkat et, genç bayan," dedi. Sonra uzanıp tenekeyi müdürün elinden aldı. "Fikrimi değiştirdim. Bunları yarın getiririz," dedi.

Müdür elinden yapıyordu, gerçekten. ocuk refahı sisteminde fazla çalışmayan, az maaş alan ve takdir edilmeyen kimseyi tanımıyorum.

Yine de evden çıkarken üçümüzün de aynı şeyi düşündüğünden eminim. Ava'nın herhangi bir şansı olacaksa, onu oradan ıkarmalıydık.

BÖLÜM

73

MASA BAŞI GÖREVİMİN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ DE HEMEN HEMEN AYNI ŞEKİLDE GEÇTİ.

İlk ikisi gibi. Kendimi okulda uzaklaştırma cezası almış bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştım.

Sonra, öğleden sonra geç saatlerde bir telefon daha geldi.

"Cinayet," diye cevap verdim, o gün yüzüncü kez.

"Evet, merhaba, ben Florida'daki Palm Beach Polisi'nden Dedektif Penner. Dedektif Cross'u arıyorum."

"Onu yakaladınız," dedim. Ülkenin dört bir yanındaki departmanlarla oldukça fazla işbirliği yaptım. Böyle bir telefon almak o kadar da alışılmadık bir şey değil. Tahminimce bir tür danışmanlık istiyordu.

", kitabınızın hayranı olduğumu söyleyebilir miyim?" Dedektif Penner bana söyledi. "Bugünlerde başka bir şey daha yazacağınızı umuyorum."

"Tabii, boş zamanlarımda," diye kestirip attım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burada iki gece öncesine ait çifte cinayet soruşturması yürütüyoruz. Bir karı koca, basit bir soyguna dair tüm belirtiler var.

Aramamın nedeni, az önce bu evin yanındaki evin bekçisinden haber aldık. Görünüşe göre evde kimse yokken o da vurulmuş."

"Ve sen beni arıyorsun çünkü..."

"İkinci evin sahibini bulmakta zorlanıyorum. göre, bu adam bir süre tutukladığınız biri. Elijah Creem adında bir doktor. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Kesinlikle öyle. O ismi unutmak mümkün değildi, sadece ismin hatırına. Ama bunun ötesinde, Creem'in küçük reşit olmayan seks partisi gecesini ve yaptığımız baskını unutmak oldukça zordu.

Bu arada birkaç manşet de atmıştı. Gazetelerde ona Dr. Sürüngen diyorlardı. Onun ve arkadaşı Bergman'ın, Sampson'ın tanıklık edeceği bir duruşması olacağından emindim.

"Merak ediyordum da, acaba birilerini gönderip Dr. Creem evde, hatta şehirde," dedi Penner. "Hiçbir telefona cevap vermiyor."

"O bir şüpheli mi?" Dedim. Adam öyle bir pislikti ki, onun hakkında her şeye inanmaya hazırdım.

"İki gece önce nerede olduğuna bağlı," dedi Penner. "En azından ona soygunu bildirmem ve birkaç soru sormam gerekiyor."

Teknik olarak, halkla etkileşime girmeye başlamam temas etmeme statümün ihlaliydi. Ama diğer herkes açıktı ve doğruyu söylemek gerekirse, bir parçam bu adamın kelepçeleri geceden beri ne kadar düştüğünü görmek istiyordu. Eğer bir şey çıkarsa, Sampson'a iletecektim. Creem'in yaşadığı İkinci Bölge'de çalışıyordu zaten.

Saat beşe kadar bekledim, sonra çıktım ve Creem'in evine gittim.

BÖLÜM

74

DR. CREEM KÜÇÜK BİR ÇIKMAZ SOKAKTA ETKİLEYİCİ BİR TUDOR'DA YAŞIYORDU.

Wesley Heights'ta DE-SAC. Tüm mülk Glover-Archbold Park'ına bitişikti ve etrafta bolca mahremiyet vardı. Creem'in durumu hakkında bildiğim kadarıyla, bir sonraki adresinin biraz daha düşük ölçekli, korumaları ve bir oda arkadaşı olan bir yer olacağını varsaymışım.

Yine de, onunki gibi bir paranın adaleti ve özgürlüğü satın aldığı bilinmektedir.

-Arada bir. Davayı takip etmeyi planlamıyordum, ama şimdi tekrar radarıma girdiğine göre, belki takip edebilirdim.

Zili çaldığımda ön kapıdan cevap gelmedi ama garaj açıldı ve içinde gece mavisi bir Escalade park edilmişti. Yan kapıdan geçerek arazinin ormanlık arka yarısına doğru ilerledim.

Onu orada buldum. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı purosuyla ayakta duruyor, evin arka tarafındaki verandada işlenmiş böbrek şeklindeki büyük yeşilin üzerinde golf sopasının üzerine eğilmiş duruyordu. Sahte çime gömülmüş üç fincanın her birinden küçük sarı bir bayrak sarkıyordu.

"Dr. Creem?"

Başta beni tanımamış gibiydi. Tek gördüğü şeyin kendi arazisinde duran takım elbiseli siyah bir adam olduğuna eminim.

"Zili çalmaya inanmıyor musun?" dedi.

", " dedim ve rozetimi gösterdim. "Ben MPD'den Dedektif Cross. Aslında daha önce tanışmıştık."

O anda yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Acaba o da bana rüşvet vermeye çalıştığını hatırlıyor muydu?

Her iki şekilde de, o oynadı. Eşofmanının cebinden bir top çıkardı, yeşil sahaya bıraktı ve iki elini tekrar golf sopasının üzerine koydu. Adamdan kibir fışkırıyordu. Kötü haberlerle burada olduğum gerçeğinden çok fazla zevk almamaya çalıştım.

"Sizin için tam olarak ne yapabilirim?" dedi.

"Palm Beach'ten bir telefon aldık," dedim. "Polis departmanı size ulaşmaya çalışıyormuş."

"Öyle mi? Ben şimdi ne yaptım?" dedi ve hedefini ıskalayan yirmi metrelik yumuşak bir vuruş yaptı.

"Görünüşe göre geçen gece evinizde bir soygun olmuş. Sizin evinizde ve yandaki evde. Maalesef komşularınızın ikisi de davetsiz misafir tarafından öldürülmüş."

"Söylemiyorsun." Creem yere bir top daha bıraktı. "Wettig'lerden mi yoksa Anderson'lardan mı bahsediyoruz?"

"Üzgünüm ama bilmiyorum."

"Tanrım, umarım Wettig'lerdir," dedi. "Saygısızlık etmek istemem ama o herif tam bir pislik ve televizyonun sesini çok fazla açıyor."

Saygısızlık yok mu? Bunun için biraz geç oldu. Bu adama bir sebepten dolayı katlanamadığımı biliyordum.

Creem ile biraz görüştüm ve hikayesini aldım. Florida'daki cinayetlerin işlendiği gece evdeydi ve gerekirse arkadaşı Josh Bergman'la birlikte olayı araştırabileceğimi söyledi. Ona her şeyi Palm Beach Polis Departmanı'na ileteceğimi söyledim.

"Şimdi, hepsi bu kadarsa, yola devam etmem gerekiyor, dedektif. Sosyal bir işim var." Durdu ve tanıdık bir sırıtışla gözlerimin içine baktı. "İster inanın ister , bu kasabada hâlâ benimle ilişki kuracak insanlar var."

Garip bir şekilde, bana Ava'yı düşündürdü, Creem'in her gerçek duyguyu ya da herhangi bir başkası hakkında- saptırma şekli. Kendi tarzında, adam dünyaya karşı sımsıkı kapalıydı. Tıpkı Ava gibi.

Aradaki fark Ava'ya iyi dileklerde bulunmamdı.

BÖLÜM

75

CREEM BİR TÜR BİLDİRİM BEKLIYORDU.

PALM BEACH POLISI'NDEN. Sadece bunun Dedektif Cross gibi birinden gelmesini beklemiyordu. Endişe verici olmaktan çok rahatlatıcıydı. O akşam paylaşmamayı tercih ettiği kötü bir tesadüftü.

Güya bu gece, onsuz Florida'ya kaçmak gibi hayali bir ihlali telafi etmek için Josh'a telafi gecesi idi. Josh'un planladığı büyük sürpriz her neyse -ki Creem bunun ne olduğunu bildiğinden oldukça emindi- paranoyayla suları bulandırmanın bir anlamı yoktu. En azından önceden.

Yine de biraz gizlenmek . Yemeğin yarısına gelmelerini bekledi ve sonra konuyu olabildiğince rahat bir şekilde açtı.

"Bu arada, eğer soran olursa, sen ve ben Cuma gecesi benim evimdeydik," dedi. "Tıpkı şu anda yediğimiz gibi birkaç biftek ızgara yaptık ve bir film izledik. *Taxi Driver* diyelim. Saat on ikiden hemen önce ayrıldınız."

Josh sırtıttı. Oyunun bu kısmını seviyordu. Ayrıca bu gece çok iyi bir ruh halinde olmasının da yardımı olmuştu - belki biraz fazla heyecanlanmıştı. Creem ona bir fıçı cabernet daha doldurdu ve kendi mükemmel Montana *wagyu*'suna daldı. Georgetown'da biftek yemek için Four Seasons'taki Bourbon Steak'ten daha iyi bir yer yoktu. Burayı Josh seçmişti ama Elijah'ın da sevdiğini biliyordu.

"Peki, bu büyük sürpriz ne?" Creem sordu. "Buradan nereye gidiyoruz?"

Josh çatalını bıraktı ve eğildi. "Elijah, bu konuda açık fikirli olmanı istiyorum, tamam mı? Daha önce yapmadığımız bir şey değil. Sadece uzun zaman oldu. Yirmi beş yıl gibi."

Creem onun gözlerinin içine baktı, anlayış aralarında sessizce yerleşirken an için kendini tuttu.

"Fazla bir şey istemiyorum," dedi Josh. Bu tartışılabilirdi ama her neyse. Şimdi yavru köpek gözleri takınıyordu. Belli ki Creem'in cevabının ne olması gerektiğine çoktan vermişti.

"Lütfen hayır demeyin. Bizimle üst katta buluşacaklar. Onlara bir tomar

nakit, ve odayı kendileri ayırttılar. Hepsi çok üst düzey." Josh biraz daha yaklaştı ve sesini tekrar alçalttı. "Seans için onlara kauçuk yatak kılıfı bile aldıldım. Muhtemelen tamamen sapık olduğumu düşünüyorlar ama sorun değil. Mesele şu ki, her şey halledildi Elijah. En ince ayrıntısına kadar."

Creem onu birkaç saniye daha beklettikten sonra kayıtsızca omuz silkti. "Ne söyleyeceğim ki?" diye sordu.

Josh'un yüzü güldü ve elinde kadehiyle arkasına yaslandı. " olmayacaksın," dedi.

"Elbette, sormak zorundayım-"

"Aslında, yok. Bu benim, hatırladın mı? O kesinlikle mükemmel," dedi Josh ona. "Eğer umurundaysa, o da öyle."

Creem başını salladı ve şarabını kokladı. Bardaktaki koku neredeyse sarhoş olmak için yeterliydi. Ağırdan alacaktı. Zeki kalmak istiyordu, kelime oyunu yapmak istemiyordu.

" kaçta?" diye . "Saat
onda."

Saat artık dokuz buçuktu. "Tatlıyı atlamamız gerekecek," dedi.

Bergman odanın öbür ucundan garsona işaret etti. Kadehindeki şarabı parmağıyla şakacı bir şekilde döndürdü, sonra yalayarak temizledi ve önündeki yarısı bitmiş yemeğin üzerine beyaz bir peçete atmadan önce kalanını mideye indirdi.

"Pek sayılmaz," dedi.

BÖLÜM

76

ÜST KATTAKI SÜİTTE, JOSH ELIJAH'I

Çekici genç çift onları bekliyor.

"Bu Richie. Ve bu da," dedi zorlukla bastırıldığı bir kahkahayla, "Miranda."

Creem kıza iki kez baktı. "Bu senin gerçek adın mı?" diye sordu ama kız sadece garip bir şekilde Josh'a baktı. "Boş ," dedi. Kız bir Miranda'dan çok Chloe'ydi ama yine de bu küçük jesti takdir etti.

Josh bunu onun için özel kılmaya çalışıyordu ve her halükârda kız uzun boylu, kıvrak, sarışın ve evet, mükemmeldi.

Görünüşe göre Richie ve "Miranda" onlar olmadan işe başlamışlardı. Yatağın başucundaki masada bir şişe tekila açıktı ve görünürde hiç gevşek sekme olmamasına rağmen, yüzlerindeki top oynamaya hazır bakışlar Creem'e hepsinin X'lendiğini ve gitmeye hazır olduklarını söyledi.

Kendine tekiladan küçük bir shot doldurdu ve yatağın yanındaki rahat koltuğa yerleşti. Alt kattaki et lokantasından çaldığı bıçak ceketinin göğüs cebindeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, kendini bu işin içinde hissetmeye başlamıştı. Belki de Josh onu sandığından daha iyi tanıyordu.

"Evet, Miranda," dedi Creem. "Bana seni neyin ettiğini söyle."

Küçük bir dürtmeyle, önceden yağlanmış kiralık çift işe koyuldu. Creem ve Bergman onları yönlendirirken onlar da kral boy yatağın kenarına tüneyerek oturdular ve izlediler.

Çok geçmeden oğlan elini kızın eteğinde gezdirmeye başladı. Kız da bakımlı elini oğlanın kasıklarının üzerine koydu.

"Çok hızlı değil," dedi Josh ona. "Sadece pantolonunun düğmelerini aç ve bir süre öyle bırak."

Karşılıklı konuşmaya gerek yoktu. Buraya daha önce de gelmişlerdi. Josh kıza oğlana ne yapacağını, Creem de oğlana kıza ne yapacağını söyledi.

"Parmağını içine sok. böyle. Çok güzel."

Bir süre sonra Creem keşke yanımda bir kamera getirseydim demeye başladı. Küçük güzelin boynunun altında tek bir saç teli bile yokmuş gibi görünüyordu. Onu bir kamera ile kaydetti.

Bergman yatağın ayakucundaki döşemeli bankta otururken, onun yerine gözleriyle kenardan izledi.

Birkaç dakika boyunca ikisi de soyundu ve sonra Sonunda birbirlerine girdiler, suçüstü. Oğlan işini kız uzandı, ellerini başlığa dayadı, sırtı kavisli ve gözleri kapalıydı.

Creem yeterince gördüğünde, hazır olduğunu bildirmek için Josh'a başıyla bir işaret yaptı.

Josh bir parmağını kaldırdı. Çocuğun bitirdiğini görmek istiyordu. Ama yanında taşıdığı çantadan bir tabanca çıkardı ve kendi şişkin kucağının üzerine koydu. Yatağın üzerindeki iki küçük tavşan fark etmedi bile.

Aslında gitmek için o kadar da kötü bir yol değildi.

Josh yavaşça ayağa kalktı. Gözlerindeki bin voltluk bakış kusursuzdu. Bu onun öldüren yüzüydü. Creem bunu daha önce sadece bir kez görmüştü; yirmi beş yıl önce, Fort Lauderdale'de. O, birlikte öldürdükleri son seferdi.

" böyle çocuklar," dedi Josh onlara. "Aynen . Şimdi durmayın. Lütfen, ne yaparsanız yapın, durmayın."

Çocuk muhtemelen istese de yapamazdı. Birkaç kez daha itti ve ardından kızın altında ciyaklarken öfkeli bir şekilde kızın içine girdi. Gözlerini sıkıca kapadı ve başını geriye attı.

İşte zaman Josh saldırdı.

Boğuk bir sesle, çocuğun başının tepesine doğru bir kurşun sıktı. Bu kurşun onu çıplak bir bez bebek gibi kızın üzerine yıktı, çoktan ölmüştü. Kız ilk başta ne olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bunu yaptığında, Creem'in bıçağı çıkmıştı ve bir şey yapması artık çok geçti.

BÖLÜM

77

SABAHIN ÜÇÜNE GELİYORDU.

VE BERGMAN geceyi bitirmeye karar verdiler. Fletcher's Cove'un yanındaki ıssız arsada oturmuş, nehre doğru bakıyorlardı.

Hem Richie hem de "Miranda" artık aşağıya doğru yol alıyorlardı. Tekila şişesi arabanın koltuğunda çoğunlukla boş duruyordu. Josh, Elijah'la birlikte bir puro bile içmişti ama belli ki sadece keyif alıyormuş gibi . Bunca yıldan sonra hâlâ poz veriyordu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Creem ona. "Daha önce bir şey söylemek ve görüldüğü kadar kötü değil ama bugün bir dedektif beni görmeye geldi."

Josh soğukkanlılığını korudu ve bu Creem'i biraz şaşırttı. "Bir dedektif mi?"

"Cross. O gece bizi tutuklayanlardan biri. Palm Beach'teki evimin soyulduğunu söylemeye geldi. Komşular da ölmüş. Düşünsene."

"Neden o?" Josh söyledi.

"Hiçbir fikrim yok ama her şey soygunla ilgiliydi. Çok endişeli değilim." "Sen nasıl istersen, Elijah."

Creem, Josh'un bu şekilde konuştuğunu duyunca rahatlamıştı. Elbette o da yarı sarhoştı ve hâlâ gecenin etkisindeydi. Arabadaki sessizlik uzadıkça koltuk başlığına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Polis peşimizde *olsaydı* ne yapardın?" Creem sonunda şöyle dedi. "Peşinizde olduklarını bilseydiniz?"

Bergman omuz silkti. "Ne gerekiyorsa."

"Kaçar mıydın?"

"Eğer yapabilseydim, elbette. Vietnam'ın güzel olduğunu duydum. Sevimli çocuklar, iyi yemekler. Ya da Arjantin."

"Peki ya kaçamazsan? O zaman ne olacak?" Creem sordu. "Hâlâ düşünülmesi gereken bir duruşma var."

"İnanın bana, bunu düşündüm," dedi Bergman. "Ve alkolik annemin sözleriyle"-durdu ve titrek bir Katharine Hepburn sesi takındı

- "Her zaman parti bitmeden partiyi terk et, sevgilim."

Sonra başını kaldırdı ve ani bir ciddiyetle Creem'e baktı.

"Hapse girmemek konusunda ciddiydim Elijah. Üzgünüm ama elli yaşına o kadar da ihtiyacım yok. Kimsenin yok."

Bergman'ın hazır cevapları birkaç şeyi açıklıyor gibiydi. Belki de Josh'un paranoyaklığının iyi tarafı buydu; öyle ya da böyle her zaman bir çıkış planı düşünmek.

"Geçen gün bir şey söylemiştin," diye hatırlattı Creem ona. "Zamanı geldiğinde bu işi birlikte bitireceğimize dair bir şey. Bahsettiğin şey bu muydu?"

Bergman aralarındaki şişeyi aldı ve bir yudum içti. "*Thelma ve Louise*'i izledin mi hiç?" diye sordu.

"Hayır."

"Neyse, boş ver," dedi. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Ben de bundan bahsediyordum. Seni seviyorum, Elijah. İstedtiğin kadar dalga geçebilirsin ama ben seviyorum. Sen olmadan... tüm bunlar olmadan... gerçekten de burada kalmaya degecek bir şeyim yok. Artık yok."

Şimdi gözlerinde yaşlar vardı. Konuşma Creem'in beklemediği bir şekilde değişmişti. Kendisine sarılınmasına bile izin verdi ki bu genelde yaptığı bir şey değildi.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum Josh," dedi. "Her hakkında. Son birkaç haftayı hiçbir şeye değişmezdim."

"Ben de Louise," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Creem. "Boş ver."

ERTESİ GÜNÜN SONUNDA NİHAYET AVA'YI GÖREBİLDİK. I

Ona soracak bir sürü sorum vardı ama bu ilk ziyarette çok fazla zorlayamayacağımızı biliyordum. Onu son gördüğümüzden beri çok şey yaşamıştı.

Howard House'a vardığımızda ortalık sessizdi ve kapıyı Ava'nın kendisi açtı. Bizi gördüğüne sevinsin ya da sevinmesin, ona sarılmak için gittiğimizde serin bir hoşgörü esintisiyle karşılaştık - kolları iki yanında ve gülümsemiyordu. Kendimi kollarındaki ve hatta kulaklarının arkasındaki açıkta kalan deriyi delik izleri için tararken buldum. Ava'nın enjekte ediyor olabileceğini düşünmek bile beni üzüyordu ama ondan daha genç keşler de görmüştüm.

Daha sonra verandadaki eski çim sandalyelere yerleştik, elimizde kolalarımız ve ninemin bir günlük kekleri vardı. İlk başta konuşmanın çoğunu Nana yaptı ve Ava'ya onun için çoktan belirlediği KIPP okulundan bahsetti.

Bree ve ben ona Jannie ve Ali'den ev yapımı bir "Seni Özledik" kartı verdik.

Bu, günün ilk ve tek gülümsemesini aldı. Her şey biraz yapmacık ve garipti ama mesafeli durmaktan daha iyiydi. Onu gördüğüme sevinmişim.

Yine de on beş dakika boyunca başımı sallayıp Ava'dan tek kelimelik cevaplar sonra odadaki fili ele almaya karar verdim. Stephanie'den onun zorunlu bir uyuşturucu danışmanlığı programına kaydolduğunu biliyorduk ama bundan daha fazlasını bilmiyorduk.

"Ava, sana gereken bir şey var," dedim.

O anda durdu ve spor ayakkabılarının parmaklarını betona dayadı. Bu bana bloklarda koşan ve kaçmaya hazır bir koşucuyu hatırlattı.

"Son birkaç gündür neler olup bittiğini biraz biliyoruz ve senin için ne kadar endişelendiğimizi bilmeni istiyorum," dedim. "Yaptığın şey hakkında değil. *Senin* hakkında."

Nana bana çok hızlı gidiyormuşum gibi baktı ama Bree oradan anladı.

"Tatlım, beni dinle. Bu uyuşturucuyu nereden aldığını bize söylemen gerçekten çok önemli. Hangi köşeden, satıcıdan ya da arkadaşından-"

"Buna cevap vermek zorunda değilim," dedi Ava. "Siz ikiniz polissiniz."

Aylarca evimizde yaşadktan sonra bile bizi bir tehdit olarak görüyordu. Otoriteye karşı güvensizlik onun DNA'sında vardı.

"Kimseyi tutuklamak için burada değiliz," dedim. "Sorun şu ki, dışarıda neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Çocuklar her gün kazara aşırı doz alıyor, özellikle de sizin aldığınız türden şeylerle."

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum!" dedi aniden.

Kendini köşeye sıkışmış hissettiğinde hemen yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Mesele inandırıcı olmak değildi. O an ne söylemesi gerekiyorsa onu söylüyordu.

Biz daha bir şey söyleyemeden ön kapı açıldı ve başka bir kız dışarı çıktı. Geçen gün telefonda yüksek sesle konuşan kızdı. Ava'nın yaşlarındaydı ama otuzuna yaklaşıyordu, düşük belli kot pantolonu ve dar bir kot ceketı vardı.

"N'aber Ava?" dedi. "Bunlar senin insanların mı?"

"Ben Alex," dedim. "Bu Bree ve Nana. Ava'nın koruyucu ailesiyiz."

Kızın gözü brownie'lere takıldı ve Nana kutuyu kaldırdı.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi, küçük bir sırıtışla iki tane alarak. "Ava sana son zamanlarda neler yaptığını anlattı mı?"

"Kapa çeneni, Nessa!" Ava ağzından . "Sen kendi işine bak." "Her neyse," dedi kız. Uyuşturucu hakkında konuştuğunu varsaymıştım. ama her iki durumda da Ava'yı çok ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. Hatta hiçbir şey olmamış gibi telefonunu kaldırıp grup fotoğrafımızı çekti. "Hepiniz peynir deyin."

"Peynir," dedik - tabii ki Ava hariç. Kıza numaramı verdim ve o da bir brownie daha alıp içeride kaybolmadan önce fotoğrafı mesajla gönderdi.

"O kadar da kötü görünmüyor," dedi Nana. "Arkadaşın mı?" "Oda arkadaşım," dedi Ava. "O iyi biri."

İsterse iki kızı da yemeğe götürmeyi teklif ettik ama Ava o gece taco yapacaklarını ve burada kalmak istediğini söyledi. Hepimiz başımızı salladık ve anlıyormuş gibi davrandık ama ziyaret bittiğinde de hayal kırıklığıyla ayrıldık.

Ava'yı nankör ya da şımarık olarak görmedim. Onu kırılmış ve hissettiği her şeyi işleyemeyen biri olarak gördüm. Bu, çocukların her zaman uyuşturucuyla doldurmaya çalıştığı türden bir boşluk. Ava'nın yaşadığı gibi bir ihmal geçmişini ve koruyucu aile sisteminde yaşamının baskısını eklediğinizde, anlamlı bir değişim neredeyse imkansız hale gelmeye başlayabilir.

En iyi ihtimalle bebek adımları. O da iyi günlerde. Bugün onlardan biri değildi.

BÖLÜM

79

BU ARADA, VURUŞLAR GELMEYE DEVAM ETTİ.

Ertesi sabah işe , dava dosyalarına giriş yapmak istedim ve sistem hoş olmayan bir mesaj verdi.

Oturum açma kimliği tanınmadı.

Birkaç kez daha denedim ama aynı mesajı almaya devam ettim. Belli ki sisteme erişimim son on iki saat içinde iptal edilmişti. İş yerindeki temassızlık durumum artık tamamlanmıştı.

Şaşırmamam gerekirdi. Benden bir üst herhangi birinin River Killer, Georgetown Ripper ve Elizabeth Reilly dosyalarının her yerinde sanal parmak izlerimi görmesi için rutin bir vaka incelemesi yeterliydi. Açığa alınma kurallarına göre, en başından beri sistemi kurcalamamam gerekiyordu.

Ama bu durum beni içeri girip Çavuş Huizenga'ya şikâyet etmekten alıkoymadı. Kapısında belirir belirmez, "Başlama Alex," dedi. O biliyordu ki

Neden orada olduğumu. "Havamda değilim."

"Bu benimle ilgili değil," dedim ona. "Şu anda elimizde potansiyel olarak aktif üç dizi var. En son ne zaman bu kadar zayıflamıştık?"

"Mesele o değil," dedi. "Komutan D'Auria'nın bunu yakaladığında gördüğü tek şey, çoktan olmam gereken bir şeydi. Dün gece saat onda beni de bu konuda , çok teşekkür ederim."

"Sahaya geri dönmekten bahsetmiyorum," dedim ona. "Dosyaları okumaktan bahsediyorum, böylece görevime geri döndüğümde daha hızlı olabilirim."

"Temassızlık statüsünün nesini anlamıyorsun?" diye bağırdı bana. "Seni kenarda *istediğimi* mi sanıyorsun? Tanrım! Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?"

Krizin on sekizinci günüydü ve ilerleme olması gerektiği gibi değildi. Bu soruşturmalar Huizenga yönetimin nefesini daha fazla ensesinde hissedecek, hayatını mikro yönetecek ve sonuç talep edecekti. Genellikle bağırımlar da o zaman başlar.

Ve daha da kötüleşmek üzereydi.

Tam o sırada Dedektif Jacobs beni iterek Huizenga'nın ofisine girdi. Elinde her ne varsa, büyüktü. Sadece hareketlerinden bile bunu anlayabiliyordum. "Haberler kötü, çavuş," dedi.

". " Huizenga bir elini kaldırdı ve lazerlerini tekrar bana çevirdi. "Buraya kadar, Alex. Burada işimiz bitti."

Kendimi bileli bir Büyük Vaka Ekibi konuşmasının dışında bırakılmamıştım. Her şey beni çılgına çevirmişti ama fazla seçeneğim yoktu.

Yine de fazla uzağa gitmedim. Masama dönmek yerine Huizenga'nın kapısının önünde durdum ve içeriyi dinledim. Bu özellikle gurur duyduğum bir hareket değil ama dediğim gibi benimle ilgili değildi. Kurbanlar, onların aileleri ve belki de en önemlisi, hala gelecek olan potansiyel kurbanlar hakkındaydı. Tüm bu insanlar sunabileceğimiz her türlü kaynağı hak ediyordu ve kendi borumu öttürme riskini göze alarak söylüyorum, bunu alamıyorlardı.

"Ne oldu Jessica?" Huizenga sordu.

"Az önce CIC'den Potomac'ta iki yüzer gemi olduğu haberini aldık. Yaklaşık bir saat önce Roosevelt Adası'nda karaya vurmuşlar. Bir genç beyaz erkek, başından vurulmuş ve kasıklarından bıçaklanmış. Bir genç beyaz kadın-"

"Sakin söyleme. Sarışın. Dikkatlice yerleştirilmiş üç bıçak yarası. Kötü saç kesimi." Jacobs, "Ne yazık ki, evet," dedi.

"Ve tam olarak aynı zamanda bulunduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Bütün olayın tuhaf yanı da bu. İki kurban da suyun içinde birbirine kelepçelendi. Bu ne anlama geliyorsa artık."

Derin bir nefes aldım. Bu, Georgetown'daki iki katilimizin tekrar birlikte iş yapmaya başladıkları anlamına geliyordu. Görünüşe göre her zamankinden daha fazla.

Huizenga'nın sandalyesinin geriye itildiğini ve bazı anahtarların şangırdadığını duydum. "Valente zaten biliyor mu?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Ara onu. Şefe haber vereceğim. Ve olay yerinde kim varsa hiçbir şeye dokunmamasını söyle."

Jacobs dışarı çıktığında bana ters ters baktı ama devam etti. On dakika sonra, görevde olmayan tüm Büyük personeli çağırılmıştı ve ofis boştu. Ben hariç tabii. Telefonlara cevap vermek ve kafesteki bir uşak gibi parmaklarımı oynatmak için geride bırakıldım. Tekrar.

Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim.

BÖLÜM

80

OFIS BANA KALIR KALMAZ BREE'YI ARADIM.

Garfield Terrace'da bir çeteyi vurmaya çalıştığını biliyordum. Kuzeybatı'daki projeler. Çağrı o sabah erkenden evden çıkmıştı. Umarım yakında işlerini bitirir ve Roosevelt Adası'ndaki olay yerine gidip bir göz ya da en azından benim radyoaktif kırımın ulaşabileceğinden biraz daha yaklaşabilirdi.

"Daha bir saatim var," dedi bana. "Ama yardımı olacaksa daha sonra da gelebilirim."

"Her şey yardımcı olur," dedim. Öyle ya da böyle bu davanın izini sürmeye kararlıydım. "Bak bakalım Errico Valente'yi bulabilecek misin? O seni haberdar eder, tabii biri haberdar edecekse."

Aynı cinayette çalışmak -hem de birkaç cinayette- Bree ve benim evlenirken kaçınmaya çalıştığımız bir şeydi. Bu sadece aile hayatını daha da zorlaştırıyordu, çocukların yanında olmak ve evde işlerin yolunda gitmesini sağlamak açısından. Ama Ava'nın durumu, Ron Guidice ve şimdi benim işteki sorunlarım derken oyunun kuralları değişmişti.

Ve iyi ya da kötü, oldukça iyi bir takım olduk. Onunla çalışmayı seviyorum.

Bundan sonraki birkaç saatimi masamda tek başıma telefonlara bakarak ve bu davalar hakkında bildiğim her şeyi düşünerek geçirdim.

Katillerimiz çifte cinayetlerinden her ne elde ediyorlarsa, bu açıkça yarıyordu. Nehirdeki iki kelepçeli kurban, Rock Creek Park'taki ceset yığınının bir adım ileriye. Bu sahnelenmişti. Şimdi işin içine giriyorlardı.

Ve *sahnelenen* doğru kelime gibi görünüyordu. Sanki tüm bir tür gösteri yapıyorlardı. Bizim için mi? için mi? Dünya için mi?

Kim bilebilirdi ki? Ben masada oturup telefon üstüne telefona cevap verirken, bunların hepsi boşluktaki sorulardı.

Nihayet öğleden sonra Bree'den haber geldi.

"Daha yeni ," dedi. "Ve çoktan çevreye geri döndüm. Cesetlere bakamadan D'Auria beni etiketledi."

"Davayla önceden bir bağlantınız olduğunu mi?"

"Bunu kabul etmedi," dedi. "Burayı sıkı sıkıya bağlamışlar." "Peki ya Valente?" diye sordum.

"Suyun kenarında. Biraz takılacağım ve hava almaya çıkıp bakacağım ama saat beşten önce adli tabiplikte olmam gerekiyor, sonra da..." Bree'nin sesi kesildi. "Ah, Tanrı aşkına," dedi sonra. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne oldu?" Ben sordum. Tüm bunları ikinci el almaktan nefret ediyordum.

"Ben Ron Guidice. Diğer muhabirlerle birlikte hatta. Orosu çocuğu az önce fotoğrafımı çekti," dedi.

Düşündükçe yüzüm yanmaya başladı. Tabii ki oradaydı. Bugünlerde her yerdeydi.

"Ona cevap vererek tatmin olma fırsatı verme," dedim. "Onun istediği de tam olarak bu."

"O kamera kayışını boğazına dolamak isterdim."

"İnan bana, nasıl hissettiğini biliyorum," dedim. "Ama bunu yapma, Bree. Onu görmezden gel."

Derin bir nefes aldığını duydum. Ben de aynısını yaptım.

"Evet, tamam," dedi. "Yaşamaya izin vereceğim. Ama dinle, gitmem gerek. Valente'den bir şey öğrenirsem seni ararım. Seni seviyorum."

"Sen de," dedim ve sonra gitmişti.

Genelde Bree'yi iyi okuyabilirim. Bu sefer öyle olmadı. Telefonu kapattıktan sonra, bana duymak istediğim şeyi söyleyip söylemediğini ya da gerçekten Guidice'e biraz mesafe koyup koymayacağını merak ederek orada oturdum. Adamdan en az benim kadar nefret .

Bildiğim kadarıyla, ben daha bir sonraki aramamı yapmadan önce onun ışıklarını çoktan .

BÖLÜM

81

JOHN SAMPSON, BREE'NİN MESAJINI ALDIĞINDA ARABASINDAYMIŞ.

Gözler Guidice'de. şimdi git.

Bu fırsatı bekliyorlardı. O gün gitmesi gereken polis eğitimine Mass Ave'den devam etmek yerine, K Caddesi'nden sağa döndü ve Virginia'ya doğru yola çıktı.

Accurint kayıtları Ron Guidice'in adını son üç yıldır Reston'da kiralanan bir evde gösteriyordu. Ev Atlanta'dan bir müteahhide aitti ve yönetim şirketi de başkentteydi ama bu kişilerin hiçbirinin kiracıları hakkında söyleyecek ilginç bir şeyleri yoktu. Guidice'in iyi bir kredisi vardı, kirasını zamanında ödüyordu ve kağıt üzerinde normal görünüyordu.

Evin kendisi, daha iyi bir kelime bulamamakla birlikte, şaşırtıcı bir şekilde banliyödeydi. Sampson arabayı sürerken, sıkışık bir mahallenin ortasındaçirkin bir açık maviye boyanmış basit, küçük bir Cape'ti. Guidice gibi dipten beslenen birinin sürünerek bekleyebileceğiniz türden bir yeraltı çukuru değildi.

Ön kapıya gelince, her ihtimale karşı zili çaldı. Kimse cevap vermeyince Sampson alçak verandadan indi ve arka tarafa doğru hızlı bir yarım tur attı. Garaj yolunda araba yoktu, garaj da yoktu. Sadece çitle çevrili, var olmayan bir arka bahçe vardı.

Herhangi bir endişe varsa o da Guidice'nin kapılarında sürgü olmamasıydı. Pencereelerde gölge ya da perde bile yoktu. İlk izlenimlere göre adamın saklayacak bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Ama bunu öğrenmenin bir yolu vardı.

Sampson ehliyetini cüzdanından çıkardı ve arka kapının ucuz kilidini kartla kolayca geçti.

Oradan, birinci katı araştırmak uzun sürmedi. Boş kelimesi daha doğru gibi görünüyordu. Buzdolabında pek bir şey yoktu ve oturma odasında katlanabilir bir televizyon masasının yanında tek bir koltuk vardı. Ön kapının yanındaki gazete yığını yaklaşık üç hafta öncesine aitti: Post, New York

Times, ve *Al-Sabah*, olursa olsun.

Üst kata çıktı ve üç küçük yatak odasından oluşan basit bir düzen buldu. Bir tanesi tamamen boştu. Birinde yerde bir şilte, duvarda birkaç katlanmış giysi yığını vardı.

Üçüncü yatak odası Guidice'in derme çatma ofisi gibi görünüyordu. Pendaflex dosyalarla dolu bir kart masası ve yerde ucuz bir Lexmark yazıcı vardı. Dosyaların pek bir mantığı ya da nedeni yok gibiydi. Polis şiddetinden finansal planlamaya, araba motoru tamirine ve hatta Beyaz Saray sebze bahçesine kadar her şey hakkında kupürler vardı.

Aslında bütün bu yer biraz iç karartıcıydı. Guidice'in acınası gecelerini burada geçirdiğini, komplo teorileri üzerinde çalıştığını ve boktan küçük blogunu yazdığını hayal etmek oldukça kolaydı.

Yine de Sampson birlikte çalışabileceği bir şey bulmayı umuyordu. Her ihtimale karşı dolapları, döşeme tahtalarını ve havalandırma deliklerini kontrol etmek için yirmi dakika kadar daha uğraştı. Ama hiçbir şey yoktu.

Dışarı çıktığında arabasına doğru yolu yarılarmıştı ki komşulardan birini fark etti. Golf pastelleri giymiş yaşlı bir adamdı ve çöpünü kaldırıma taşıyordu. Yine de denemeye değer görünüyordu. Sampson arka koltuktan boş bir zarf almak için durdu ve yanına gitti.

"Affedersiniz," dedi. "Ron Guidice'i arıyorum. Yaşadığı yerin burası olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Yaşlı adam küçük mavi pelerinli eve baktı ve başını salladı. "Özür dilerim.

Uzun boylu, sakallı bir adam olduğunu biliyorum ama adını bilmiyorum."

"Bu ona benziyor," dedi Sampson. Zarfı havaya kaldırdı. "Adamın Bunu imzalamak için. Ne zaman evde olacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Söylemesi zor." Adam mini çöp arabasına yaslanmak için durdu. Yalnız bir bekâr olduğu her halinden belliydi - konuşmayı seven türden. "Yaşlı kadın ve o küçük kız taşındığından beri, bir gelip bir gidiyor. Çoğunlukla gider."

Sampson poker suratını koruyarak başını salladı. Yaşlı kadın mı? Küçük kız mı? Geçmiş kontrollerinde neden bundan hiç söz edilmemişti? Ve neden artık burada yaşamıyorlardı?

"Sanırım ailesi bu, ha?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Sanırım o büyükanneydi. En azından şişman bir kadındı.

Küçük kız bir böcek kadar . Torunumla hemen hemen aynı yaşta. Beş, belki altı diyebilirim."

Komşusu konuşurken Sampson'ın aklı her şeye takılmıştı. Guidice'in neden bir yeri seçmiş olabileceği gibi bir iki şeyi açıklıyordu.

"Onları nerede bulabileceğimi bildiğinizi sanmıyorum," dedi ama adam geri adım attı.

"Oğlum, ben onların kim olduğunu bile bilmiyorum. Nereye gittiklerini nasıl bileceğim?"

"Yeterince makul," dedi Sampson. "Geri dönmeyi deneyeceğim."

"Eğer onu görürsem, onu aradığınızı söylerim. Adın ne?" seslendi adam Sampson arabasına yönelirken.

"Joe Smith," dedi. "Ama bunun için endişelenme. İstedğim zaman birini bulmakta oldukça iyiyimdir."

BÖLÜM

82

ÖĞLEDEN SONRAYI YARILADIĞIMDA, İKİNCİ BİR

Palm Beach'teki Dedektif Penner'dan telefon var.

Elijah Creem'in bilgilerini Penner'a çoktan ve bildiğim kadarıyla Creem'in Florida cinayetlerinin işlendiği gece başka yerde dair mazereti doğrulanmıştı. Peki bu neydi?

"Sizin için ne yapabilirim?" Dedim.

"Aslında sizin için bir şeyim olabilir," dedi. "Georgetown' seri cinayet davalarınızla ilgili bazı haberler görüyoruz. Kulağa oldukça çılgınca şeyler gibi geliyor."

"En hafif tabirle," dedim ona.

"Yani, failinizin kullandığı bu maskeler. Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

Penner'ın benim kısıtlı çalışma durumumu bilmesine imkân yoktu ve ben de onu için acele etmiyordum. Ne söyleyeceğini görmek istiyordum. Bunun için biraz bilgi paylaşmam gerekecekti.

"Latekten üretilmiş gibi görünüyorlar," dedim. "Kesinlikle yüksek kaliteli ve sokaktan geçecek kadar inandırıcı. Yakından bakarsanız, elimizdeki görüntülerde biraz sertlik fark edebilirsiniz ama çok değil."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Elimizde küçük bir güvenlik kamerası görüntüsü var. Çifte cinayetimizin çeyrek mil kuzeyinde ve iki kurbanımızın tahmini ölüm saatinden yaklaşık yarım saat sonra koyu renkli bir sedana binen bir adam tespit ettik. Onda bir şeyler vardı-"

Penner söyleyeceklerini henüz tamamlamamıştı ama ben bunun olacağını tahmin etmiştim.

"Yaşlı beyaz adam mı? Belki 1.80 boylarında, 90-90 kilolarında?"

"Yani neden biliyorsun," dedi. "O kadarını biliyorum," dedim ona.

Penner, "Bir görüntü değişimi yapabileceğimizi ve aynı adamdan bahsedip bahsetmediğimizi umuyordum," dedi.

"Ve aynı adam derken Elijah Creem'i kastediyorsun."

"En azından oldukça şüpheli bir durum," dedi. "Georgetown ve Palm Beach'te evleri var, ki bu maskelerin ortaya çıktığı yerler de buralar."

Kulaklarımda kan pompalanırken çoktan ayağa kalkmışım. Creem'in tanıştığımız iki seferde de bana gösterdiği sosyopatik eğilimler göz önüne alındığında, her şey tamamen akla yatkın geliyordu. Creem aynı zamanda bir cerrahtı, bu da ister neşterle ister katilimizin imzası olan tırtıklı bıçakla olsun, yüksek derecede bıçak becerisi anlamına geliyordu.

Cinayette, ikinci derece kanıtlar kolay bir tuzak olabilir. Bazen olayların nasıl *göründüğüne* kapılmaktan kaçınacak kadar uzun süredir buralardayım. Ama yine de, Penner'la telefonu kapattığımda, bu bana sadece bir teori gibi gelmedi.

Çözümünden çok daha fazlasını hissettim.

BÖLÜM

83

DEDEKTİF PENNER'IN SÖYLEDİKLERİNİN DOĞRULANMASI UZUN SÜRMEDİ.

ŞÜPHELENMİŞTİM. Birkaç kozmetik ayrıntı dışında, Florida'daki güvenlik kamerası görüntüsündeki yaşlı adam maskesi Georgetown'da gördüklerimizle birebir örtüşüyordu. Dr. Creem'e devam etme zamanı gelmişti.

Yaptığım ilk şey Errico Valente'yi Roosevelt Adası'ndaki suç mahallinden arayıp bilgilendirmek oldu. Sonra elimdeki her şeyi basılı kopya olarak çıkardım ve Valente'nin masasına düz bir zarf içinde bıraktım. Zaten bir gün için yeterince ısınmışım. Bu konuda bana geri dönecek bir e-izlemeye ihtiyacım yoktu ve Errico'nun bunu halledebileceğini biliyordum. Ayrıca tedbirli davranacağını da. Eğer övgüyü o alırsa, bu endişelerimin en küçüğüydü.

Bundan sonra yapabileceğim tek şey günümü bitirmek, eve gitmek ve tüm bunlardan ne yaptıklarını duymak için beklemektir.

Elbette bu durum beni, Bree'yi ve Sampson'ı o gece evdeki ofisimde kafa kafaya vermekten alıkoymadı. Hala konuşacak çok şey vardı.

Tavan aramda kendi özel dedektiflik şirketimiz varmış gibi hissetmeye başlamışım.

Tüm bu gizlilik biraz saçmaydı ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Masa başında geçirdiğim üç günün ardından, gerçekten bir şeyler yapabildiğimi hissettim.

Bree ve John'a o gün öğrendiğim her şeyi anlattım ve birkaç teori ürettik. En iyi tahminim Elijah Creem'in sabaha kadar sorguya çekilmiş olacağı . Bu aynı zamanda arkadaşı Josh Bergman'a da ışık tutuyordu, ki o da Nehir Katilimiz olarak oldukça iyi görünmeye başlamıştı. Valente'nin onunla da konuşacağına şüphe yoktu.

Ondan sonra Elizabeth Reilly davasına ve onun hayalet erkek arkadaşına -sadece Russell olarak bildiğimiz adam- geçtik. Bree NCIC kayıtlarını kontrol etmeye devam etmiş, bu ad ya da soyadına sahip birinin tutuklanmasını işaretlemişti. Şimdiye kadar bulduğu sonuçların hiçbirinde uzaktan da olsa bir akrabalık ihtimali yoktu.

Elizabeth'in kaçırılan kızı Rebecca Reilly için de aynı şey söz konusuydu. FBI'dan Ned Mahoney'i kontrol ediyordum ama

O cephede de bir hareket yoktu. Acı gerçek Őuydu ki, bu bebeęi bulmak için en iyi Őansımız "Russell "ın gölgelerden çıkıp baŐka bir hamile kızın peŐine dűŐmesi olacaktı. Bunu dűŐünmekten bile nefret ediyordum.

Tűm bunlar Ron Guidice konusunu masada bıraktı.

"Peki ya diğer arkadaŐımız?" Dedim. "Hakkında konuŐmadıęımız."

Bree ve Sampson birbirlerine baktılar. Her ne yaŐıyorlarsa Guidice, bunu kendilerine saklıyorlardı.

"Anlatacak pek bir Şey yok," dedi John.

"ok değil mi?" Dedim. "Ya da hiç mi?" Bu işin bırakamayacak kadar meraklıydım.

Ya da belki de sadece dngűnűn dıŐında kalmaktan bıktım.

Sampson omuz silkti ve son birasını da bitirdi. "Söylenenlere göre, yakın zamana kadar onunla birlikte yaŐayan yaŐlı bir kadın ve kűűk bir kız varmıŐ. KomŐuları onların Guidice'in annesi ve kızı olduęunu dűŐűnűyor ama bir Őey söyleyemiyor. Her iki durumda da, artık yoklar. Reston'daki evi bir hayalet ev gibi."

"Bu konu hakkında konuŐmadıęımızı ," dedi Bree.

"Biz değiliz," dedi Sampson ve eski deri koltuğuma uzandı. John'a teŐekkűr etmek için baŐ parmağımı kaldırdım. KeŐke ben de bu iŐin içinde olabilseydim,

Ama Guidice'in yasaklama emri yűrűrlűkte olduęu sűrece ona dokunmayacaktım. Eęer bu, Guidice'in yol boyunca birkaç savaŐ kazanması anlamına geliyorsa, olsun.

Hűlű savaŐı kazanmaya kararlıydım.

BÖLÜM

84

RON GUIDICE KULAKLIKLARINI ÇIKARDI.

Orospu çocuğu! Neredeyse tüm operasyonu doksan derece çevirip John Sampson'ın peşine düşmek istiyordu. O zavallı polis müsveddesinin ailesine zaten sahip olduğundan daha fazla yaklaşmasına imkân yoktu. Bundan kesinlikle emindi.

Her iki durumda da işaretler açıktı. Büyük bir hamle yapmanın zamanı gelmişti.

Tek soru şuydu: Önce ne olacak?

Cebindeki telefon çaldığında Guidice dişlerini sıktı. Kimliğe bakmasına gerek yoktu. Bu numaraya sahip olan tek kişi annesiydi ve son bir saat içinde onu dördüncü kez aramıştı. Artık saçmalamaya başlamıştı.

"*Ne var anne?*" diye cevap verdi sonunda.

"Çalışıyorum." "Baba?"

Diğer uçta Lydia yerine Emma Lee vardı. Ses tonundan hemen pişmanlık duydu.

"Selam tatlım," dedi usulca. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" "Eve ne zaman geliyorsun?" diye sordu kızı. Küçük Virginia'sı Aksan, kalbini telefona doğru çekerek onu ikna etti. Kendini çok suçlu hissediyordu ama şu anda yapacak bir şey yoktu.

"Sadece birkaç gün daha," dedi. "Çok uzun değil."

"Bebek çok ağlıyor. Sanırım seni özlüyor."

"Bebekler böyle yapar, tatlı bezelyem. Bunun için endişelenme. Şimdi telefonu büyükannene ver, tamam mı?"

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum. Aydan daha çok."

Kısa bir duraksamadan sonra Lydia hatta geldi. "Ronald?" dedi.

Guidice onun sesini duyunca midesinin seksen derece döndüğünü hissedebiliyordu.

"Yukarıda ne işi var?" dedi. "Ona göz kulak olman gerekiyordu."

"Bana küfretme," dedi annesi. "Kızın onu özlüyor"

Babacığım. Onu suçlayabilir misin? Bizi buraya kadar getirip günlerce gelmiyorsun. Bu arada sütümüz de bitti. Bu bileklerle o dükkana kadar yürüyemem."

Guidice kendine 10'a kadar saydı. Bunu sineye başka yapacak bir şey yoktu.

Lydia'ya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Anne, bu konuyu konuşmuştuk," dedi yavaşça. "Bu dava devam ettiği sürece, senin ve kızların etrafında çok fazla bulunmamın güvenli olduğunu sanmıyorum. Polisin beni yakalamaya çalıştığı bir sır değil."

"Ama kurban sensin! Burnu kırılan sensin."

"Ben de tam olarak bundan . İsteyeceğiniz son şey böyle polislerin gelip sorular sormasıdır. O zaman dışarıda sizin ve kızların fotoğraflarını çekmeye çalışan muhabirlerin olması an meselesi.

Hatta pencerelerden bile."

"Kes şunu," dedi. "Şimdi de beni korkutuyorsun." "Korkutmaya çalışmıyorum anne. Sadece açıklıyorum."

Aslında, biraz deniyordu. Lydia Guidice'in nefret ettiği bir şey varsa o da kendi fotoğraflarını görmektir. Şişman olanlar ona şişman olduğunu, sıska olanlar ise artık sıska olmadığını hatırlatırdı. Bir yerlerde bir kutu dolusu aile fotoğrafı vardı - aralarında Guidice'in babasının yarım düzine fotoğrafı da vardı, kolunu artık kimseye dolamamış bir halde duruyordu - ve Guidice orada kendini yırtıp atmıştı.

Onun yerine yaşlı adamın ölmüş olması çok kötüydü. Guidice'in burada başarmaya çalıştığı şeyi gerçekten takdir edebilirdi.

"Kimseye güvenme anne," dedi. "Haklarını , değil mi?" "Evet, Ronald. Bana binlerce kez söyledin."

"Eğer biri gelip soru sorarsa, ona kimliğinizi açıklamak zorunda olmadığınızı ve önce avukatınızla konuşmak istediğinizi söylersiniz."

"Oh, Tanrı aşkına. Biliyorum, ."

Lydia'yı telefondan uzaklaştırmanın en iyi yollarından biriydi. Bu konular hakkında konuşmaktan nefret ederdi.

"geldiğinde oraya gitmeye çalışacağım," dedi ona. "Sadece ve kızların bensiz biraz daha dayanmanıza ihtiyacım var, tamam mı?"

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu, Guidice'in belki de yaşlı adamın şanslı olduğunu düşünmesine neden olan o çocuksu tonuna geri dönerek.

"Hayır anne," dedi telefonu tekrar kapatmadan önce, "sanırım ."

BÖLÜM

85

ERTESİ SABAH, VALENTE TÜM EKIBİ BİLGİLENDİRDİ.

Elijah Creem hakkında araştırma ekibi. En azından ben öyle anladım. Briefinglere ya da briefinglerin yapıldığı Ortak Operasyon Merkezine girmeme izin verilmedi.

Ama herkes ofise geri dönmeye başladığında, vızıltıyı hissedebiliyordum. Valente, Huizenga ve Jacobs tarafından takip edilerek kapıdan çıkmadan önce odanın diğer ucundan bana el salladı. Herkesin önünde beni yakalamasını beklemiyordum ama bu davanın artık ilerlediği açıktı.

Bir şeyleri çözmeye başlayamadan beklenmedik bir telefon aldım. Şef Perkins'in ofisinden arıyorlardı ve üst kattan arandığımı söylüyorlardı. Perkins'in asistanı Tracy herhangi bir detay vermedi. Sadece hemen gelmemi söyledi.

Bu çağrının iyi ya da kötü bir haber olabileceğini biliyordum. Perkins şu ana kadar beni hiç olmadığı kadar kollamıştı. Geceyi hapiste geçirmeme izin vermişti ama aynı zamanda beni hücre bloğundan erken çıkarmıştı. Bunca zaman beni kenarda tuttu ama silahımı ve rozetimi geri almamı da sağladı, ki bunu yapmak zorunda değildi.

Peki şimdi ne olacak?

Oraya vardığımda Tracy beni resepsiyonun önünden geçirerek, "İçeri gir," dedi. "Seni bekliyor."

Perkins'in kapısı açıktı ve ben içeri girdiğimde devasa akçaağaç masasının arkasında oturmuş -biz ona Old Ironsides diyoruz- bir yığın evrakı imzalıyordu.

"İsterseniz oturun," dedi.

O birkaç form daha imzalarken ben ayakta kaldım. Sonunda başını kaldırıp baktığında, gelen kutusundan ayrı bir sayfa çıkardı ve bana uzattı.

"Bu da ne?" Dedim.

"ABD 'ndan bir ret mektubu," dedi bana. "Görünüşe göre bugün şanslı günün. Kovuşturma için yeterli kanıt olmadığını belirtiyorlar."

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Bir ret mektubu

davamı iddianameye dönüştürmeyi reddediyorlardı.

"Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırdım," dedim. "Tüm bu olaylar başladığından beri İç İşleri beni oldukça sıkıştırıyor."

"Bana bir tane borçlusun diyelim. Ya da iki ya da üç," dedi Perkins gülümsemeden.

Her ne yapmış olursa olsun, teraziyi benim lehime çevirmişti - ki bunu takdir ediyordum, ama açıkçası bunu yapmak o kadar da zor olmamalıydı, çünkü ben her açıdan masumdum.

"Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca hâlâ idrar testlerine giriyor olacaksın" diye ekledi.

"Bununla yaşayabilirim," dedim.

Ayrıca idari suçlama olasılığı da vardı ve Guidice şüphesiz kendi hukuk davasını açacaktı. Ama bunların hiçbirisi sonunda işe geri dönmeme engel olamayacaktı. Şimdiye kadar dört gün döngüden uzak kalmıştım ve bu cinayet masasında köpek yılları gibi bir şeydi. Yapmam gereken bazı şeyler vardı.

"Başka bir şey var mı?" Dedim.

"Evet, herkes bundan memnun olmayacak. Biraz tepki çekeceğiz," dedi Perkins. "Bütün bu olanlar hakkında çenenin kapalı tutmanı istiyorum. Basına karşı kendini savunma, Ron Guidice hakkında konuşma, hiçbir şey yapma. Sadece başını eğ ve işine geri dön."

"Tek istediğim buydu Lou," dedim.

"İyi," dedi. "Çünkü sanırım sizi aşağıda bekliyorlar. Elijah Creem şu anda sorgulanmak üzere içeride."

BÖLÜM

86

DÖRDÜNCÜ KATTAKI GÖRÜŞME ODASINA İNDİĞİMDE,

Dr. Creem'i Dedektif Valente ile bir odada yalnız bırakmışlardı. Huizenga,

D'Auria ve Jacobs'u süitin L koltuğunun sonunda otururken buldum.

şeklindeki koridorda, bir dizüstü bilgisayarın etrafında toplanmış, izliyor ve . Şef Perkins sabah brifinginde Huizenga'ya bir şeyler söylemiş olmalı, çünkü o sadece başını salladı ve masada bana yer açtı.

"Geri dönmene sevindim," dedi.

"Sus," dedi D'Auria ve önümüzdeki ekrana dokundu.

Gruptaki gerginliği hissedebiliyordum. Creem'in orada ne kadar kaldığından emin değildim ama içimden bir ses iyi gitmediğini söylüyordu.

Creem görüşme odasının zeminine sabitlenmiş alüminyum bir sandalyede oturuyordu. Vücut dili açıktı, elleri iki yanında ve bacakları genişti. Bana çalışılmış gibi geldi. Hatta kibirliydi, sanki bundan zevk alıyordu ya da en azından bizim öyle düşünmemizi istiyordu.

Valente kendi katlanır sandalyesini çekmiş ve sırtını kapıya dayayarak oturmuştu. Köşedeki kama şeklindeki masa boştu ve odadaki tek renkli şey duvardaki kırmızı panik butonuydu.

"Dr. Creem, bu imzayı tanıdınız mı?" Valente sordu. Yerdeki akordeon dosyadan bir sayfa çıkarmış ve Creem'e göstermek için çevirmişti.

"Bu benim giriş formlarımdan biri olmalı," dedi.

"Evet. Darcy Vickers için," dedi Valente.

"Bunu görebiliyorum."

Valente formu geri aldı ve sakladı. Creem'in sayfaya değil kendisine istiyordu.

"Sizinle yaptığı en son işlem boyun germe ameliyatıydı," dedi.

"Öldürülmeden on bir ay önce."

Creem, "Platysmaplasty, evet," dedi. "Talihsiz bir durum. En iyi çalışmalarımın bazılarını onun üzerinde yapmıştım."

Buradaki amacının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama aynı oyunu oynamıştı.

arka bahçesinde vuruş yaparken benimle birlikte. Elijah Creem'in düşünmemizi istediği son şey, kendisinden başka herhangi bir şeyi önemsemediği. Bunu anlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Valente arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Sabrının tükenmekte olduğunu söyleyebilirdim.

İnce.

"Çok fazla tesadüf var, de öyle değil mi?" dedi. "Eski hastan.

Palm Beach'teki komşularınız-"

"Şimdi, görüyor musun?" Creem birden daha bir sesle konuştu. "Bilgi eksikliğiniz yoksa neden bu soruyu sorma ihtiyacı duydunuz? Ben dedektif değilim, dedektif, ama ben bile tesadüfler üzerine dava açılmayacağını biliyorum."

Bana çok *"Evet, suçluyum ama bunu kanıtlayamazsınız"* gibi geldi. Bir röportajın en önemli yönlerinden biri de söylenmeyenlerdir. Ve Creem pek bir şey söylemiyor gibi görünüyordu. Ne yaptığını bilmemiz *hoşuna* gidiyordu, değil mi? Yürüdüğü o çok ince çizginin doğru tarafında kaldığı sürece. Bu onun için bir heyecan oyunuydu -öldürmenin kendisi, ama bu kısmı da.

"Tamam," dedi Valente. Ayağa kalktı ve sandalyesini duvara yasladı.

"Sana farklı bir soru sorayım. Darcy Vickers'ı sen mi öldürdün?"

Creem, "Diyelim ki keşke önce ben ona ulaşıyordum," dedi. "Bu yasadışı değil, değil mi?"

"Roger ve Annette Wettig'i Florida'da sen mi öldürdün?" Valente sordu. Creem bunu düşünüyor gibiydi. "Aynı cevap."

Valente, "Yani onları siz öldürdünüz," diye üsteledi. "Ben de öyle duydum."

Creem bir anda ayağa fırladı. İkisi aniden birbirlerinden birkaç santim uzaktaydı. Ben de ayağa fırladım ama D'Auria beklemem için elini uzattı.

"Ne sanıyorsun sen?" Valente söyledi.

"Bunu görüyor musun?" Creem ellerini ikisinin arasında havaya kaldırdı.

"Kelepçe yok. Peşimden ilk geldiğiniz zamanki gibi değil. *Bu* da tutuklanmadığım ve burada olmak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

"Otur yerine!" Valente ona bağırıyordu.

Creem, "Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi. "Avukatımla konuşmaya hazırım. Ya bana telefonunu verirsin ya da bu saçma küçük dolabından çıkmama izin verirsin. Her iki durumda da bu konuşma bitmiştir."

İşin aslı, Creem skoru biliyordu. Onun peşindeydik ama elimizdeki her kanıt ikinci derecedendi. Şimdi yapabileceğimiz tek , doktorun ellerinde biraz daha kan bulana kadar katmanları soymaya devam etmekte.

Bu arada, buradan çıkıp gitmek üzereydi ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM

87

O GECE SAAT ALTIDA ELIJAH CREEM TEKRAR EVDEYDİ,
Ve akşam için dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Kapı çaldığında, aylardır ilk kez boynuna lanet olası bir papyon bağlıyordu.

Yatak odasının penceresinden Josh'un dışarıda durduğunu ve bir tür keş gibi gergin görüldüğünü gördü. Zili duymazdan gelmek cazip gelse de muhtemelen akıllıca değildi.

Cevap vermek için aşağı indiğinde Bergman onun yanından geçip her zamanki gibi bara doğru ilerledi. Buruşuk keten ceketinin çukurları terden boydan boya lekelenmişti.

"Josh?" Creem onu içeri kadar takip etti.

Bergman birkaç buz küpünü bardağa atarken elleri titredi, birkaçını da özel Doğu halısının üzerine bıraktı. Fark etmemiş gibiydi.

"Evime geldiler, Elijah! Her türlü sordular." "Kim sordu?"

"Polis! Sence kim?" "Onlara ne söyledin?" Creem sordu.

"Hiçbir şey! Onlara lanet olası avukatımla konuşmak istediğimi söyledim."

Bergman ilk kadehi boğazından aşağı attı ve bir tane daha doldurdu. Muhtemelen bir ya da iki Klonopin de almıştı. İşe yarıyor gibi görünmüyordu.

Creem, "Her şeyden önce sakın ," dedi.

"mi?" Bergman vahşi gözlerle ona döndü. "Burada olduğum için şanslıyım. Geldiklerini bilseydim... her şey çok hızlı gelişti ve silahım kasadaydı-"

"Dur, dur, ," dedi Creem. Yanına ve iki elini Bergman'ın titreyen omuzlarına koydu. "İnan bana, nasıl hissettiğini biliyorum. Bütün sabah polisle birlikteydim."

"Ne dedin? Neden beni uyarmadın?"

"Her şey aynıydı," dedi Creem. "Bunun olacağını tahmin ve açıkçası aramaya da korkuyordum. Artık beni izlediklerini biliyorum."

Bergman bir yudum daha almak için arkasını dönmeden önce onun yüzünü inceledi.

"Bizi ülke dışına çıkarabilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Creem. "Artık değil. Bunun için artık çok geç."

En iyi arkadaşı o zaman biraz manyakça ve tamamen mizahsız bir şekilde güldü. "O zaman buraya kadar," dedi. "Oyun bitti. Sanırım bunun olacağını biliyorduk."

Josh belindeki kemerden küçük, siyah ve gümüş renkli tabancayı çıkardığında Creem'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Silah Bergman'ın elinde titriyordu ama Creem onu almaya çalıştığında silahı uzanamayacağı bir yere çekti.

"Sakin beni bundan vazgeçirmeye kalkma!" Bergman dedi ki. "Şimdi olmaz!" ", " dedi Creem. "Üst katta kendi silahım bile var. Ve ben "Korkuyorum Josh."

"Ee? Ne ?" Bergman ana merdivenin ikinci kata çıktığı fuayeye doğru baktı. O da ağlıyordu. Gözlerinin kenarlarından ve her zaman gurur duyduğu elmacık kemiklerinin üzerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bir geceye daha ihtiyacım var," dedi Creem ona. "Ve... bir iyiliğe ihtiyacım var."

Görünüşe göre bu birkaç parmak daha viski içmeye değerdi. Josh artık bara geri ve kristal bir sürahi almak için tabancasını yere bıraktı.

"İnanılmazsın," dedi. "İyilik mi? Ne tür bir iyilik?"

"Ne tür olduğunu düşünüyorsun?" Creem ona söyledi. "Nasıl istersen öyle yapabilirsin. İster vur, ister , umurumda değil. Sadece yapılmasını istiyorum. Ondan sonra bu işi bitirebiliriz."

"Neden kendin yapamıyorsun?"

Creem çimenlere bakan uzun ön pencereyi işaret etti. "Dışarıda park etmiş arabayı gördün mü? Her tarafımdalar, Josh. Eğer senin de peşinde olsalardı, bunu bilirdin. Lütfen, son bir iyilik. Tek istediğim bu."

Bergman sonunda cevap vermeden önce bardağının dibine bir kez daha baktı.

"Tamam, iyi," dedi. "Ama sen de benim için bir şey yapmalısın."

"Neymiş o?" Creem sordu.

Bergman onun gözlerinin içine bakarak, "Beni öpmeni istiyorum Elijah," dedi.

Creem, Josh'un ne kadar ciddi olduğunu anlamadan önce güldü. Tabii ki ciddi idi.

Sahip oldukları en uzun süreli iç şaka gibiydi - bir gerçek çekirdeği etrafında büyüyen türden. Josh onu üniversiteden beri istiyordu.

Ve belli ki bu onun konuda bir şey yapmak için son şansı olacaktı. "Seni öpmeyeceğim Josh," dedi Creem.

"İyi o zaman."

Josh hızlı bir hareketle bardağını halıya bıraktı ve tabancayı kendi açık ağzına doğru kaldırdı.

"Hayır!"

Creem hamle yaptı ve elini savurdu. Josh ağlayarak tökezledi ve kaygan kaplamalı bir yemek odası sandalyesinin arkasına yaslandı. Ön dişlerinden biri kırılmıştı ve dudağı kanıyordu ama fark etmemiş gibiydi.

"Beni durduramazsın Elijah," dedi.

"İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?" Creem dedi ki. "Aman Tanrım!"

Belli ki bunu aşmanın tek bir yolu vardı. Bergman'ı tekrar omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Sonra onu çekti. Hatta uzun süre devam etmesine izin verdi. Biraz iğrenç, biraz tuhaftı ve ağır bir içki kokusu vardı.

Ayrıldıklarında Bergman'ın gözleri ve şişmişti ama yine de ağlamayı bırakmıştı. Ağızına kendi kanı bulaşmıştı.

"Hiçbir şey hissetmediğini biliyorum," dedi. "Ama sorun değil. Beni sevdiğini de biliyorum."

"Biliyorum, Josh. Ama Tanrı aşkına, bu kadar yapmacıklık yeter. Bu işi biraz onurlu bir şekilde bitirelim. Erkek gibi."

Bergman sırttı, artık her şeyden çok yorgun görünüyordu.

Tükenmiş. "Sen ne dersin Elijah. Bana sadece ne yapacağımı söyle."

BÖLÜM

88

ARTIK BİRİNCİL ŞÜPHELİMİZ OLDUĞUNA GÖRE, ELIJAH CREEM KISA SÜREDE MPD gözetiminin konusu haline geldi. Bu noktada atamaları Komutan D'Auria yapıyordu ve benimki o gece Creem'in evinde, evde olsun ya da olmasın, bir vardiyaya bakmaktı.

Saat sekizde ilk vardiyayı devralmak için geldiğimde, komutanlıktan gelen haber Creem'in saat yedi buçuk civarında smokinle dışarı çıktığı yönündeydi. Kiralık bir araba servisi onu Georgetown'ın en yüksek gelirli semtlerinden biri olan Q Caddesi'nin 3000. bloğundaki özel bir eve bırakmıştı. Etkinlikle ilgili istihbarat, bunun bir çocuk diyabeti bağış yemeği olduğunu söylüyordu.

Bu . "Dr. Creep "in artık sosyete çevrelerinde pek hoş karşılandığını görmüyordum, tabii satın almadığı sürece.

Bu geceki ortağım İkinci Bölge arama emri ekibinden kalın enseli bir dedektif olan Jerry Doyle'du. Sampson'a göre adamın lakabı Ağız'dı ve nedenini öğrenmem uzun sürmedi. İlk beş dakika içinde şikayet etmeye başlamıştı.

"Biz ne yapıyoruz ki?" dedi. "Biz burada oturup böbrek taşı düşürürken Creem geceyi dışarıda geçiriyor ve zenginlerle iyi geçiniyor, havyar falan yiyor. Evet, tabii, bu çok mantıklı."

"Şey-" Dedim ama bu kadarını .

"Bunu yapacaklarsa doğru yapmaları gerektiğinden bahsetmiyorum bile," diye etti Doyle. "Yönetim her türlü ekstra personel ve fazla mesai alıyor ve bana sorarsanız, bu adamı hala yeterince iyi koruyamıyoruz. Demek istediğim, onun yerinde olsaydım ve bizi atlatmak isteseydim, bunu yapabileceğime eminim."

"Buna itirazım yok," dedim. "Soruşturma birimlerinin daha önce hiç bu kadar zayıfladığını görmüş bilmiyorum."

Doyle, " arada, senin görevde olmadığını sanıyordum," diye devam etti. "Yani, yargılamıyorum. Sadece seni burada gördüğüme biraz şaşırdım sanırım."

Durumumu The Mouth ile tartışmaya pek hevesli değildim, onun yerine çoğunlukla dinledim. Saatlerce. Doyle aradaki farkı fark etmemiş gibiydi.

Sonunda, gece yarısı civarında, Creem'in yolda olduğuna dair bir telsiz çağrısı aldık.

Partiden tanımadığı bir kadınla ayrılmıştı ve eve doğru gidiyor gibiydi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Doyle. "Demek istediğim, hepimizin

değil mi? Ve buraya bir kadın mı getirecek?" Başımı

salladım. "Bence hepsi gösterinin bir parçası."

Creem hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Kendi özgürlüğünü yüzümüze vurmaya çalışıyordu, değil mi? Sadece pornografi suçlamalarının bile onu hapse göndermek için yeterli olduğunu boş verin. Belli ki bu süre zarfında her şeyi sağlamaya çalışıyordu.

On dakika sonra, siyah bir şehir arabası sokağa girdi ve Creem'in garaj yolunda rölantide durdu. Üniformalı bir sürücü arabadan indi ama Creem ondan bir adım öndeydi. Eğildi ve sevgilisinin arabadan inmesine kendisi yardım etti. Ön verandadaki sahte gaz lambası, kızın uzun boylu, sarışın ve tam da Dr. Creem'in tipi olduğunu göstermeye yetecek kadar ışık saçıyordu.

En bu kadar oturabildim.

"Ne yapıyorsun?" Kapının koluna uzandığımda Doyle sordu. "Elimden geleni ," dedim ve arabadan indim. Doğruca yolun karşısına geçtim. Creem'in tuğladan yapılmış ön kapısından çıkan çiftin önünü kesmek için uzandım. "Affedersiniz," diye seslendim.

Kadın ayağa kalktı ve Creem'in kolunu tuttu.

"Sorun yok," dedi ona. "Bu size bahsettiğim polis memurlarından biri. Sheila Bishop, seni Dedektif Cross'la tanıştırmak istiyorum. Seni küçük parçalara ayırmadığımdan emin olmak için burada."

Kadın gözlerini devirdi ve kolunu adamın koluna kilitledi. Bir parmağından bir çift yüksek topuklu sandalet sarkıyordu ve üzerinde çıplak ayaklarının etrafını saran uzun, ışıltılı bir elbise vardı.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim, Bayan Bishop," dedim, "ama içeri girmeniz konusunda hiç de rahat değilim. Sakıncası size bir taksi çağırmak istiyorum."

"Ben de senin kendi işine bakmanı istiyorum," diye tersledi beni.

Creem sanki bu işi ikimize bırakıyormuş gibi sadece gülümsedi.

"Burada bulunma nedenimizi bilmelisiniz," dedim ona. "Dr. Creem Georgetown'daki bir dizi cinayetin baş şüphelisi. Muhtemelen onları duymuşsunuzdur. Şiddetle tavsiye ederim-"

Ama Bayan Bishop sözümü kesti.

"Hemen içeride, antika maun bir var," dedi ön kapıyı .

"Affedersiniz?"

"Üst katta, solda, ana yatak odası var. Elijah ve Miranda, Rookwood çömlek koleksiyonlarını burada saklıyor. Ayrıca harika bir

Lucien Freud yatağın üzerinde asılı. Devam edeyim mi?"

Bayan Bishop'un varlığımdan utandığını sanmıştım ama yanılmışım. Şu anda anlayabildiğim kadarıyla, Dr. Creem'in metresi sadece kızgındı ve içeri girmek için sabırsızlanıyordu.

Yemi atmıştı ve ben de tam istediği gibi yemi yutmuştum. İnanılır gibi değildi. "Merak etmeyin, dedektif," dedi Creem nazikçe. "Bu bir Anlaşılabilir bir hata. Ne olsun, sen ve ortağın buradayken Sheila'nın daha güvende düşünmüyorum. Haksız mıyım?"

Cevap beklemedi ve Bayan Bishop'un kendisinden önce içeri girmesi için kapıyı tuşladı. O önden giderken Creem bana döndü ve verandadan alçak sesle konuştu.

"Eğer kendini daha iyi , perdeleri açık bırakacağım," dedi gülümseyerek. Sonra içeri girdi, kapıyı kapattı ve ışıkları söndürdü.

BÖLÜM

89

SONRAKI BİRKAÇ SAAT KENDİ TÜRÜNDEYDİ

İŞKENCE. Creem tarafından biraz yakıldığımı HİSSETTİM ve bu oyunu oynama şeklinden nefret ettim.

Daha da kötüsü, Doyle neredeyse tüm zaman boyunca kendi kişisel monologunu sürdürdü. Gözetleme hakkında bir iki şey biliyordu ve bu soruşturmaların nasıl yapılandırılması gerektiğine dair bazı geçerli fikirleri vardı, ama bunların çoğu birbiri ardına gelen uzun ve anlamsız hikâyelerle doluydu.

Gece 3 civarında sarı bir taksi evin önünde durdu. Bir dakika sonra verandanın ışığı yandı ve Creem Bayan Bishop'u dışarı çıkardı. Elinde bir alışveriş çantası vardı ve üzerinde Bayan Creem'in dolabından çıktığını bildiğim sokak kıyafetleri vardı.

Creem onu taksiye gönderene kadar ikisi de bize doğru bakmadı bile. Sonra döndü, bize dostça bir el salladı ve içeri girdi.

"Ne alet ama," dedi Doyle. ". Seksi kadınlar ve zengin pislikler de neyin nesi? Aslında, boş ver. Az önce kendi soruma cevap verdim. Ama yine de-

Sonuç , oyunu kaybederken konuşmayı sevmiyorum. Bunun beş saat daha sürmesi fikrine dayanamadım.

Doyle, yanlış ama bu vardiyayı biraz daha az konuşarak bitirebilme var mı?" dedim.

Bu onu çok sinirlendirdi ve soğuk davrandı ama eğer sessizliğin bedeli buysa, ödemeye hazırdım. Şansım yaver giderse, bu birlikte geçirdiğimiz ilk ve son ayrıntı olacaktı.

Ondan sonra hem arabanın içi hem de dışı oldukça sessiz kaldı. Creem ışıkları açık ve evin içinde ne yapıyorsa onunla uğraştı. Saat beşte gazeteyi ön verandadan aldı ve sanırım üst kata geri döndü. Ondan sonra onu görmedim.

Sonra, gün doğumundan hemen sonra, cep telefonum çaldı.

Her saat aranmak benim için alışılmadık bir şey değil. Kimlikte bir departman numarası ya da belki Bree'yi görmeyi bekliyordum. Ama de değildir. Arayan Stephanie Gethmann'dı, Ava'nın sosyal hizmet uzmanı. Hemen bir şeylerin yanlış gittiğini anladım.

"Stephanie?" Ben cevap verdim.

"Bu kadar erken aradığım için özür dilerim," dedi. "Aslında dün gece aramak istemiştim ama... şey, durum biraz karışık tabii."

"Ava'ya bir şey oldu," dedim. Bu bir soru değildi. Kalbim güm güm atıyordu ve kafamda olasılıkları gözden geçirmeye başlamıştım bile.

Aşırı doz mu? Kaçak mı? Kaza

mı? "O kayıp, Alex."

"Kayıp mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Dün okuldan eve gelmedi ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Umarım uygunsuz olmaz ama Bree'yle polis olduğunuzu biliyorum. Düşünüyordum da belki-"

Keşke Stephanie daha önce arasaydı.

"Elbette yapacağız," dedim. "Hemen işe koyulacağız. Bana bildiğiniz her şeyi anlatın."

Dördüncü Bölüm

HEPSİ YIKILDI

BÖLÜM

90

BREE VE BEN SABAHİ ARABALARIMIZDA GEÇİRDİK.

Ava'nın izini bulmak için aklımıza gelen her kaynağa başvurduk.

Birinci, üçüncü ve altıncı polis bölgelerinde tanıdığım Gençlik Soruşturmaları Bürosu bağlantılarıyla başladım. Bunlar Ava'nın grup evini, okulunu, evimizi ve eskiden takıldığı Seward Meydanı'nı kapsıyordu. Departmanın kayıp çocuklarla ilgili merkezi bir veri tabanı var ama her gün sokaklarda çalışan insanlarla yüz yüze görüşmenin yerini hiçbir şey tutamaz. Bunun için bölge bölge dolaşmanız .

Nessa'nın grup evinde çektiği fotoğrafın düşündüğümünden daha değerli olduğu ortaya çıktı. Çok iyi bir fotoğraf değildi ama insanlara gösterilecek bir şeydi. Aklıma gelen herkese mesaj attım.

Bree Howard House'dan başladı ve oradaki birkaç kızın yanı sıra geçen gün tanıştığımız örgülü ev yöneticisi Sunita'yla da görüştü. Anlaşıldığı kadarıyla Ava'yı önceki sabah kahvaltıdan beri kimse görmemişti. Sessizdi ama bu yeni bir şey değildi. Odasında da bir şey kaybolmuş gibi görünmüyordu. Bu da bilerek anlamına geliyordu.

Daha sonra Bree Seward Meydanı'na gitti, mahalleyi dolaştı ve Ava'nın eski arkadaşlarını aradı. Telefonda bana onlardan ikisini bulduğunu söyledi - Patrice ve K-Fly. Güya ikisi de Ava'yı haftalardır görmemiş ama sokak çocuklarının söylediği her şeye şüpheyle yaklaşmak gerekiyor. Bree ikisine de birer kart verdi ve onu bulmaya yardım edecek herkese yüz dolar vereceğini söyledi. Ne gerekiyorsa.

Bölgedeki tüm hastaneleri dolaştım ve sonunda Kuzeydoğu'daki Üçüncü Cadde'de bulunan MPD'nin ana Narkotik Birimi'ne gittim. Boşuna çabalamaya başlamıştım ama Ava'nın sık sık gittiği sokaklarda Oxy ya da sahte Oxy satan belirli satıcıları bilen biri varsa, bunun bir giriş yolu olabileceğini düşündüm.

Bu kendimi daha da kötü hissediyordum. Özellikle de işin içinde uyuşturucu varsa, ki öyle olduğunu varsayıyordum.

Opiyatlar bugünlerde muhtemelen en az kontrol edilen maddelerdir.

Yüksek kaliteli farmasötik maddeler sokaklarda oldukça rağbet görmektedir ve satıcılar bu durumdan her zaman faydalanmaktadır. Çöpleri gerçek Oxy diye yutturuyorlar ve bu tür sokak uyuşturucularının içeriğini kontrol etmek bir yana, dozajını kontrol etmenin bile bir yolu yok. Ava'ya çocukların her zaman aşırı dozda uyuşturucu kullandığını söylediğimizde bu boş bir laf değildi. Bu ülkede bir afyon salgını var ve bu salgın büyük ölçüde yirmi beş yaşın altındaki insanlar tarafından yönlendiriliyor.

Öğleden sonraya kadar elimiz boş döndük. Gittikçe Kafamda en kötü senaryoları canlandırmamak çok zordu ve nereye bakacağımıza dair fikirlerimiz tükenirken Ava'nın buralarda *bir yerde* olduğunu düşünmek beni deli ediyordu.

Kendi iyiliğim için olmasa bile ninemin ve çocukların iyiliği için pozitif kalmam gerektiğini biliyordum. Ama gerçek şu ki, bu konuda içimde çok kötü bir his vardı.

BÖLÜM

91

"ALEX, HANGİ ?"

Telefondaki Çavuş Huizenga'ydı. Telefonu aldığımda Altıncı Bölge karakolundan Güneydoğu'daki evime dönüyordum.

"Özür dilerim, çavuş. Evde bir sorun çıktı." "Evet, sana ihtiyacımız var. Şimdi."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Sheila Bishop, Dr. Creem'in dün geceki randevusu. Dairesinde ölü bulundu."

Bana daha sert vurabilirdi ama artık neredeyse uyuşmuştum. Yine de her şeyin üstüne bir de bu tokat inmişti suratıma.

"Creem gözaltında mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Huizenga sıkıca. "Bu, küme kamburunun bir parçası. Orospu çocuğu kayıp."

Bu beni yakaladı. D Caddesi'nde fren yaptım ve kenara çektim. "Kayıp mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Dünden beri peşindeyiz."

"göre arazisinin arka tarafından kaçmış," dedi. "Ormanın içine ve Tanrı bilir oradan nereye."

Aklıma gelen ilk şey Jerry Doyle oldu. Creem'in gözetim detaylarının ne kadar yetersiz olduğunu söyleyip durmuştu ve haklıydı da.

Buranın Glover-Archbold Parkı ile nasıl sınırlandırıldığını hatırladım. Cathedral Heights'tan Potomac'a kadar uzanan bir arazi parçası. Creem'in evinin önünü kapatmıştık ama arka taraftaki açık arazinin tamamını kapatmanın bir yolu yoktu. Ağımızda mükemmel bir delik açılmıştı. O kadarını artık biliyorduk.

"Hakkında arama emri çıkarttık ama bu arada Sheila Bishop'ın dairesine gitmenizi istiyorum."

Bana Logan Circle'da bir adres verdi. Evet ya da hayır diye bir soru yoktu. Eğer işe gelmeye devam etmek istiyorsam, orada olmalıydım.

Yine de Huizenga ile telefonu kapattıktan sonra eve doğru yola devam ettim. Protokolün canı cehenneme.

Benim de ailemi kontrol etmem gerekiyordu.

Bree onu gördüğümde gitmem için beni cesaretlendirdi. O ve büyükannem ev telefonunun başında Stephanie'den haber bekliyorlardı, Bree ise cep telefonunu kullanarak bölgeyle, hastaneyle ve Howard House'la iletişim kurmaya çalışıyordu. Çocuklar Tia Teyze'nin yanındaydı ve gerekirse geceyi orada geçirebilirlerdi.

"Git," dedi. "Bir şey bir telefon kadar yakınsın. Sampson ve Billie şu anda etrafı kolaçan ediyorlar. Onları daha sonra heceleleyebilirsin."

"İyi misin?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Bree. "Ama ne olmuş yani? Sadece git."

Ellerini çenesinin altında birleştirmiş olan Nana'ya baktım. Dua mı ediyordu yoksa sadece düşünüyor muydu emin değildim ama o da iyi görünmüyordu.

İkisine de veda öpücüğü verdim ve arka kapıdan çıkıp yoluma devam ettim.

SHEILA BISHOP'UN DAİRESİ

Logan Circle'ın kuzey tarafındaki tuğla ve taştan yapılmış şehir evi. John Logan'ın heykeli etrafında köpeklerini koşturan bir avuç insan ve her zamanki gündüz trafiği dışında, oraya gittiğimde sessizdi. Gazeteciler de yoktu. Bu göreceli bir nimetti.

Soruşturma ekibinin çoğu, Adli Tıp'tan Mobil Suç Birimi ile birlikte olay yerindeydi. Mavi rüzgarlık giymiş teknisyenler ön kapıda, merdivenlerde ve Bayan Bishop'un cesedinin birkaç saat önce bir temizlikçi tarafından bulunduğu ana yatak odasının her yerindeydi.

Valente'yi de orada buldum. Ben içeri girdiğimde cesedin yanında diz çökmüş, Bayan Bishop'tan kapı ve pencerelere bakıyordu.

Göğsünden bir kez vurulmuştu ve görünüşe göre gömme dolabının açık çift kapısının önünde yığılmıştı. Kesin bir şey söyleyemem ama Bayan Bishop'un üzerinde Dr. Creem'in evinden çıkarken giydiği kıyafetler varmış gibi görünüyordu.

Yatağın üzerinde, içinde gece elbisesi ve ayakkabıları olan bir Barneys alışveriş çantası duruyordu. Valente'ye göre bitişik banyodaki küvetin yarısı doluydu.

"Bana öyle geliyor ki içeri girmiş, çantayı yatağın üzerine bırakmış ve banyo başlamış," dedi. "Sonra soyunmak için buraya geri geldi ve bam. Onu dolapta bekliyor. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Creem'in burada kolayca bir anahtarı olabilirdi."

Valente'nin çözdüğü şeylerin çoğu bana mantıklı geldi - Creem'in kendisiyle ilgili kısım hariç.

"Sabahın üçünde onu bir taksiye bindirdiğini gördüm," dedim. "sonra hiçbir yere gitmedi. En azından saat beşten önce. Onu burada dövmüş olmasına imkân yok."

"Sanırım asıl soru ölüm zamanı," dedi Valente. "Bu da bir soru," dedim.

"Dedektifler mi?"

Errico ve ben arkamızı döndüğümüzde adli tıp teknisyenlerinden Manny Lapore'nin banyonun kapısında durduğunu gördük. koyu renkli bir el izi olan şeffaf akrilik bir kaldıraç tutuyordu. İlk bakışta bile iz Bayan Bishop'a ait olamayacak kadar büyüktü.

Lapore, "Bunu küvetin üzerindeki banyo fayansından aldım," dedi. "Sıcak ve soğuk musluklarda da eşleşen birkaç parça var. Bir şeyler olabilir."

İlk düşüncem, katilin banyoda dikkat çekecek bir su baskınından kaçınmak için küveti kapatmak için içeri girdiğiydi. İkinci düşüncem ise bunun oldukça dikkatsizce yapılmış bir hata olduğuydu. Ya da doğru düşünemiyordu.

Lapore'u aşağıya kadar takip ettik ve bu parmak izinden ne çıkacağını görmek istedik. Artık kullandığımız mobil otomatik parmak izi kimlik tarayıcıları sayesinde, eskiden saatler süren bir işlem -laboratuvara gitmekten bahsetmiyorum bile- her yerde ve birkaç dakika içinde gerçekleştiriliyor. Lapore bir eşleşme bulup sonuçları yazdırmadan önce Bree'yi kontrol edecek zamanım bile olmadı.

"İşte adamınız," dedi ve raporu bana uzattı. "Joshua Bergman ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

BÖLÜM

93

VALENTE VE BEN BREE İLE TELEFONDA KONUŞURKEN

Logan Circle'dan Josh Bergman'ın yaşadığı M Sokağı'na gittim. Ava hakkında yeni bir haber yoktu. O cephede ürkütücü bir sessizlik vardı.

Bu arada, geldiğinde buna odaklanmalıydım.

SWAT'ı bir araya getirmek bir saat ya da daha fazla sürebilir ama bizim bu kadar zamanımız yoktu. Bunun yerine operasyon için hızlı bir kurum içi ekip gönderdik. Otuz dakika içinde, Bergman'ın binasından bir blok ötede, Water Street'teki bir otoparkta taktik eğitilmiş beş memurumuz ve bir çavuşumuz hazırды.

Bergman'ın Georgetown'ın on dokuzuncu yüzyıl sanayi günlerinden kalma, dönüştürülmüş bir un değirmeninin en üst katında yüksek paralı bir çatı katı vardı. Arkasındaki çatıda konuşlanmış olan söylediğine göre Bergman evde yalnız görünüyordu.

Komutan D'Auria'dan hızlı bir briefing aldıktan sonra iki düz beyaz panelvana doluştuk ve bloğun etrafından dolaştık. Şoförler önde durdu, minibüslerin kapıları açıldı ve girişe doğru ilerledik.

Yarım düzine taktik personelin yanı sıra, giriş ekibinde ben, Valente ve Büyük Vaka Ekibinden iki D-1 dedektifi daha vardı ve üç kat merdiveni dolambaçlı yollardan çıkarak tepeye ulaştık. Bloğun etrafında konuşlanmış memurlarımız, hazırda bekleyen acil yardım ekiplerimiz ve D'Auria ile Water Street'teki mobil komuta merkezinde küçük bir ekibimiz vardı.

İhlal ekibi AR-15 tüfekleri ve SIG P226 tabancaları ile silahlandırılmıştır. Şok tabancası ve biber gazı da standarttı.

Göreve iade edildiğimden beri ilk kez Glock'umu çıkarmıştım. Hepimiz Kevlar giymiştik. Bergman'ı yakalamak için fazlasıyla insan gücümüz vardı ama büyük ihtimalle silahlı ve tehlikeliydi. Belki biraz da çaresizdi. Kendi başına birkaç el ateş etmeye çalışabilirdi.

Üçüncü katın sahanlığına vardığımızda, sıranın başındaki çavuş, ellerinde taşıdıkları kırk beş kiloluk koçbaşıyla öne bir çift memura iki parmağını salladı. Herkese kulaklık takılmıştı ama protokol gereği binaya girdikten sonra telsiz sessizliği sağlanacaktı.

İçeride Bergman'ın konuştuğunu duyabiliyordum. Sanki bir telefon konuşmasının yarısı gibiydi.

"Hangi ? Bir saat önce burada olacağını ," dedi. Ayrıca sesi tedirgindi ve etrafta dolaşıyor gibiydi. Tekrar konuştuğunda sesi apartmanın arka tarafına doğru kayboldu. "Umurumda değil," dedi. "Sadece... hayır, sen beni dinle. Sadece buraya gel! Hemen!"

İşte bu . Çavuş parmaklarıyla görsel bir geri sayım yaparken grubun toplu nabzının yükselmeye başladığını hissedebiliyordum - üç, iki, bir. Ön taraftaki iki polis koçu geri çekip Bergman'ın çelik ön kapısına doğru savurdu. Merdiven boşluğundan yukarı ve aşağı yankılanan bir gümürtü gönderdi. Artık her türlü gizliliğimiz ortadan kalkmıştı.

"C ve D birimleri, hazır olun," diye telsizle bildirdi çavuş. "Kaçmaya çalışabilir."

Kapının çerçeveden ayrılıp patlayarak açılması için iki kez daha hızlıca sallanması gerekti. Çavuş kolunu tirbuşon gibi çevirip ekibi iki kat hızla içeri sokarken görüşüm dümdüz oldu.

"Hadi, hadi, hadi, hadi!"

BÖLÜM

94

VALENTE VE BEN IZIN İÇİN BEKLEMEDİK. TAKİP ETTİK

İhlal ekibinin hemen arkasında. Normalde, soruşturma personelinin biz temiz diyene kadar pozisyonlarını korumaları gerekir, ancak şu anda ikimiz de o kadar sabırlı hissetmiyorduk.

Dairenin kapısı, sterillik noktasına kadar bozulmamış görünen geniş ve açık bir çatı katına açılıyordu. Bergman'ın hiç *eşyası* yokmuş gibi görünüyordu. Odanın ortasında bir ada gibi duran kocaman gri bir halının üzerinde bir dizi beyaz modüler mobilya ve tavandaki açıkta duran I kirişlerine kadar uzanan tek bir uzun kauçuk ağacı vardı. Yan taraftaki paslanmaz çelik mutfak hiç kullanılmamış gibi görünüyordu.

Ön tarafta Bergman'dan hiçbir iz yoktu. Ekip hızla ilerledi, çatı katında birbirlerini atlattıktan sonra binanın arka tarafına doğru uzun bir koridordan geçtiler.

"MPD! Joshua Bergman?" Bağırđım. "Olduğün yerde kal! Kımıldama!"

Koridorun en sonunda açık bir kapı vardı ve birkaç demir çerçevesel tavandan tabana pencereden içeriye ışık sızıyordu. Birinci subay oraya varır varmaz Bergman'ın bağırđmaya başladığını duydum.

"Benden uzak dur! Geri çekil!"

"Bayım, silahınızı indirin!" diye bağırđı memurlardan biri. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun ve yere yatın!"

"Cehenneme git!"

Odaya girdiğimde Bergman büyük boy platform yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sırtını boyalı beton blok duvara dayamıştı, bir elinde beyaz bir iPhone, diğesinde küçük bir Smith & Wesson tabanca vardı. Bütün o çocukları ve Sheila Bishop'u öldürmek için kullandığı 32'lik tabancanın aynısı .

"Bergman, silahını indir!" Ona söyledim. "Bunu yapmak istemezsin."

"Öyle mi? İstemiyor muyum?" Belli ki tedirgindi ama aynı zamanda nispeten odaklanmıştı.

Bunu söylerken gözlerimin içine baktı.

"olmaya çalış," dedim ona. "Her bir şey yapalım."

Kendi silahımı indirdim ve ona doğru bir adım attım, ama sadece Smith & Wesson'u çenesine bastırana kadar.

"Burada şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?"

dedi. "Josh yapma," dedim. "Lütfen."

"Çok geç," dedi. Telefonu kulağına götürdü ve orada bulunan kişiye tek bir kelime söyledi. "Güle güle," dedi.

Sonra Smith & Wesson'un tetiğini çekti ve kendini havaya uçurdu.

Bergman diğer insanlara ne kadar korkunç şeyler yapmış olursa olsun, onun bu şekilde öldüğünü görmek çok korkunçtu. Bu saf, mantıksız bir çaresizlik eylemiydi. Hatta belki de delilik.

Gerçekten mide bulandırıcı bir karmaşadan bahsetmiyorum bile.

Herkes aynı anda hareket etmeye başladı. Hayatta kalması söz konusu değildi ama Bergman'ın ölümünün teyit edilmesi gerekiyordu. Çavuş doğruca cesede gitti ve Valente haber verirken bileğinde nabız aradı.

"Bir el ateş edildi, şahıs . Kendi kendini " dedi. Çavuş başını sallayınca Valente ekledi: "Yaşam belirtisi yok."

Bergman'ın silahı kanlı yorganın üzerine düşmüştü ve telefonu da yerdeydi. Ben de buna . Kiminle konuştuğunu bildiğimden emindim ama mümkünse bunu teyit etmem gerekiyordu.

Doğruca telefona gittim, açtım ve tekrar aramaya bastım. İlk çalışta beni sesli mesaja yönlendirdi.

"Merhaba," diye tanıdık bir ses duydum. "Dr. Elijah Creem'e ulaştınız. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum ama lütfen mesajınızı bırakın. Teşekkür eder, iyi günler dilerim."

BÖLÜM

95

BU HIÇBİR ŞEYİN SONU DEĞİLDİ. HER ŞEYİN TAM ORTASINDAYDIK.

Şimdiye kadar Creem'e karşı sadece ikinci derece kanıtlar vardı. onu gözetlemek için yapabileceğimiz bir şey yok. Yasal olarak konuşursak, birini evinden, sokaktan izlemek bir şeydir. İçeri girmek başka bir şey. Mahkemeler bu tür şeylere karşı ürkektir.

Bu yüzden ihtiyacımız olan itici gücü Creem'den değil de River Katili olduğu tahmin edilen Bergman'dan almak ironikti. Kendini öldürmeden önceki saatlerde Creem'in cep ve ev telefonlarını defalarca aramış olması bizi harekete geçirmeye yetti. Bergman'ın ölümünden bir saat sonra, Creem'in evindeki gizli kanıtlar için bir arama emri numarası ve Creem'in kendisi için Doğu Sahili'nde elden ele dolaşan bir tek sayfa vardı. Bunun üzerindeki özel not, Creem'in kılık değiştirerek seyahat ediyor olabileceği idi. Tek sayfalık belgede, kullandığı yaşlı adam maskesinin elimizdeki en net görüntüsünün yanı sıra DMV fotoğrafı da yer alıyordu, ancak hiçbir olasılığı kaldırmıyorduk.

Şimdiye kadar görünümünü kolayca değiştirebilirdi ve muhtemelen değiştirmiştir de.

Benim tahminim Creem'in bu çıkışı başından beri planladığı yönündeydi. Bu, polise kendini bu kadar küstahça göstermesini açıklıyordu. Sheila Bishop ve Josh Bergman'ın ölümlerinden bahsetmiyorum bile. Tüm bunlar onun için büyük, yüksek riskli bir sis perdesi miydi?

Eğer öyleyse, işe yaramıştı. Bizden ne zaman uzaklaştığına bağlı olarak Creem'le beş dokuz saat arasında zaman kaybetmiştik.

Wesley Heights'taki evi aramak için Valente ve ben üç dedektiften ve mobil suçlardan dört kişiden oluşan bir ekip getirdik. Bu yavaş, metodik bir süreçtir - failiniz zaten hareket halindeyse daha da ağırlaşır. Oraya vardığımızda evin üç katına yayıldık, olabildiğince fazla alanı taramak için.

Creem'in bir ofisinin, bir muayene odasının ve kendi ayrı girişi olan bir bekleme alanının bulunduğu alt kattan başladım. Aşağıda bir televizyon odası ve garaj da vardı; bakılacak çok yer vardı.

Anlaşıldığı üzere, Creem'in saklamaya bile çalışmadığı birkaç şey vardı. İlk birkaç dakika içinde masasının üst çekmecesinde bir makyaj seti buldum. Renklendirici pigmentler, bir düzine farklı küçük fırça, bir şişe sakızı ve tanımadığım birkaç parça vardı. Belki de bir gece önce ben dışarıda kaldırımda oturup evini izlerken o masanın başında son maskesi üzerinde çalışıyordu.

Ararken yaptığım bir diğer şey de Creem'in numarasını çevirmeye devam etmektir. Açmasını pek beklemiyordum ama denemeye değer diye düşündüm. Fırsatını bulduğunda polisleri vurmak isteyebilecek bir tipti.

İlk bir saat boyunca aynı yanıtı aldım, tekrar tekrar - doğrudan sesli mesaja. Muhtemelen baz istasyonlarına çarpıp arkasında iz bırakmasını engellemek için telefonu kapatmıştı.

Ama bu Creem hakkında yanıldığım anlamına gelmiyor. Gelen aramalarımı bir şekilde takip etmiş olmalı, çünkü telefonum bir sonraki çalışmada arayan oydu.

Onun şartlarıyla tabii ki.

BÖLÜM

96

TELEFONU AÇTIĞIMDA KIMLIKTEKİ NUMARAYI TANIYAMADIM.

"Dedektif Cross," diye cevap verdim.

"Benim," dedi Creem. "adamı."

Ayağa fırladığımda dizimi masasına çarptım. Valente odaya giriyordu ve dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklattım.

"Dr. Creem," dedim dikkatle. "Sizden haber aldığıma biraz şaşırdım."

Valente hemen kendi telefonunu çıkardı ve bir arama yapmaya başladı, muhtemelen bir izleme çalıştırmayı denemek için.

Creem bana "Josh hakkında bir şey sormak istiyordum," dedi. "Ne olmuş ona?" Ben de sordum.

"O öldü mü?"

Valente bana acele etmememi ve onunla yavaş gitmemi işaret etti.

"Bunu seninle telefonda tartışmayacağım," dedim. "Bana nerede olduğunu söyle. Seninle istediğin yerde buluşurum. Başka polis yok."

Creem durakladı, hatta belki de sadece kendi kendine gülümsedi. Şüphesiz bundan keyif alıyordu.

"Bu arada bu telefonla uğraşmayın," dedi. "Bir saat önce aldım ve bu görüşmeden sonra çöpe atıyorum."

Muhtemelen bir bakkal ocağı ya da ona benzer bir şey kullanıyordu. Bir polisin bakış açısından, bunlar en kötüsüdür. İzlerini bulmak imkansız olabilir.

Creem'i konuşturmanın en iyi yolunun onun aşırı büyük egosunu beslemek olduğunu düşündüm. Konuşuyor gibi görüldüğü tek dil buydu.

"Biliyorsun, şu anda büyük bir insan avı devam ediyor," dedim. "Bizi atlattın."

"Şimdiye kadar şansın yaver gitti mi?" diye sordu. "Eğer olsaydı-"

"Elbette. Bu konuşmayı yapıyor olmazdık," dedi Creem.

Ayrıca onu küçümsememem gerektiğini de biliyordum. Creem'le ilgili bir şey vardı, aptal değildi. Eğer onu şimdi kaybedersem, içimden bir ses bunun böyle olacağını söylüyordu.

"Bunu nasıl bilmek isterim," dedim. "Büyüleyici bir dava oldu. Sen, Bergman, . Sanırım başından beri bu işin içindeydiniz."

Bu kez Creem neredeyse nostaljik bir şekilde iç çekti. "Aslında ta üniversiteye kadar uzanıyor. Tıpkı yaşlı Jack Sprat ve karısı gibi biz de o zamanlar bu işin tadını almıştık."

"Affedersiniz?"

"O erkekleri severdi, ben kızları. İkimiz de tabağı yalayıp yuttuk."

Sakinliği ve her şeyden gurur duyması tüylerimi diken diken etti. Nereye giderse gitsin, kendini tekrar öldürmekten alıkoyabileceğini bir an bile düşünmedim.

"Peki şimdi ne olacak?" Dedim ki. "Bir daha haber almamak

üzere ortadan kaybolacak mısınız?" "Amaç da bu zaten," dedi.

"Ülkeyi terk mi ediyorsun?" Ben sordum ama Creem reddetti.

"Josh hakkında bilgi almak için aradım," dedi bana. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyin yoksa telefonu kapatıyorum."

Valente'ye baktığımda sadece başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. İşler iyi gitmiyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?" Ben sordum.

"Öldü mü, ölmedi mi?"

"Evet," dedim ona. Nasıl olsa yakında her şey haberlere çıkacaktı.

"Nerede yaptı bunu?" Creem sordu.

"M Caddesi'ndeki çatı katında," dedim oyalanarak.

"Hayır. Yani, bana kendini vurmuş gibi geldi. Ağzından mı?" "Çenesinin altından," dedim.

"Tanrım. Korkunç bir karmaşa olmalı."

," dedim. "Bu senin için zor mu? Ne de olsa o senin arkadaşındı."

Creem yine durakladı. Arka planda herhangi bir ses var mı diye dikkatle dinledim ama hiçbir şey yoktu.

"Doktor musun Alex?" diye sordu sonra.

"Öyleyim. Bir psikologum," dedim.

"Ah. Kitaplar için bir tane o zaman."

"Şimdi, sana Josh'tan bahsettim. Karşılığında bana bir şey verin" dedim.

"gereken başka kurbanlar var mı? Yıllar içinde kaç kişiyi öldürdüğünü söyle."

"Üzgünüm," dedi Creem, "ama bugün için zamanımız kalmadı. Siz psikiyatristler hep böyle demiyor musunuz?"

" dakika. Bir soru daha."

"Sürdüğü sürece eğlenceliydi, dedektif, ama sanırım ikimiz de zaten senin ulaşabileceğinin çok ötesinde olduğumu biliyoruz. Yerinizde olsam bu kadar zahmete girmezdim."

"Creem, bekle!" Dedim ama artık çok geçti. Telefonu çoktan kapatmıştı.

Telefonumu bıraktığımda Valente'nin yüzünden hiçbir yere varamadığını görebiliyordum. Ayrıca artık iyice sinirlenmişti. Creem için iyi bir fırsat yakalamıştık ve bir kez daha elimizden kayıp gitmişti.

Belki de son kez.

CREEM'IN YENİ NUMARASINI GERİ ARAMAYI DENEYİM, AMA TEK ALDIĞIM CEVAP

Makine tarafından oluşturulmuş **genel** bir sesli mesajdı. Muhtemelen telefonu yüzüme kapatır kapatmaz imha etmiştir.

Hemen dikkatimi evindeki ofisine çevirdim. Belki bu bize nereye kaçmayı planladığına dair bir ipucu verebilirdi.

Görünüşe göre Creem son derece titiz ve düzenliydi. Hatta muhtemelen biraz OKB'liydi. Masasının üzerinde mükemmel dik açılarla duran uyumlu posta kutuları, kalemlik ve zimbaya kadar evindeki her şey çok düzenliydi. Sıradan fiziksel detaylardan kurbanlarını keserken kullandığı tekrarlayan, aşırı hassas yöntemlere kadar evreninin her yönünü kontrol etmek isteyen bir adamın dışı vurumu olarak görmek kolaydı.

Bergman'ın cinayetleri de kendine benziyordu ama bir fark vardı. Her cinayette Bergman daha az kontrollü davranıyordu. O genç dolandırıcıların her biri öncekinden biraz daha fazla bıçaklanmış ve sakatlanmıştı. Geçmişe bakıldığında, Bergman patlamayı bekleyen saatli bir bombaydı. Creem daha çok İsviçre saati gibiydi.

Masasından ofisi dolaştım, çekmeceleri açtım, dosyaları kontrol ettim ve hatta altına bakmak için mobilyaları kaldırdım. Kapının yanındaki siyah lake medya konsoluna gelene kadar şeyin yerinde olmadığını fark etmedim.

Orada, dolabın arkasında, tarih sırasına göre kutulanmış bir dizi AMA günlüğünün arkasında, birbiriyle eşleşen üç kalaylı fotoğraf çerçevesi buldum. Sanki bilinçli bir şekilde yerleştirilmemişler de oraya atılmış gibiydiler.

Onları çıkardığımda, camın büyük ölçüde yok olduğunu ve birkaç parçanın dolabın durduğunu gördüm. Her fotoğraf Creem ailesine aitti. Devasa bir Noel ağacının önünde çekilmiş bir grup fotoğrafı; Miranda Creem'in bir plajda çekilmiş bir fotoğrafı ve Creem'in iki kızının yan yana okul fotoğraflarının olduğu menteşeli bir çift çerçeve vardı.

Üç kadının da -Miranda, Chloe ve Justine Creem- çekici, uzun boylu ve sarışın olduğunu gördüm. Hatta bu iki kız, birbirlerine daha da yakındı.

Creem'in kurban listesi annelerininkinden daha fazla.

Ve sonra inkar edilemez şey vardı. Her bir fotoğraf keskin bir cisimle delinmişti, sanki biri makasla delmiş gibiydi. Her biri üç kez. Her şey üçer üçer.

Öldürmeye çalıştığı kişi , değil mi? Creem metodik olarak -Skandalından sonra onu terk eden üç kadını da sembolik olarak sildi. Doğrudan onlara gitmiş olsaydı, bu çok şüpheli olurdu. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Belki de kendi ailesini gerçekten öldürmek zorunda kalmamak için teorik olarak sonsuz sayıda taşıyıcı annenin peşine düştü.

Ya da belki de sadece buna hazırlanıyordu.

Valente'yi bulmak için yukarı koştum. Ona ulaştığımda ikinci kattaki ana yatak odasında ve Bayan Creem'in masasını karıştırıyordu.

"Ne ?" dedi.

"Creem'in ailesi şu anda nerede?" Dedim.

"Rhode Island. Son duyduğuma göre Newport'ta ailesinin evinde kalıyorlarmış. Neden?"

Ona göstermek için parçalanmış fotoğraflardan birini kaldırdım. "Çünkü henüz işinin bittiğini sanmıyorum," dedim.

"New York, Bridgeport, Providence ve Boston'a giden 53 numaralı otobüs on dakika içinde kalkacaktır. Biletli yolcular şu anda yükleme alanına ilerlemelidir."

Elijah Creem Philadelphia şehir merkezindeki bir otobüs terminalinde tuvalet aynasının karşısında durmuş, kendine bakıyor ve bir sonraki hazır olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Lateksin görünmez bir şekilde tenine yapıştığı ensesine dokundu. Koyu renk peruğunu okşadı ve iç çamaşırını düzeltti. Gerçekten de kadınların neler çektiğini anlamak için yepyeni bir takdirdi bu. Makyaj sorun değildi ama vücut şekillendirici tek başına tüm gün süren bir çileydi.

Yine de inanılmaz derecede etkiliydi. Çizgili, kirli aynadan arkasına bakarken gördüğü kendisi değildi. Belli bir yaşta, ciğer lekeli bir cilde ve çenesinin altında küçük ama belirgin bir gıdıya sahip, belli belirsiz talihsiz bir kadındı. Sarı sigara tiryakisinin dişleri bile tek tek kaplanmıştı. Eğer Creem'in bir başyapıtı varsa, o da buydu.

Şimdiye kadar kimse ona doğru gözünü bile kırpmamıştı. Ne Union İstasyonu'nda ona otobüs biletini satan yaşlı şişko, ne de Washington'dan gelirken yanında oturan dangalak çocuk. Bütün bu kılık kıyafet, lanet olası bir Greyhound otobüsünde bile olsa, Washington'dan fark edilmeden ayrılmasını sağlamıştı. Bu küçük turunun son rezilliği olmayacaktı ama umarım sonunda her şeye değecekti.

Rhode Island. Florida. Güney Amerika. Fikir buydu. Miami'den Trinidad'a giden bir kargo gemisi ayarlamıştı bile. Ondan sonrası anakaraya atlamaktı. Buenos Aires'e vardığında, cerrahi camiasını araştırmaya başlayabilir ve büyük bir iş için kime yaklaşmasının güvenli olabileceğini görebilirdi.

Bu süre zarfında saklanmak çok da zor olmayacaktı. Banco Macro'da numaralı bir hesapta tutulan on bir milyon altını vardı. Dikkatli olursa geçinmek için bol miktarda. Ve ABD'nin iade öncelikleri göz önüne alındığında, fazlasıyla güvende olacaktı. Artık her şey uyuşturucu savaşlarıyla ilgiliydi. Hiç kimse

Belli bir mesafeye ulaştığınızda onun gibi birine dikkat ettiniz.

Bu arada, Elijah Creem Amerika'da olduğu sürece nasıl görünmez kalacağını çok iyi biliyordu - hatta umumi bir kadınlar tuvaletinin ortasında dururken bile.

Banyo kapısı açıldığında Creem elini yüzünden çekti. Çantasından erik rengi bir ruj çıkardı -Miranda'nın artıklarından biriydi- ve aynanın karşısında onunla meşgul oldu.

Gözlerini ileriye dikmiş, arkasından geçip tuvalet kabinlerinden birine giren genç kadının yansımasını izliyordu. Sarışındı ve güzeldi, değersiz bir şekilde. Greyhound otobüsünde tek başına yolculuk ederken görebileceğiniz türden bir kızdı.

Mükemmel miydi? Hiç de değil ama de Creem'in avucunda hafif bir kaşıntıya yol açtı. Ruju çantasına geri koyarken, parmaklarının yan ceplerden sokulmuş on sekiz numaralı neşterin sapında gezinmesine izin verdi.

Kızın sarı külotu kayarak yere yakın sandaletlerinin etrafında toplandığında, yavaşça dönüp tezgah sırasına baktı. Girişi tekrar kontrol etti.

Baştan çıkarıcıydı. Çok cazipti. Gerçek bir enstrüman kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yine de otobüs durağı kalabalıktı. Yapması gereken bir transfer vardı. Ve yakında neşteri kullanmak için bolca fırsatı olacaktı.

"Hey!" Kızın sesi düşüncelerini yarıp geçti. "Burada biri var!"

Creem yere bakınca bir elini çoktan ahırın kapısına koyduğunu fark etti. On iki numara kanvas espadrillerinin bölme duvarının altından görüldüğüne şüphe yoktu.

"Oh!" dedi. "Özür dilerim!"

Etkilenmiş sesi pek hanımefendi gibi değildi, ama yeterince iyi geçti. Şimdi kızı görebiliyordu, çatlaktan onun sadece bir parçasını görebiliyordu, eğilmiş ve aralarındaki durak kapısını kapalı tutmak için uzanıyordu.

"Rahatlayabilirsin tatlım," diye ekledi. "Güvendesin."

Herhangi bir yanıt vermedi ve gerçekten, neden versin ? O gün Philadelphia'daki en şanslı küçük çöp parçası olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Creem banyo kapısına ulaştığında bir kez daha geri döndü. "Biliyor musun, gözlerinin altındaki torbalar hakkında düşünmelisin.

Senden uzaklaşmak istiyorum,"

dedi. "Ne?" diye kız. Ama

Creem çoktan gitmişti.

BÖLÜM

99

BİRKAÇ SAAT SONRA, DR. CREEM BİR TAKSİDEN İNDİ

Newport'taki evin önünde. Şoför bagajdan aldı, ona hanımefendi dedi ve yola çıkmadan önce iyi geceler diledi.

Şimdiye kadar çok iyi.

Ev karanlıktı ama Miranda'nın anahtarlarından birini evden getirmişti. Porte cochere girişinden içeri girdi ve eski evin ortasından geçen büyük salona çıktı. Buralarda "yazlık" dedikleri sekiz yatak odalı, on iki banyolu evlerden biriydi. Tipik bir WASP küçümsemesi.

Gerçekten gülünçtü. Miranda, ikisi tanışmadan çok önce Karun kadar zengindi. Ailesi -sezonluk Provence'ta- Hawaii ve Avustralya'da yarım milyon dönüm şeker kamışına bağlı bir tür dipsiz servete sahipti. Miranda'nın sadece hisse senedi opsiyonları yüz milyon değerindeydi. Creem'le parası için evlenmemiş olabilirdi ama parası için boşanacağı . Son altı ay onu kindar, açgözlü küçük bir orospuya dönüştürmüştü. O ve onun iki küçük klonu. Artık bu ilişkileri korumanın bir yolu yoktu ve denemenin de bir anlamı yoktu.

Aslında tam tersi.

Creem bu kez nostalji turunu atladi ve doğrudan üçüncü kattaki mavi oda olarak adlandırılan odaya gitti. Miranda'nın tercih ettiği odaydı. Kendisi de birkaç kez orada kalmıştı. Chloe odanın on dokuzuncu yüzyıldan kalma kızak yatağına bile gebe kalmıştı. Üstünü değiştirmek için orada durdu.

Maskeyi, elbiseyi ve Allah'ın belası iç çamaşırını çıkarıp dikkatlice yatağın üzerine katladı. Miami'ye yapacağı iki günlük otobüs yolculuğu için bavulunun içinde balonlu naylonla sarılmış bir çift maske daha vardı.

Bu arada kendi eşyalarından birkaçını çıkardı ve hızla yeniden giyindi. Ayrıca üç çift çelik kelepçe, bir rulo siyah ambalaj bandı ve küçük, mühürlü bir şişe kloral hidrat çıkardı.

Creem köşedeki oyun masasından arkası düz sandalyelerden birini aldı ve yatağın yanındaki pencerenin altındaki boşluğa taşıdı. Her şey

. En son Miranda gidecekti ama ondan önce hayatının yaşayacaktı.

Üzerinde tuttuğu tek şey neşterdi. Onu dikkatlice tekrar pencereye gidip dışarı bakarken arka cebindeydi.

Buradan, beyaz çakıl taşlı araba yolunun evin arkasından kıvrılıp bir park avlusuna çıktığı yeri görebiliyordu. Miranda ya da kızlardan henüz bir iz yoktu ama ön salonda film bölümüne açık bir Newport gazetesi vardı. Büyük ihtimalle uzun sürmezdi.

Pencerenin önünde durmuş evin arka tarafını seyrederken Creem'in gözüne aniden bir şey takıldı. Bir ya da camda bir hareket yansıması.

Hızla arkasını döndüğünde, koridordan gelen ışığa karşı yatak odasının kapısında siluet halinde duran uzun boylu bir adam gördü.

"Elijah Creem?" dedi adam. "Benimle gelmen gerekiyor. Tutuklusun."

Creem hâlâ yüzü seçemiyordu ama adamın sesindeki derin tonu hemen tanıdı.

Yeni en iyi arkadaşı Alex Cross'tu.

BÖLÜM

100

TAHMINİMCE CREEM UÇMANIN DA ÖYLE OLACAĞINI DÜŞÜNDÜ. RİSKLİ. Newport'taki eve kara yoluyla ulaşması günün büyük bir bölümünü almıştı.

Ben değil. Büro'dan ve özellikle de artık borçlu olduğum kişiler listesinde olan Ned Mahoney'den aldığımız bir Bell helikopterin yardımıyla Valente ve ben Rhode Island'a iki buçuk saatte varmıştık. Ayrıca Newport İlçe Şerifliği'nden bir soruşturma birimiyle de temasa geçmiştik. Miranda Creem ve kızlarının kaldığı ev, Dr. Creem oraya varmadan çok önce boşaltılmıştı.

Creem ile daha önceki temasım, psikoloji geçmişim ve Josh Bergman'ın intiharının yarattığı felaket göz önüne alındığında, Creem'e ilk benim yaklaşmam kararlaştırıldı. Kemerime iki yönlü bir telsiz takmıştım, kolumda da yedek bir mikrofon vardı. Yerel polis ve dedektiflerden oluşan tam bir ekip şu anda dışarıda yerlerini almışlardı. İhtiyacım olursa yardım bir kelime uzağımdaydı.

Yatak odasının ışığını açtığımda, Creem'in yüzünün etrafında bir tür yırtık varmış gibi göründü bana. Sonra onu buraya kadar getiren maskenin lateks ve yapıştırıcı kalıntılarına baktığımı fark ettim.

"Dürüst olacağım," dedi Creem. "Seni gördüğüme şaşırdım."

Elimdeki Glock ile işaret ettim. "Dizlerinin üzerine çok ve parmaklarını başının arkasında birleştir," dedim.

Creem hareket etmedi. Yeniden toplandığını ve etrafımızdaki odayı incelediğini görebiliyordum. Şu anda bile bir çıkış yolu arıyordu.

"Burada olmaya hakkım var," dedi, her zamanki üstünlüğüne geri dönerek. "Kendim anahtarla içeri girdim. İzinsiz giren sensinBuraya karımı görmeye geldim."

"Eminim öyledir," dedim. "Kızlarını da öldürecek miydin Creem?"

Bunun üzerine daha önce de gördüğüm bir şekilde sırtıttı. Bu saf Elijah Creem'di, kendinden emin ve sosyopat arasındaki o ince çizgide yürüyordu.

"biraz deja vu gibi, değil mi?" dedi. "Tanıştığımız o gece

Georgetown, yatak odasının penceresinden dışarı çıkman için sana yirmi bin ya da belki otuz bin teklif ettim."

"Bunun seni bir yere götürmediğini hatırlıyorum," dedim.

"Hayır, , değil mi?" dedi. Sanki sonunda mantıklı bir sonuca varıyormuş gibi birkaç kez başını salladı.

Ama yerine Creem kaçmaya başladı. Ellerini uzun ahşap bir sandalyenin arkasına koydu ve bir anda yatak odasının resimli penceresine doğru savurdu. O dışarı atlamak için pervaza tırmanırken bile camdan bir yağmur yağdı.

Tam arkasıdaydım, onu yakalamak için neredeyse çok geç kalmıştım ama tam olarak değil. Tam yere düşerken elim gömleğinin arkasına dolandı. Çekti ve yırtıldı, ama sonra geri çekildi. Vücudu evin yan tarafına sertçe çarptı. Kısa bir an için ayağımı kaybettim ve neredeyse onunla birlikte pencereden dışarı fırlayacaktım. Eğer pervazda kırık bir cam olsaydı, tam karnıma saplanacaktı.

"Elini ver bana!" O çırpınırken, elimin ucunda sallanırken bile bağırdım. Evin etrafında bir polis akını başlamıştı ve arkamdan birkaç polisin daha odaya girdiğini duyabiliyordum.

"Bırakın beni!" Creem öyle dedi. Gömleğinden sıyrılmaya çalıştığında, onu tekrar içeri çekmek için eğildim ve kolundan tuttum.

İşte o zaman elinde olduğunu bile fark etmediğim neşteri çıkardı. Bir anda yukarı kaldırdı ve ucunu elimin tam arkasına sapladı.

Mide bulandırıcı bir acı koluma yayıldı. Bağırdım ve kendimi durduramadan bıraktım. Her şey gibi bu da bir refleksti. Elimden kan damlaları onu üç kat aşağıya, yere kadar takip etti.

Creem düşerken kollarını savurdu. Bu hareket vücudunu havada döndürdü ve kendini dik tutacak zamanı yoktu. Bacakları zaten kırılacaktı ama onun yerine sırt üstü yere düştü ve altımızdaki verandaya mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarptı.

Aralarında Valente'nin de bulunduğu birkaç polis memuru silahlarını çekerek etrafını sardı.

"!" diye bağırdı içlerinden biri. "Olduğun yerde kal!"

Bu bir sorun değildi. İlk başta Creem'in öldüğünü sandım. Sonra hafif bir inilti duydum. Başını birkaç santim yana çevirdi ve tekrar inledi, ama hepsi kadardı.

Dr. Creem'in kariyeri sona ermişti. Sonunda.

BÖLÜM

101

OLAY YERİNDEKİ GÖREVLİLER ELİMİ SARDIKTAN SONRA, VALENTE'i Rhode Island'da bıraktım ve gece yarısı DC'ye geri döndüm.

Yolda hiçbir şey duymadım ama Quantico'da gemiden inerken Errico beni aradı. Elijah Creem'in düşerken omurgasını kırdığı ve iki omurunu kırdığı ortaya çıktı. Ayrıca daha Newport Hastanesi'ne götürülmeden suçunu itiraf etmiş. Valente'nin deyimiyle, Creem'in o düşüşle birden fazla yeri kırılmıştı. Sadece hayatının geri kalanını hapiste geçirmekle kalmayacak, aynı zamanda bu süreyi tekerlekli sandalyede geçirecekti. Çok üzüldüğümü söyleyemem.

Creem'i duruşmasında tekrar görecektim ama şimdilik aklımda başka şeyler vardı. Aslında sadece bir tane. Ava.

Eve gitmeden doğruca ofise gittim. Ailemin yanına dönmenin en iyi yolu, ofis dolmaya başlamadan önce, gecenin sessizliğinde raporumu tamamlamaktı.

Böyle bir olayda idari evrakların miktarı şaşırtıcıdır. Asıl yük Valente'ye ve River Killer davası için de Jacobs'a düşecektir. Her bir dosyanın son imzayı almadan önce departmanda en az yedi inceleme aşamasından geçmesi gerekecek. Bu sürecin altı aydan fazla sürdüğünü gördüm. Beni MPD'de bulunduğumdan daha yukarılara çıkmaya çalışmaktan alıkoyan şeylerden biri de bu. Belli bir seviyeye geldiğinizde, tüm zamanınızı gerçek polis işlerinin yapıldığı saha yerine evrak işlerine ve politikaya harcıyorsunuz.

O sabah yedide, son yirmi dört saatin tam bir dökümünü çıkarmış ve Çavuş Huizenga'ya teslim etmiştim. Valente ile çoktan temasa geçmişti ve ruh hali haftalardır gördüğüm kadar iyiydi.

Aynı anda hem evraklarımı vermem hem de birkaç gün izin istemem gerekti.

"Yeni geldiğimi biliyorum," dedim, "ama Ava üç gündür kayıp.

Şimdi-"

Huizenga bu konuda çok soğukkanlıydı. Ona verdiğim dosyayla birlikte beni ofisinden dışarı çıkardı.

"Fikrimi değiştirmeden git," dedi. "Kız arkadaşını bul ve olabildiğince çabuk buraya dön. Ve telefonunu açık bırak!"

O gün Creem ve Bergman hakkında yarım milyon soru içeren bir düzine ya da daha fazla telefon gelecekti ama bu en azından önceliklerimi yeniden düzene sokmak için ihtiyacım olan boşluğu bana verdi.

İlk durak ev.

BÖLÜM

102

MERKEZDEN AYRILDIM VE EVE DOĞRU İLERLEDİM.

Okuldan önce çocukları görmeye yetecek kadar. Yorulmak doğru kelime değildi. Belli bir noktadan sonra, bunu aşıp adrenaline dönüyor. Mümkün olduğunda uyku olayını çözecektim.

"Sen kimsin?" Hızlı bir duştan çıktığımda Jannie yumurtalarının üzerinden bana sırtarak sordu.

"Ben Görünmez Adam'ım," dedim. "Bana Ralph E. diyebilirsiniz." "Merhaba, Ralphie!" Ali dedi ki.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hiç komik değil," dedi Nana. "Kendini kül edeceksin, hem de dibine kadar. Ve eğer fark etmediysen, elimizde hala acil bir aile sorunu var."

"İşte ben de evde bunu yapıyorum nine," dedim. Ocağın ona yan yan sarıldım ve kağıt havlunun üzerinde süzülmekte olan inanılmaz yassı pastırmasından bir parça çaldım. "Çocukları okula bırakacağım sonra tekrar onu aramaya çıkacağım. Gerekirse bütün gün."

Elijah Creem ya da Josh Bergman hakkında hiç konuşulmadı. Bree zaten biliyordu ve ailede başka kimsenin bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. O sabah televizyonu da kapalı tuttuğumuzdan emin olduk.

"Dr. Finaly'den bir randevu almanı istiyorum," dedi Nana, çocuklar salona geçip ceketlerini giydikten sonra. "Sizin de kendi bahçenizle ilgilenmeniz gerekiyor, bayım."

"Bunu söylemen komik," dedim ona. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Adele Finaly zaman zaman -bazen diğerlerinden fazla- görüştüğüm bir psikiyatrist. Hayatım, işim, ailem ve en önemlisi de bu üç şeyin birbirine çarpma alışkanlığı hakkında akıllı ve objektif bir fıkre ihtiyacım olduğunda hep yanımda olur. İlk fırsatta mecazi ayaklarımı Adele'in kanepesine uzatacaktım. Ama bugün değil.

Ali ve Jannie'yi okula bırakır bırakmaz, Ava kaybolduğundan beri birlikte çalıştığım sokak polisleri ve Ahlak Masası dedektiflerinin her biriyle temas kurmak için geri döndüm.

Çoğunlukla bir hayal kırıklığı egzersiziydi. Hiçbir yerde yeni bir kelime yoktu.

İşler kötüye gitmeye başlamıştı ve ben bunu biliyordum. Herkese aynı şeyi söyledim. Ava'ya benzeyen birini görürlerse onu yakalayıp hemen beni arayacaklardı. Ben de gelip onu oradan alacaktım.

En zor aramalar, Fuhuş Birimi ve onların sosyal yardım ekipleri hakkında yapmaya başladıklarımıdı. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, tüm içinde çok kötü ve kaçınılmaz bir olasılık vardı. Uyuşturucu alışkanlığı, parasızlık ve Ava'nın aile geçmişi göz önüne alındığında, şimdiye kadar para ya da yeterince çaresizse uyuşturucunun kendisi için numara yapmaya başlamış olabilirdi.

Bunu her düşündüğümde içim parçalanıyordu. Kız on dört ! Bu duyulmamış bir şey miydi? Hiç de değil. Başkent sokaklarında hayatın ne kadar kasvetli olduğunu benden iyi kimse bilemez.

Ama bu Ava'ydı. *Bizim* Ava'mız. Ve yaptığım hiçbir şey beni onu bulmaya yaklaştırmıyordu.

Bir şey olur mu diye merak etmeye başlamıştım.

BÖLÜM

103

AVA'DAN HABER ALABILMEMİZ İÇİN TAM İKİ GÜN DAHA GEÇMESİ GEREKTİ.

O Çarşamba günü birkaç saatliğine evdeydim. geri dönmeden önce aileyi aradım. Gündüz ve gece dönüşümlü olarak Ava'nın ortaya çıkabileceğini düşündüğüm uzun sokak listesini tarıyordum.

Kapı , çocuklarla birlikte koltuktan kalkıp kapıyı açmaya gittim. O günlerde çalan her zil, umut ve korkuyu bir arada hissettiriyordu - belki de bu zil bize bir tür cevap verecekti.

Ve aslında .

Ön kapıyı açtığımda Sampson merdiven sahanlığında duruyordu. Onu tanımam uzun sürmedi. Her zamanki gibi arkadan gelmemiş olması ve gözlerindeki yaşlar sayesinde neden orada olduğunu hemen anladım.

Göğsümde bir krater açılmış gibi hissettim. Çenem gerildi ve bir yanım farklı bir sonuca varmaya çalıştı. Belki de Sampson'ı yanlış okuyordum, diye düşündüm - durumun böyle olmadığını bilmeme rağmen.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kap.

"Tanrım, John," dedim boğulurcasına.

Elini başımın arkasına koyarak beni sıkıca kendine çekti. "Çok üzgünüm, Alex. Çok üzgünüm."

Ben de daha önce bu yollardan geçtim. Sevdiklerimi kaybettim ve diğer insanlara alabilecekleri en kötü haberleri vermek zorunda kaldım. Hiçbir şey ama hiçbir şey bunu kolaylaştıramaz.

Ava gitmişti. Artık bundan emindim. Ama yine de gerçek gibi gelmiyordu. Verandada John'dan uzaklaştım. "Nerede?" "Nerede?" dedim.

"Nehrin karşı kıyısında terk edilmiş bir apartman.

Keşler her oraya düşer. Tanrım, Alex, korkunç bir manzaraydı. Numune aldılar ama..."

Öfke sel gibi akmaya başladığında bile gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sampson bunu kendi başına atlatmakta zorlanıyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedim. "Başka ne biliyorsun?"

John uzun, yavaş bir nefes aldı. "Ceset yanmıştı. Tanınmayacak kadar. Nedenini bilmiyorum. Belki bir vurgun yapmıştı ve birileri bunu istiyordu. Belki de biri onu kazara öldürdü ve bunu örtbas etmeye çalıştı."

"Ama o muydu?" Dedim. "Emin misin?"

"Genç bir kadındı. Afro-Amerikan. Ava'nın boyunda ve yapısında. Peki ya Alex? Bunu cesedin üzerinde buldular."

Bir zarfı açtı ve büyükannemin madalyonunun kararmış parçalarını elime tutuşturdu. İki menteşeli yarısı zincirden ve fotoğraflar ya yanmış ya da kaybolmuştu. Ama bu kesinlikle, Anneannemin Ava'ya gün verdiği kolyeydi. Arkasındaki R.C. yazısını seçebiliyordum, Regina Cross.

Birden ön kapı açıldı ve Nana, Bree ile birlikte oradaydı.

"Burada neler oluyor?" Nana söyledi. Ona bakmak için döndüğüm anda durdu. Gerçeği John'un yüzünde de aynı şekilde görmüştüm.

Gözleri elimdeki madalyonun parçalarında gezinirken uzandım ve onu kendime çektim.

"Hayır," dedi, önce sertleşti ama sonra hızla dizleri büküldü. "Hayır, hayır, hayır. Bizim Bayan Ava olmaz. Oh, Tanrım. Lütfen, hayır!"

"O öldü, nine," dedim. "Çok üzgünüm."

Bree de ve onun arkasında duran çocukların gözleri parlayarak beni izlediklerini görebiliyordum. Onların yüzlerini görmek ve onlara ne söylemem gerektiğini bilmek kalp kırıklığı dalgaları gibiydi.

Aklım başka bir yere gitti, bir bakıma. Tek kelime etmeden hepimiz ailece içeri girdik. Sampson içeri bile girmedi. Veda bile etmedi. Bizi yas tutmamız ve Jannie ile Ali'ye böyle bir şeyin nasıl olabileceğini açıklamaya çalışmamız için yalnız bıraktı.

Nasıl doğru olabilir ki?

İNTİKAMCI BİR TANRI'YA İNANMIYORUM AMA ŞUNU SÖYLEYEBİLİRİM Kİ

O ilk birkaç saat içinde her şeyden çok KAFAM KARIŞTI. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Ve neden? En önemlisi de neden?

Tüm bunları başıma getirecek bir şey mi yapmıştım? Ailemin başına? Ya Ava'nınki?

Bu çok sık sorduğum bir soru değil - ya da hafife aldığım. Ama yaptığım seçimlerin beni küçük ya da büyük bir şekilde bu noktaya getirdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Bunu durdurmak için başka bir şey yapıp yapamayacağımı şimdi asla bilemezdim.

Jannie ve Ali bu haberi birbirlerinden çok farklı algıladılar. Hep birlikte oturup konuştuktan ve ağladıktan sonra Jannie geri çekildi. Odasında yalnız kalmak ve her şeyi düşünmek istediğini söyledi, biz de buna izin verdik.

Ali yakın durdu. Sanırım ne olduğunu anlayacak yaştaydı ama daha önce böyle bir şey hissetmek için çok küçüktü. O gece uzun süre yatakta ona kitap ve ışığı söndürdükten sonra benden istediği gibi elini tuttum.

"Uyuyana kadar," dedi. "Tamam mı baba?"

"Tamamdır dostum," dedim ve o yavaşça uykuya dalarken ben orada kaldım.

Hangi çocuğum için daha çok üzüldüğümünden emin değildim. Sanırım için. Ava için de.

Damon'la telefonda konuştuğumuzda, ertesi sabah ilk otobüsle eve gelmek istediğini söyledi. İstemiyorsa gelmek zorunda olmadığını söyledim ama ısrar etmesine sevindim. Hepimizin bir arada olması doğru bir şeymiş gibi geldi.

Nana erkenden yattı ama Bree ve ben geç saatlere kadar tavan arasında oturup saatlerce konuştuk. Bir yanımda bu konudaki soruşturmayı zaten düşünmediğimi söylemek ama düşünüyordum. Bree de. Ava'yı aramakla o kadar meşgul olduk ki, sormaya nereden başlayacağımıza dair bir planımız varmış gibi hissediyorduk

Sorular.

"Ona kim sattıysa ya da bunu kim yaptıysa... onları bulacağız," dedi Bree. "Ve bunu ödeyecekler, Alex. Bundan emin olabilirsiniz."

Bree o gece hepimiz arasında en güçlü olanımızdı. Bir , o gelene kadar eksik olduğunu bile bilmediğimiz, ailemizin temel taşı haline gelmişti. Bunu her düşündüğümde onu daha çok seviyorum.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Karım olduğun için teşekkür ederim. Ve tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdiğin için. Yapabilir miydim bilmiyorum-" "Elbette yapabiliydin," dedi Bree. "Zaten yıllarca yaptın. Ama ben

Ben de burada olduğum için mutluyum. Seni seviyorum, Alex. Ve bu aileyi seviyorum. Bu asla değişmeyecek."

Sonunda yatağa seviştik ve hatta birbirimize sarılarak uykuya dalmadan önce birbirimizin kollarında biraz daha ağladık.

Uykuya kadar, tıpkı Ali gibi.

BÖLÜM

105

BREE VE BEN ERTESİ GÜN VARDIYALI ÇALIŞTIK. BEN EVDE KALDIM.

NANA VE ÇOCUKLAR sabah boyunca dışarı çıkıp Ava'nın okulunda mümkün olduğunca çok kişiyle konuştu.

Döndüğünde hep birlikte öğle yemeği yedik ama kimse çok aç değildi. Sonra öğleden sonra için dışarı çıktım. Teknik olarak yas tutuyordum ve görevde değildim. Silahımı evde bıraktım ama rozetimi aldım.

İlk duraklarımdan biri Howard House oldu. Yönetici Sunita ile irtibat halindeydim ve o gün okuldan sonra ilk iş olarak tüm evi toplantıya çağırmayı kabul etmişti. Oraya vardığımda, on bir kızın hepsi çoktan oturma odasında çalışanlarla birlikte bekliyordu.

Ava'nın öldüğünü biliyorlardı ve biraz gözyaşı döktüklerini görebiliyordum ama ben önlerinde dururken hepsi dizginlenmişti. Aslında bana Ava'yı hatırlattı, mümkün olduğunca az duygu göstermeye niyetli görünüyordlardı.

Gruba, "Bu soruların bazılarını zaten yanıtladığınızı biliyorum," dedim. "Ama hepinizin iyice düşünmesini istiyorum. Ava'nın kaybolduğu günle ilgili başka bir şey hatırlayan var mı? Daha önce ya da o zamandan beri düşünmediğiniz herhangi bir şey?"

Karşılığında aldığım şey bir oda dolusu sessizlikti. Bunun bir kısmı bu konuyu daha önce konuşmuş olmamızla ilgiliydi ama hepsi bu değildi. Bu kızların çoğunun geldiği sokaklarda yazılı olmayan bir kural var. Yardım etmekle ispiyonlamak arasındaki çizgi en iyi ihtimalle gridir. En güvenli yol ağzınızı kapalı tutmaktır, özellikle de başkaları dinliyorsa. Bu ilgisizlik gibi görünebilir, ama bundan daha karmaşık olduğunu biliyordum.

Birkaç açık uçlu soru daha sordum ama bireysel görüşmelere geçene kadar bir yere varamadım. Sunita mahremiyet için ofisini kullanmama izin verdi ve kızları teker teker içeri aldı.

Ava'nın oda arkadaşı Nessa gördüğüm beşinci kızdı. Saklamaya çalışsa da yine ağladığı .

Ayrıca içeri girdiği anda bir şeyin üzerinde oturduğunu söyleyebilirim.

Kapı.

Sunita'nın masasının aynı tarafında, iki katlanır sandalyeye oturduk. Nessa ayaklarını aramızdaki boşluğa uzatmış, bir yandan elinde evirip çevirirken bir yandan da benden çok telefonuna bakıyordu.

"Gergin görünüyorsun," dedim.

Konuşmaya başladığında başını kaldırıp bakmadı. "Bil diye söylüyorum, daha önce hiçbir şey saklamaya çalışmıyordum, tamam mı?" dedi. "Hatta buraya ilk geldiğinde sana bunu sormuştum."

, verandada tanıştığımız güne dair ne kadar anım varsa hatırlamaya çalıştım. Fotoğrafımızı çekmişti, o kadarını hatırlıyordum.

"Bana ne sordu?" Dedim.

"Tam olarak sana sormadım," dedi Nessa.

", Nessa. Çıkar ağızındaki baklayı. Burada neden bahsediyoruz?"

"Ava'nın erkek arkadaşı, tamam mı? Her zaman onun için bir şey ifade etmediğini söylerdi ama bana sorarsanız, bence sadece utanıyordu. Bu çocuk *yaşlıydı*."

"Kim o?" Dedim. "Onu nereden tanıyordu?"

Nessa omuz silkti ve dudaklarını uzattı. "Sadece adının Russell olduğunu söyledi. Aletini oradan almış."

Russell ismi beni bir elektrik çarpmış gibi etkiledi. Bu Russell olabilir *miydi*? Elizabeth Reilly davasında aradığımız hayalet erkek arkadaş? Rebecca Reilly'yi kaçırın?

Yoksa bu sadece korkunç bir tesadüf müydü?

İlerlerken sakın kalmaya çalıştım ama bu kolay değildi. Zihnim yarışıyor. "Nessa, bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" Ben sordum.

"Ne yaptığını biliyor musun?"

nasıl görünüyordu? Ya da ne tür bir araba kullandığını?"

"Bir cipti," dedi hemen. "O da beyazdı ama Ava'nın umurunda değildi. Sanırım o cipi seviyordu -ve ona verdiği diğer şeyleri de, ne demek istediğimi anlıyorsan. Saygısızlık etmek istemem."

Midemin bulandığını hissettim. Hâlâ aynı adam olup olmadığını bilemiyordum ama Elizabeth Reilly ve Amanda Simms ile benzerlikler vardı. Tüm bu kızlar bir şekilde ailelerinden kopmuşlardı.

Genç. Savunmasız. Yalnız.

Bu canavarın Ava'yı uyuşturucuyla, vaatlerle, seksle -artık her neyse-kandırdığı fikri, kendimi dışarı atıp tuvalette kusmak istememe neden oldu.

"Beyaz olduğunu söylemiştiniz," diye devam ettim. "Başka?"

Sonra biraz daha dik oturdu ve telefonunu karıştırmaya başladı. "Bir fotoğrafım var, yo," dedi. Sanırım bu kadar uzun süre kendini tuttuğu için ona zorluk çıkarmadığım için .

İsteddiği resme gelene kadar birkaç düzine resmi kaydardı.

ve sonra bana göstermek için havaya kaldırdı.

"İşte," dedi. "Onu Eastern'de o cipin içinde onunla konuşurken görüyordum, anlıyor musun? Ava bunu aldığımı bile bilmiyordu ama ona gösterdiğimde erkek arkadaşı hakkında konuşmayı ."

Fotoğraf belki yarım blok çekilmişti. Ava'nın sırtı kameraya dönüktü ama uzun, ince bedenini ve Bree ona aldığından beri neredeyse sürekli giydiği süet botlarını kolayca tanıdım.

Hepsi bu değildi. Fotoğraftaki gri-yeşil ve direksiyonun arkasındaki uzun boylu, sakallı adamı da tanıdım.

Ron Guidice'di.

BÖLÜM

106

SONRA BAŞIMA GELENLERİ AÇIKLAYABİLİR MİYİM BILMIYORUM.
YA DA BİLE TAM OLARAK ANLAYABİLDİYSEM.

Howard House'dan , hissettiğim hiçbir şey için kelime bulamıyordum. İçimde saf, bembeyaz bir öfkeden başka bir şey yoktu. Bu ve Nessa'nın telefonundaki görüntü, her şey kadar net bir şekilde beynime kazındı.

Eve gidişimi zar zor hatırlıyorum. İçeri girdiğimde Bree oradaydı, Sampson ve Billie de mutfak masasındaydı. Berbat görünüyor olmalıydım, çünkü hepsi yaptıkları işi bırakıp bana baktılar.

"Alex?" Bree söyledi. "Ne oldu?"

Masanın başında durdum ve iki elimle mutfak sandalyesinin arkasına tutunarak kendimi yukarı .

"Çocuklar nerede?" Dedim.

"Nana ile yürüyüşe çıktık. Billie marketten mısır nişastası istedi. Neden? oluyor?"

"Guidice'ti," dedim. Çoktan odadan çıkmaya başlamıştım bile. Koridordan yukarı, ön taraftaki merdivenlere doğru yöneldim.

"Bekle-ne?" Bree arkamdan yetişerek "Ne?" dedi. "Guidice neydi?"

Nessa'nın bana gösterdiklerini Bree'ye açıklamaya çalışırken bile merdivenleri ikişer çıktım. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Buraya yapmak için geldiğim şey dışında herhangi bir şeye odaklanmak zordu.

"Sen mi çağırdın?" Yatak odasına girdiğimizde Bree sordu.

"Hayır. Onu kendim bulmaya gidiyorum."

Dolabın kapısını açtım ve kasanın şifresini çözmeye başladım. Burada elektrikli tuş takımı yoktu; yirmi üç sağ, otuz dokuz sol, dokuz sağdı.

Glock'umu ve bir şarjör çıkardım, yerine yerleştirdim ve silahı ceketimin cebine soktum. Kılıfla uğraşmadım.

," dedi Bree. Ben kapıyı kapatmadan önce kasadan kendi silahını aldı. "Eğer onu tutuklayacaksanız, ben de geliyorum."

"Onu tutuklamayacağım," dedim.

Sonra kolumu tuttu ve gözlerimin içine baktı. Eğer kendime yakın bir yerde olsaydım, yaptığım işi bırakıp telefonu açacak kadarını görebilirdim. Ya da benim yerime Sampson'ı gönderecek kadar. Ama yapmadım.

O anda emin olduğum tek şey, hiç kimsenin ölmeyi Ron Guidice kadar hak etmediğiydi.

Bree beni durduramadan yatak odasından çıkmış, merdivenlerden inmiş ve arka kapıya yönelmiştim bile. Belki Guidice'in izini bulana kadar bunu yapmamak için bir neden ya da bir mantık bulabilirdim. Belki de bulamazdım.

Gerçekten bilmiyordum.

RON GUIDICE KULAKLIĞINI ÇIKARDI VE

BERETTA 9MM'yi sürücü koltuğunun altından çıkardı ve cipten indi.

Sanki marş tabancası patlamış gibiydi. Bütün bunlar hızlı kasılan kaslarının ona geri dönmesiydi, vücudunun zihninin müdahalesi olmadan tepki vermek için eğitildiği şekilde. Alex'in adını duyduğu anda Guidice anlamıştı. Bu operasyon aniden sona ermek üzereydi.

Park ettiği yerden Beşinci Cadde'ye baktığında Alex'in evinin ön kapısını görebiliyordu. Henüz ondan bir iz yoktu ama uzun sürmezdi. Arabası hemen kaldırımın kenarındaydı. Birkaç dakika önce içeri girdiğinde kapıyı açık bırakmıştı.

Guidice Beretta'yı ceketinin kolunun içine sokarak gözlerden uzak tuttu. Sokakta birkaç kişi vardı. Çitlerini kesen bir adam. İki küçük çocuğuyla kaldırımda üç tekerlekli bisiklet süren bir kadın. Henüz dikkatleri üzerine çekmenin bir anlamı yoktu. Bu olay gerçekleştiğinde, açıkta olacaktı ve belli bir sürpriz unsuruna ihtiyacı vardı.

Guidice'in seçebileceği zaman, yer ya da yöntem bu değildi ama artık bunun bir önemi yoktu. Açgözlülük etmişti. Alex'in bir gün boyunca acı çekmesini izlemesine izin vermişti, sadece son birkaç noktayı birleştirecek kadar uzun bir süre.

Ama belki de sorun değildi. Aslında, belki de mükemmeldir, diye düşündü Guidice kapıyı izlerken. Alex beynine bir kurşun yiyecekti, tam da küçük ailesini güvende tutmak için çok uğraştığı -ve bir o kadar da boşuna uğraştığı- sokakta.

Ve bunu yaptığında, Metropolitan Polis Departmanı'nın timsali Dedektif Alex Cross, kendi beceriksizliğini tüm dünyaya mümkün olan en kesin ifadelerle tek başına kanıtlayacaktı.

O zaman tamam, diye düşündü Guidice. Alex onu aramaya mı gelmek istiyordu? Çok uzağa bakmasına gerek yoktu.

"YAPMA BUNU, ALEX!"

Ancak Bree beni arka verandadan takip ettiğinde evin önünden girdiğimi hatırladım. Genellikle arabayla dolaşır ve garajımıza park ederdim ama bugün olağan bir şey yoktu.

Arkamı döndüğümde, tam oradaydı.

"Bana otuz saniye ver," dedi. "Sampson'a bunu bildirmesini söyleyeceğim. Sonra da seninle geliyorum. En azından bunu benim için yap."

Sanırım boşa kürek çekiyordu. Belki de beni arabada ikna edebileceğini düşündü.

"Evet, tamam," dedim. "Seni ön tarafta bekleyeceğim."

"Güzel." Eve geri dönmeden önce bana kez daha baktı. "Hemen geliyorum."

Aslında, Bree'yi beklemeye hiç niyetim yoktu. Guidice'le her ne olacaksa, olduğunda sadece o ve ben . Onu bu işe karıştırmanın bir anlamı yoktu. Ya da başka birini, bu konuda.

Evimizle komşularımızın evi arasındaki dar geçitten geçtim, kilitli kapıdan geçtim ve park ettiğim Beşinci Cadde'ye çıktım. Bir kez bile arkama bakmadım. Sadece arabaya , çalıştırdım ve kaldırımından uzaklaştım. Aslında, karşıdan gelen trafiği görmek için dikiz aynasından hızlıca bir göz atmasaydım, Guidice'i hiç göremeyecektim. Caddenin tam ortasında duruyordu ve ben onu fark ettiğim anda kolunu bana doğru kaldırdı. Aslında silahı görmemiştim ama duruşunu hemen tanıdım.

Direksiyonu kırıp arabayı sert bir şekilde sola kırdığımda bile arka ön camım cam çakıl yağmuruyla patladı. Tekrar baktığımda Guidice hareket halindeydi. Bana doğru geliyordu, silahı hala havadaydı.

Kalbim küt küt atarken koltuğun üzerine yuvarlandım, yolcu kapısını açtım ve sokağa düştüm. Glock'um artık dışarıdaydı ve boşluğu kapattığını görmek için kapının kenarından baktım. Eğitimli olduğu belliydi. Geldiği gibi arabayı kurşun yağmuruna tutmadı. Temiz bir atış bekliyordu.

Vuruldum.

Blok boyunca ıgık atan ve her yöne kaışan insanlar vardı. Bu mesafeden, serseri bir kurşun ihtimalini göze alamazdım. Onu ıskalarsam, başka birini vurabilirdim.

Guidice aynı sorunu yaşamadı. Beni yolcu kapısının üzerinde görür görmez, bu sefer hızlı bir çift vuruşla tekrar denedi. Eğildim ve kurşunların arabanın yan tarafına iki sert gümbürtüyle arpıtığını duydum.

Hâlâ arkamdaki kaldırımda koşan birkaç kişinin duyabiliyordum. Eğer bir şey yapmazsam durum daha da ktleşecekti.

Çoğunlukla iğdlerimle hareket ederek yere yakın durdum ve arabanın n tarafına doğru ilerledim. Belki -sadece belki- Guidice menzile girdiğinde onu hazırlıksız yakalayabilirdim, ıskalamayacak kadar yakındı.

n tarafa geldiğimde, hızlıca bir kez daha bakmaya çalıştım. Tam oradaydı, şimdi on metreden daha az bir mesafedeydi ve koşarak ilerliyordu. İşte bu kadar. Birimiz düşecekti.

Hızlıca ayağa kalktım, Glock'u iki elimle kavradım, ateş etmeye hazırdım ama o kadar uzağa gidemedim. Guidice ile göz göze geldiğim anda, daha uzaktan bir silah sesi daha duyuldu.

Guidice sertçe tökezledi ve kollarını önünde aarak yüz üstü sokağa düştü. Kendini tutmaya bile çalışmadı.

"Alex!"

Başımı evirdiğimde Bree'nin evimizin n merdivenlerinden indiğini gördüm. Kendi Glock 19'u havadaydı ve hâlâ Guidice'in yattığı yere doğru doğrultulmuştu.

"İyi misin?" diye bağırdı.

"İyiyim," dedim.

Boynundan vurduğunu gördüm. Muhtemelen şah damarına da isabet etmişti, kanın pompalanma şekline bakılırsa. Etrafındaki kaldırımda bir havuz başlamıştı.

Sampson da dışarıdaydı, Bree'nin hemen arkasındaydı. "Acil yardım ekipleri yolda," dedi ve Guidice'i görünce durdu.

Gmleğimi yırtıp boynundaki yaraya bastırdım ama kanamayı durdurmanın bir yolu . Gmlekle olmaz. Sanırım Guidice de bunu biliyordu. Dönmek için çabaladı ve yanında diz ktğm yerde gözlerimin içine baktı.

"Tebrikler," diye . "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim-" "Evet, bir daha düşün," dedi Bree, kendi sesi de titreyerek.

"Beni dinle," dedim. "Rebecca Reilly nerede? Onu sen mi götürdün, Guidice? Sen mi götürdün? Sen Russell mısın?"

Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum ama eğer bu konuda haklıysam, ben de

burada fazla zamanım olmadığını biliyordum. Neredeyse gitmişti bile.

O sırada Guidice kolumu tuttu ve kendini kaldırımdan birkaç santim yukarı çekti. Boğazını tıkayan şeyi yutmaya çalıştı ve çenesi gevşedi.

"Kızlarıma söyle... onlara-"

"Önce soruma cevap ver!" Dedim. O anda bile kendi duygularıyla savaşıyordum. Geri adım atmamak ve kan kaybından ölmesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Ben başka bir şey söyleyemeden Guidice kasıldı. Üzerine büyük miktarda kan tükürdü, bir kez daha titredi ve sonra hareketsiz kaldı. Baş sokağa düştüğünde gözleri açıldı, hâlâ bana bakıyordu. En azından öyle görünüyordu.

Bir yerlerden yaklaşan bir siren sesi duyabiliyordum. "İşte bu," dedi Sampson. "O gitti."

"Cehennemde çürüyebilir," dedi Bree.

Ona baktığımda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Tanıdığım en şefkatli insandı. Bir bakıma, hissettiğim her şey ona kaymış gibiydi.

O da yine ağlıyordu. Zavallı Ava'yı düşünüyordu şüphesiz. Guidice başka ne yapmış olursa olsun, sırf benden intikam almak için onu bir piyondan başka bir şey olarak kullanmamıştı.

Şu anda söyleyebileceğimiz en fazla şey, Ron Guidice'in adına daha fazla hayatın harcanmayacağıdır. Sanırım bu başka bir vaka olsaydı, bunu bilmek iyi hissettirebilirdi.

Ama bu sefer değil. Rebecca Reilly hâlâ dışarıda bir yerdeydi. Ve Ava ölmüştü. Hiçbir şey tüm bunların nasıl konusunda daha iyi hissetmemizi sağlayamazdı. Kesinlikle hemen değil. Oraya kendi başımıza ve kendi zamanımızda gitmemiz gerekecekti.

Yine de, bir şekilde, yapacağımızı biliyordum.

Sonsöz

YAŞAM ÇEMBERİ

RON GUIDICE'IN ÖLÜMÜNDEN KISA BİR SÜRE SONRA, TÜM DURUMU

AYDINLIĞA ÇIKTI. Oğlunun adı ulusal bir manşete yetkilileri arayan annesiydi.

Lydia Guidice'in bakımındaki bebeğin aslında Rebecca Reilly olduğunu doğrulamak için beş gün daha geçmesi ve iki bağımsız DNA testi yapılması gerekti. Ayrıca, kız kardeşi Emma Lee Guidice'in hem Ron Guidice'in hem de hamile kız vakalarımızdaki ilk hamile kız olan Amanda Simms'in biyolojik kızı olduğu ortaya çıktı.

Ava ve Guidice'in ölmeden önce onun için ne planlamış olabileceği hakkında yankılanan her türlü spekülasyonu gündeme getirdi. Ama Ava'nın yakılma töreni çoktan geride kalmıştı. Küçük, samimi bir anma töreni düzenlenmişti. Hiç dış kaydı yoktu ve kalıntılarının kimliği tespit edilebildiği ölçüde tespit edilmişti.

Ama bu kadardı. Sonunda hiçbirimiz onun hamile olma ihtimaliyle yüzleşmeye hazır değildik. Bu soru büyük bilinmezliğin içinde kaybolup gidecekti, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Ama her zaman merak edeceğim elbette. Bu davayla pek çok şeyi merak edeceğim.

Çocuk ve Aile Hizmetleri Guidice'in iki kızının velayetini aldığı anda, Bree ve ben Bayan Guidice'in kızları zaman zaman görebilmesini sağlamak için kurumla birlikte çalıştık. Onları yetiştirmek için yeterli olmayabilirdi ama burada suç teşkil edecek bir ihmali de yoktu. Onun için her şeyden çok üzüldüm.

Stephanie onların davasına bakmayı kabul etti ve ayrıca iki kızın birlikte yaşayabileceği bir ev bulana kadar pes etmeyeceğine söz verdi. Bu arada, Foggy Bottom'daki küçük, iyi yönetilen bir tesiste acil koruyucu bakıma yerleştirildiler.

Rebecca ve Emma Lee'yi yanımıza almak, Ava'yı yeni kaybetmiş olduğumuz gerçeğinden yola çıkarak, düşünebileceğimiz bir şey bile değildi. Ancak Bree ve ben o ilk aylarda evi birkaç kez ziyaret ettik.

"Şu haline bak," dedim, Bree Rebecca'yla ilk kez gerçekten karşılaştığında. Bebeği sallanan sandalyede kucağına almış, sanki milyonlarca kez yapmış gibi yavaşça ileri geri . "Bu işte iyisin."

Bree sadece omuz silkti ve gözlerini Rebecca'dan ayırmadı -evet, bunu söyleyeceğim- sadece bir kadının bir bebeğe bakabileceği şekilde.

Kendi çocuklarımıza sahip olma konusu artık gerçekten masada değildi. Evlenmeden önce bu konuyu konuşmuş ve çoktan geride . Ama hayat bazen bir döngüdür, değil mi? Geride bıraktığınızı sandığınız şey dönüp dolaşıp tekrar önünüze gelebiliyor.

Bree ve *benim* o gün yeni planlar yaptığımızı ya da hatta yeni planlar yapacağımızı söylemiyorum. Ama tahmin etmem gerekirse, o orada oturmuş Rebecca'yı sallayarak uyuturken muhtemelen aynı şeyleri hissettiğimizi .

Bir süre sonra Bree başını kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı. "Ne oldu?" dedi.

"Hiçbir şey," dedim.

Aklımı okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Hiçbir şey, ha?"

Şimdi omuz silme sırası bendeydi. "Şu anda gerçekten çok güzel görünüyorsun," dedim ona. "Hepsi bu kadar."

"Bu küçük kız," dedi. "Bana çok yakışıyor." Buna itiraz edemezdim.

BÖLÜM

110

"ALEX, İÇERİ GEL. OTURSANA. SENİ GÖRMEK GÜZEL."

Adele Finaly'ye oldukça hayranım. Bence iş başında gördüğüm en iyi psikoterapistlerden biri.

Sanırım bu yüzden seanslar sırasında ayakkabı giymeme kuralına katlanıyordum. Artık bunu düşünmüyordum bile. Spor ayakkabılarımı bitkilerle dolu ofisinin kapısının yanındaki paspasın üzerine bıraktım ve kanepedeki her zamanki yerime oturdum.

" zaman oldu," dedi kendi çiçekli koltuğuna yerleşirken. "Bu aramayı tetikleyen belirli bir şey var mıydı?"

Bana Audrey Hepburn ya da Lena Horne'u hatırlatıyor. Adele'in aynı anda hem inanılmaz derecede zeki hem de erişilebilir olma gibi bir özelliği var.

"Kitaptaki en eski soru," dedim. " azından benim kitabımdaki."

"Ah." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "İşte bu."

Seansın büyük bir bölümünü ona geçen ay olan her şeyi açıklayarak geçirdim. Ava'nın kim olduğunu biliyordu ama her şeyin ne kadar kötü sonuçlandığını bilmiyordu.

Ona Ron Guidice'i de anlattım. Sadece yaptıklarını değil, o son gün bana neler olduğunu ve işler farklı gelişseydi neler *olabileceğini* de. Daha önce birine duyduğum nefretin beni bu kadar tükettiğini hatırlamıyorum ve bu beni korkuttu.

"Kendime bu sefer farklı olduğunu söylüyorum," dedim. "*Kişiseldi*. Ava'nın dahil olması her şeyi değiştirdi ve boyumdan büyük işlere . Devam eden diğer iki büyük davayı hesaba katmıyorum bile."

"Evet," dedi Adele. "Bu farklıydı. Bu kız evinizde yaşıyordu ve büyük olasılıkla ailenizin yasal bir parçası olmak için sıraya girmişti. O sizin kızınız olabilirdi."

Başımı salladım, bu kısım hakkında dağılmadan konuşabileceğimden emin değildim. "Ama Alex," dedi Adele. Eğildi ve elini bileğime koydu.

"Bu

her zaman farklıdır. Kendinizi zorlamanızın ve o çok karanlık yerlere geri dönmenizin her zaman bir nedeni vardır."

Bu doğrudu. Aslında, buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Böylece Adele

açık. Bana madalyonun her iki yüzünü de göstereceğine her zaman güvenebilirim.

"Başka ne doğru biliyor musunuz?" dedi. "Dünyada kötü insanlar da var. Birilerinin sizin yaptığınız işi yapması gerekiyor ve bu işi bu kadar iyi yaptığınız için hepimiz çok şanslıyız.

"Ama bu bazen çok fazla umursamayacağın anlamına gelmiyor Alex. Bence . İşte o zaman senin için endişeleniyorum - bunun ruhuna neler yapabileceği konusunda..."

"Benim için endişeleniyor musun?" Sırıtarak söyledim. "Adele, çok duygulandım."

Bir şeylerden kaçmaya çalıştığımı biliyordu ve yemi yutmadı. Onun yerine itmeye devam etti.

"Belki de neden böyle sormayı bırakmalı ve bu konuda ne yapmak istediğinize odaklanmalıyız" dedi.

Biraz mahcup bir ifadeyle ona baktım. "Kendi konuşmalarımı dinlemekten bıkip sonunda bir değişiklik yapana kadar buraya gelmeye devam etmek istiyorum. Gerçek bir değişim."

Adele arkasına yaslandı ve bana heceleme kazanmışım gibi baktı.

"Bu oldukça iyi bir cevap. Başlangıç için."

"Peki ya sen?" Dedim ki. "Bahse giren bir kadın olsaydın, hayatımın sonuna kadar seninle görüşeceğimi söyler miydin? Buraya gelip aynı lanet soruları tekrar tekrar sorarak mı?"

"Tanrım, umarım öyle değildir. Benden yirmi yaş daha gençsin."

Adele iyi zamanlanmış bir kahkaha için her zaman iyidir. Beni bu şekilde anlıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedim. "Bunu ne zaman çözeceğiz?"

Adele?"

"Beni görmeye gelmeye devam edersen?" dedi. "O zaman... eninde sonunda." "Sonunda mı? Cevabın bu mu?"

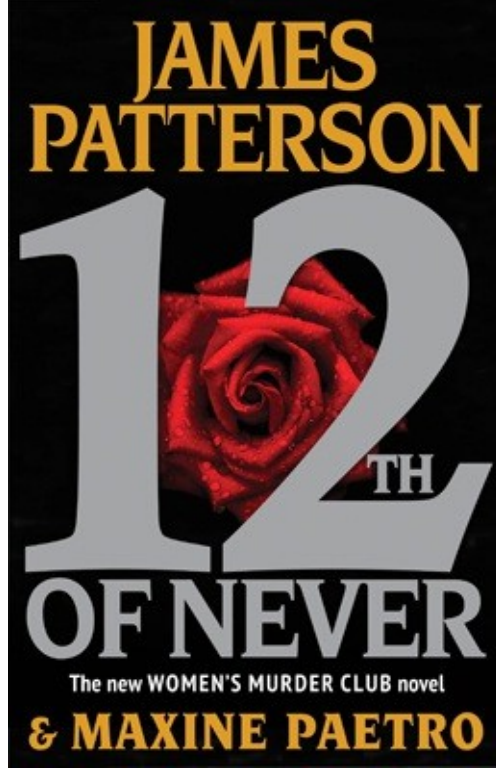
"Ve buna sadık kalacağım," dedi.

Aslında, muhtemelen haklıydı. Bir gün oraya varacaktık. Bir yolunu buluruz.

Tabii eğer . *Eninde sonunda* bir fikir olduğunu benden daha iyi kimse bilemez, verili değil. Yarınki kahvaltı da dahil olmak üzere hiçbir şeyi *eninde sonunda* yapacağımın garantisi yok. Ama aynı şekilde, bu olasılığa da izin vermeliyim.

Aksi takdirde, hiçbir şeyim yok. Ve bu ben değilim.

YENİ KADIN CİNAYET KULÜBÜ ROMANI

BİR ALINTI İÇİN
SAYFAYI ÇEVİRİN

Neyse ki Joe ve bebek uyuyordu. Aynı odada. Aynı yatakta. Aynı anda. İnanılmazdı ama gerçektir.

Martha'nın kâsesini nefis mamalarla doldurdum ve salondan sabah gazetesini getirdim.

Manşette "FAYE FARMER 27 YAŞINDA ÖLDÜ" yazıyordu.

Kahve yapmak için durmadım, gazeteyi mutfak tezgahının üzerine yaydım. Bu şok edici haber, Kadın Cinayet Kulübü'nün kurucu üyesi, ortağım Rich Conklin'le nişanlı ve bulldog gibi bir muhabir olan yakın arkadaşım Cindy Thomas tarafından yazılmıştı.

Amansız bir azim bir arkadaşta sinir bozucu bir özellik olabilir, ama Cindy'yi büyük bir geleceği olan başarılı bir suç muhabiri yapmıştı. Faye Farmer'la ilgili haberi gazetenin ikinci bölümünü geçmiş ve birinci sayfaya çıkmıştı.

Cindy şöyle yazmıştı: "Kırmızı halı stilleri ve genç ve ünlüler için olmazsa olmaz kıyafetleriyle tanınan 27 yaşındaki tasarımcı Faye Farmer, dün gece Yirmi Dokuzuncu Cadde ve Noe'de arabasında ölü bulundu.

"Yüzbaşı Warren Jacobi *Chronicle*'a yaptığı açıklamada Bayan Farmer'ın başından silahla vurularak öldürüldüğünü söyledi. Otopsi Salı günü yapılacak."

Böylesine parlak, hayat dolu genç bir kadının öldüğüne inanmak neredeyse imkânsızdı, gelecek vaat hayatı... bitmişti. Biri onun mı almıştı? Yoksa kendini mi öldürmüştü?

Okumaya devam ettim.

Haberde Faye Farmer'ın, şüpheli olmayan ve polisle tam bir işbirliği içinde olan büyük futbol adamı Jeffrey Kennedy ile birlikte yaşadığı belirtiliyordu.

Jeff Kennedy'yi Candlestick Park'taki tribünlerden birçok kez izlemiştim. Henüz yirmi beş yaşındayken NFL'in en iyi dış defans oyuncusuydu. Savunma yetenekleri ve film yıldızı görünümü onu taraftarların gözdesi haline getirmişti ve yıllık on milyon dolar garanti ücretiyle ligin en çok kazanan beşinci oyuncusuydu.

Faye Farmer son birkaç yıldır sık sık Kennedy ile birlikte fotoğraflanmış ve "biriyle" evleneceğini söylemişti. Kulağa öyle geliyordu ki, Kennedy'yle evlenmek istiyordu ama Kennedy henüz ölene kadar evlenme aşamasında değildi.

Daha fazla bilgi için ölüyordum. Buna "şüpheli ölüm" deniyor ve zihnim bir bulmaca çözülene kadar rahat edemiyor.

Claire Washburn, kimse cesedin üzerine hapşırmadığı ya da kusmadığı sürece bir köpek ve midilli gösterisi yapmayı umursamıyordu. Bunun gibi yüksek profilli bir dava hatalar için incelenecekti ve isteyeceği son şey mahkemeye kurbanın üzerinde rastgele DNA'nın nasıl açıklamak zorunda kalmaktı.

Ofis kapısının buzlu camının dışından bir kahkaha sesi geldi.

Claire bir kez içini çekti, telefon görüşmelerini resepsiyona yönlendirdi ve ardından konferans odasına gitti.

Onu bekleyen on iki kişi hep birlikte döndü.

Claire gülmekten kendini alamadı. Bir erkeğe ve bir kadına göre, ziyaretçileri bebek sarısı kağıt önlükler ve Tyvek önlükler giymişlerdi. En komik olanı ise 2011 yılı Kolluk Kuvvetleri Biftek Takvimi'nin eski Bay Eylül'ü Rich Conklin'di.

Büyük, yakışıklı bir adam, hastane mutfağı çalışanı gibi giyinmiş.

Claire, "Günaydın Paskalya piliçleri," dedi ve tekrar güldü, bu kez ona bir grup polis, CSU'dan yeni teknisyenler ve bu sabah iş başında eğitim alan savcılık ofisinden hukuk fakültesi mezunları da katıldı.

Nefesini tuttu ve şöyle dedi: "Eğer daha önce tanışmadıysak, ben Dr. Washburn, Adli Tıp Şefiyim ve bu sabahki otopsiye başlamadan önce lütfen kendinizi tanıtırın."

Claire herkesin dikkatini çekmişti ve tanışma faslı bittiğinde otopsinin amacı üzerine kısa bir konferansa başladı: ölüm nedenini ve şeklini ortaya çıkarmak.

"Kurbanın olay yerinden çıkarıldığında üzerinde ne varsa onu giydiğini göreceksiniz. Olası bir saldırgandan almış olabileceği DNA'yı korumak için ellerinde poşetler olacak. İç muayeneden önce tüm vücut röntgenleri de dahil olmak üzere tam bir dış muayeneden geçirilecek. Ve sonra, bunu yapacağım.

"Bayan Farmer'ın ölümünün bir cinayet olduğu tespit edilirse - cinayet *olduğunu* söylemiyorum, ama öldürülürse ve kanıtlar bir iddianameye yol açarsa, savunma kanıtlarımızın kirlendiğini kanıtlamaya çalışabilir. Bir avuç beceriksiz aptal olduğumuzu. *O.J.'i hatırlayın*. Bu otopsinin bütünlüğünü korumak, kötü bir adamı yakalamak ve tutmak için çok önemlidir. Berbat adli tıp yüzünden, hiç işlemedikleri suçlar yüzünden hapiste olan masum insanlar ve sokaklarda serbestçe dolaşan katiller var.

"Ölölere saygı borçluyuz. Yaşayanlara ise gerçeğı borçluyuz. Ne daha azı ne de daha fazlası, kanıtlar bizi nereye götürürse götürsün.

"Ev kuralları. Profilaktik dış giysilerinizi yerinde tutun. Maskeler ameliyatta takılmalı ve çıkarılmamalıdır. Anladınız mı? Cep telefonunuzu kapatmayı unuttuysanız, şimdi kapatın. Sorularınızı ben sorana kadar saklayın. İşim bittiğinde, bulgularımı kayıtlara geçireceğim. Şu andan itibaren gördüğünüz ve duyduğunuz her şey son derece gizlidir ve sızıntılara müsamaha gösterilmeyecektir.

"Şimdi sorusu olan var mı?

"Pekâlâ o zaman. Eğer ev kuralları konusunda anlaştıysak..." Claire asistanına, saçları fare kulağı gibi toplanmış, saygılı gözlerini patronuna çevirmiş, çekici Bunny Ellis'e döndü.

"Bunny, lütfen Bayan Farmer'ı otopsi odasına götürür müsün? Diğer herkes beni takip etsin."

Claire sallanan kapıya kalçasıyla vurdu ve otopsi odasına girdi. Arkasındaki polisler ve sınıf asistanlar heyecanlıydı, fısıltıyla konuşuyorlardı, sesleri kesiliyor, yükseliyor, etrafında dönüyor ve sonra tekrar sessizliğe gibiydi.

Conklin'in kanatları altında bir yaz stajyeri vardı. Mackie Morales zeki, hevesli ve belki de Richie'ye biraz fazla düşkün görünüyordu. Ona bakışı, ona bir şeyler anlatırken biraz şişinmesi.

Cindy bunu görse hiç mutlu olmazdı.

Ve Cindy'den çok fazla kaçmadı.

Claire sessizce güldü ama Conklin'e şey söylemedi, sadece odanın uzak köşesine gitti ve video kamerayı açan düğmeye bastı. Kameranın üzerindeki ışık yanmadı. Düğmeye birkaç kez bastı ama küçük kırmızı göz hâlâ karanlıktı.

Bu garipti. Kamera dün gayet iyiydi.

Dahili telefon düğmesine basıp, "Ryan, video kurulumunu kontrol et lütfen," dedi.

"Evet, hanımefendi. Fişi çekilmişti. Şimdi açık." "Neden fişi çekilmişti?"

"Bilmiyorum. Sadece bu şekilde buldum."

Bunny morga açılan kapıdan odaya girdi. Claire'e *seninle konuşmam gerek* der gibi işaret etti.

"Ne bekliyorsun, Bunny?"

"Sizi bir saniye görmem gerek doktor."

Claire tekrar içini çekti, odayı geçti ve Bunny'nin peşinden morga gitti; her biri bir ceset koymak için tasarlanmış paslanmaz çelik çekmecelerin sıralandığı soğutmalı bir odaydı. Claire'in hastalarından bazıları kısa süre önce gelmişti. Bazıları ise J. Does olarak gömülmeden önce aylardır birilerinin onları teşhis etmesini bekliyordu.

"Ne , Bunny?"

Kızın mavi gözleri kayıyor ve dudakları titriyordu. Claire anlamadı. Bu da neydi böyle?

"Onu bulamıyorum," dedi Bunny.

"Sen neden ?"

"Faye Farmer," dedi Bunny. "O gitti."

"Çekmecesinin numarası ne?" Claire kızgın bir şekilde sordu. Çekmeceye gitti

beyaz tahta, parmağını listede aşağı doğru
gezdirirdi. "On iki," dedi Bunny Ellis.

Claire beyaz tahtadan uzaklaştı, çekmecelerin olduğu duvara doğru
ilerledi ve on iki numaralı çekmecenin kolunu çekti. Çekmece yavaşça dışarı
kaydı ve ayak başparmağına bağlanmış bir ceset ortaya çıktı. Claire bir
yanlışlık olduğunu hemen anladı. Faye Farmer yetmiş yaşında siyah bir adam
değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Dedi ki, "Cesetleri kim karıştırdı? Bu adamın hangi çekmecedeki
gerekiyordu?"

"On yedi," dedi Bunny. "Dr. Washburn, çoktan kontrol ettim."

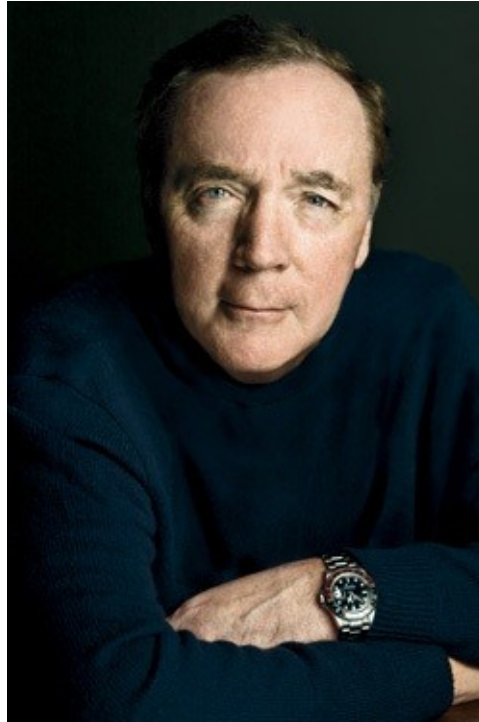
Claire ve üzerinde on yedi yazan çekmeceyi açtı. Boştu.
Faye Farmer'ın çekmecesindeki siyah John Doe hariç her ceset kendine
ayrılmış kutudayken çekmeceleri açıp kapatmaya başladı.

Bunny şimdi ağlıyordu. İşinin ehli genç bir kadındı ve iyi bir iş
çıkarmayı severdi.

"Kes şunu," diye tersledi Claire. "Düşün. Dün giriş yaptıktan sonra Bayan
Farmer'ın cesedini gördünüz mü?"

"Ben giriş yaptıktan sonra olmaz. On ikide olması
gerekiyordu." "John Doe bir otuz ikiyi on yedi numaralı
kutudan kim çıkardı?" Bunny sefilce omuz silkti. "Ben değil."
Ceset binayı terk etmiş olamaz. Bu
imkansızdı.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON, bugün yazan diğer tüm yazarlardan kalıcı kurgusal karakterler yaratmıştır. Kiss the Girls ve Along Came a Spider gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Women's Murder Club romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır. Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, New York Times'ın en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla yer almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 275 milyondan fazla satmıştır.

Ayrıca Maximum Ride, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için çok sayıda 1 numaralı çok satan kitap yazmıştır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır. İçinde

2010, James Patterson Çocukların Seçimi Kitap Ödülleri'nde Yılın Yazarı seçildi.

Kitaplara ve okumaya karşı ömür boyu süren tutkusu James Patterson'ı ReadKiddoRead.com adlı yenilikçi web sitesini yaratmaya yöneltti ve yetişkinlere çocukların ömür boyu okumasını sağlayacak kitapları bulmaları için paha biçilmez bir araç sundu. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

James Patterson'ı Facebook'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.